PARTİZAN

BOLŞEVİK PARTİZAN

Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz

YAŞASIN TKP/ML (BOLŞEVİK)

AVUSTURYA MARKSİST LENİNİST PARTİSİ

AKIMA KARŞI

BATI BERLİNLİ KOMÜNİST

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/ML (BOLSEVİK) in

KARDEŞLİK İLİŞKİLERİ HAKKINDA **ORTAK AÇIKLAMASI**

★★★

Çin Halk Cumhuriyetinde Karşı Devrim ilerliyor

★★★

Avusturya ML Partisi III. Kongresini yaptı

★★★

İşçi-Köylü Hareketleri ve proleter Devrimci politika

İbrahim Kaypakkaya

EYLÜL 1981

13/3

İçindekiler

Bu sayımız.....1

1 Yıl Cunta sonrası durum ve görevlerimiz.....4

BELGELER

AMLP-GDS-WBK-TKP/ML(Bolşevik)'in kardeşlik ilişkilerinin bugünkü durumu üzerine Ortak Açıklama'sı.....14

AMLP Merkez Komitesi'nin TKP/ML Merkez Komitesi hizibine mektubu.....25

AMLP Merkez Komitesi'nin TKP/ML 1.Merkez Komitesine mektubu.....31

TKP/ML 1.Merkez Komitesi'nin AMLP'ye cevabı....38

AMLP 3.Parti Kongresi'nin uluslararası Marksist-Leninist Harekete Çağrısı.....45

Çin(Marksist-Leninist) Komünist Partisinin belgesi.....56

Çin Halk Cumhuriyeti'nde son gelişmeler üzerine.....67

Çin Halk Cumhuriyeti'nde karşı devrim ilerliyor.....73

ARAŞTIRMA-İNCELEME-TARTIŞMA

GDS'in "TKP/ML(Bolşevik) 1.Konferansı" adlı belgeye eleştirisi.....75

Eleştiriye cevap.....78

İbrahim Kaypakkaya'nın önemli bir yazısı.....81

"İşçi Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika"-İbrahim Kaypakkaya.....83

"Partinin Köylü Sorunundaki Üç Temel Sloganı Üzerine"-J.V.Stalin.....115

Bu sayımız

Bu sayımız dağılmaya başladığında cunta'nın iş başına gelme - sinden bu yana bir yılı aşkın zaman geçmiş olacak. Bolşevik Partizan Yazı Kurulu adına bu sayımızda bu bir yılın sonunda durum ve Marksist-Leninistlerin görevleri üzerine görüşlerimi- zi içeren kısa bir yorum yayınlıyoruz.

Bu sayımızda ayrıca bu sayımızın ağırlığını oluşturan bir dizi önemli belge yayınlıyoruz. Yayınladığımız belgelerden birinci- si, TKP/ML(Bolşevik), AMLP (Avusturya Marksist-Leninist Parti- si), GDS (Akıma Karşı), WBK (Batı Berlinli Komünist)'in Ortak Açıklama'sıdır. Bu Ortak Açıklama'da taraflar, TKP/ML 1.Merkez Komitesi döneminde başlayan kardeşlik ilişkilerinin, bölünme - den sonra TKP/ML(Bolşevik) ile diğer üç örgüt arasında sürdü - rüldüğünü ve bunun sebeblerini açıklamaktadırlar. Bu belgeyi Bolşevik Işçi Köylu Kurtuluşu'nun 55/7 sayısından aldık.

Yayınladığımız ikinci belge AMLP Merkez Komitesi'nin TKP/ML Merkez Komitesi hizibine yazdığı; ve onunla ilişkilerini kesti- ğini bildiren mektuptur. AMLP bu mektup ile TKP/ML Merkez Komi- tesi hizibinin hangi noktalarda ortak platformu terkettiğini ortaya koymaktadır. Yayınladığımız üçüncü ve dördüncü belgeler AMLP'nin TKP/ML Merkez Komitesi hizibine yazdığı mektupta sö- zü edilen iki mektuptur. Bunlardan birincisi AMLP Merkez Komi- tesi'nin, TKP/ML 1.Merkez Komitesi'ne yazdığı 15 Mart 1980 ta- rihli mektuptur. 1.Merkez Komitesi ile AMLP Merkez Komitesi arasındaki derin görüş ayrılıklarının ortaya çıktığı bir or - tamda yazılan bu mektupta AMLP Merkez Komitesi; 1.Merkez Komi- tesi'ni görüş ayrılıklarının üzerini örtmemeye; bu görüş ayrı- lıkları üzerine dayanışma içinde tartışmaya çağırmaktadır. Mek- tupta AMLP görüş ayrılıklarını ve eleştirilerini ortaya koymak tadır. Bu mektup görüş ayrılıkları karşısında ilkeli Marksist- Leninist tavrın öğretici bir örneğidir. İkinci mektup 1.Merkez Komitesi'nin, AMLP Merkez Komitesi'nin bu mektubuna verdiği ce- vaptır. 1.Merkez Komitesi'nin 9.toplantısı sonunda kaleme alı- nan bu mektupta; 1.Merkez Komitesi, AMLP Merkez Komitesi'nin eleştirdiği bir dizi noktada yanlışları savunmaya devam etmesi ne rağmen; yine de en azından henüz kendisi ile tartışmanın mümkün olduğunu belgelemektedir. Bugünkü Merkez Komitesi hizi-

bi "sağcı" olarak adlandırdığı 1.Merkez Komitesi'nin bu tavrını; ve bu mektupta yanlışların yanında savunulan bir dizi doğru görüşü de terkederek "iflah olmaz"lığını göstermiştir.

Yayınladığımız belgelerden beşincisi AMLP'nin kısa süre önce yaptığı Üçüncü Kongresinin Dünya Marksist-Leninistlerine yaptığı çağrıdır. AMLP'nin uluslararası Marksist-Leninist hareketin acil sorunları ile ilgili görüşlerini kısa tezler halinde ortaya koyan bu belge, görüşlerini doğru bulduğumuz bir belgedir. Bu belgeyi AMLP yayın organı Kızıl Bayrak (Rote Fahne)'ın 194. sayısından çevirdik.

Yayınladığımız belgelerden altıncısı Çin'de ortaya çıkan Çin (Marksist-Leninist) Komünist Partisi Merkez Komitesi imzalı ve "Dörtler"le ilgili yargılama ve bugünkü Çin yöneticileri ile ilgili tavır takınan belgedir. Bu belgeyi, bu belgeye getirdiğimiz eleştirilerle birlikte, Türkiyeli devrimcilerin değerlendirmesine sunuyoruz. Bu belge ile bağıntılı olarak bir de Çin Komünist Partisi ve Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki son gelişmelerle ilgili bilgi veren kısa bir yazı yayınlıyoruz.

Bu sayımızda tartışma bölümünde GDS'den yoldaşların 1.sayımızda önemli bölümlerini yayınladığımız "Bolşeviklerin 1.Konferansı"nın belgesine getirdikleri eleştiriyi ve ona verilen cevabı yayınlıyoruz.

Bu sayımızda ayrıca İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Seçme Eserleri içinde yayınlanmayan ve fakat bizce önemli olan bir yazısını yayınlıyoruz. "İşçi Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika" başlıklı bu yazı, İbrahim Kaypakkaya'nın bilinçlenme ve bilinçlenmede yayın organının rolü, kendiliğinden hareket sorunlarına nasıl yaklaştığını göstermektedir. Onun bu konulara 1970 deki yaklaşımı, bugün onu savunma adına ortaya çıkanların kendiliğindenci-kitle kuyrukçusu anlayışları ile taban tabana zıttır.

Bu sayımızın son bölümünü yine Stalin'in az bilinen, Türkçeye çevrilmiş olduğu halde az okunan ve üzerine fazla kafa yorulmayan bir yazısına ayırdık. "Partinin Köylü Sorunundaki Üç Temel Sloganı Üzerine" başlıklı yazıda Stalin özellikle bugün bizim için güncel olan bir konuyu "İşçilerin Köylülerin Devrimci De-

mokratik Diktatörlüğü" ile "Proletarya Diktatörlüğü" arasındaki farkı net bir şekilde açıklamaktadır.

Bütün okuyucularımızı yazıları dikkatle ve eleştirici bir gözle incelemeye; eleştiri ve önerilerini bize ulaştırmaya çağırıyoruz.

Bolşevik Partizan
Yazı Kurulu

1 YIL CUNTA SONRASI DURUM VE GÖREVLERİMİZ

Askeri faşist cunta bir yılını doldurdu. Bir yılın sonunda şimdi cuntanın sözcüleri bir döküm yapıp yaptıkları işlerin propagandasını yapacaklar; önümüzdeki dönem için kendilerine göre görevler ve hedefleri ortaya koyacaklardır.

Biz Marksist-Leninistler de cuntanın iktidarının geçen bir yılının bir dökümünü yapmak; gelişmeleri değerlendirmek; olaylardan dersler çıkarmak; bugünkü durumu ve önümüzdeki görevleri tespit etmek zorundayız.

Bunu yaparken bugünkü duruma çeşitli açılardan yaklaşmak istiyoruz:

Cunta iktidarda olduğu bir yıllık süre içinde devlet çarkını önemli ölçüde yeniden işler duruma getirmiştir.

12 Eylül öncesi ülkemizde hakim sınıfların devlet çarkı bir çok alanlarda felç olmuş, işlemez duruma gelmişti. Bu en açık ifadesini devletin yasama organı olan meclislerin kilitlenmesinde, aylarca toplantı yapamamasında, cumhurbaşkanı bile seçememesinde gösteriyordu. Ama yalnızca yasamada değil, yürütme ve yargılamada da kurumlar parçalanmıştı, veya parçalanma eğilimi içinde idi. Devlet çarkının en önemli kurumları olan devletin silahlı güçleri (Ordu ve polis teşkilatı) devletin şiddet tekelini koruyacak durumda değildi. Polis teşkilatı bölünmüştü, ordu ise bölünme eğilimleri içinde idi. Merkezi alanda sarsılan "devlet otoritesi" bölgesel düzeyde bazan bütünü nü ile yok olmuştur. Bazı belediyeler hakim sınıfların doğrudan kontrolünden çıkmıştı. Bazı kasaba, mahalle, köylerde devlet otoritesi yerine devrimci grupların veya sivil faşist grupların otoritesi geçerli idi.

1 Yıllık cunta yönetimi bu durumu önemli ölçüde ortadan kaldırdı; devletin şiddet tekelini yeniden kurdu. Devlet çarkının işlemeyen kurumlarını kısa süre için devreden çıkarıp bütün yetkileri elinde toplayarak devlet çarkını yeniden işler duruma getirdi. Bu hakim sınıflar geneli açısından cuntanın en büyük "başarılarından" biridir. Cunta bu "başarısını" kalıcı kılmak istemekte; bunun için de bir takım yasalar çıkarmakta, bir takım önlemler almaktadır. Cuntanın hakim kılmak istediği ve bugünkü şartlarda da en azından yasal planda hakim kılacak olduğu sistem, iktidarın iyice merkezileştirildiği, ve askerlerin denetimindeki yürütmenin olağanüstü yetkilerle donatıldığı " "kuvvetler çatışması" (Yani devletin yasama-yürütme-yargılama işlevlerini yürüten kurumlar arasındaki, yer yer birbirinin çalışmasını engelleyen çatışma) nın olmadığı bir sistemdir. Devleti "güçlendirme" yi hedefleyen bu sisteme yönelen gelişmeleri devrimciler özellikle de Marksist-Leninistler dikkate almak zorundadırlar.

12 Eylül sonrası gelişen olaylar, düşmanın tarafımızdan taktik olarak küçümsendiğini (her ne kadar teorik olarak tersi söylense de!) göstermiştir. Ve bu küçümseme felaketli sonuçlara yol açmıştır. Şimdi cuntanın bir yıllık faaliyetinden sonra karşı-

mızda önceki döneme oranla daha merkezileşmiş, gücünü yoğunlaş tırmış bir devlet vardır. Bu durum ilerki çalışmamızın geçmi - şin bütün amatörlüklerini terk etmesi gerektiğini çok daha sağlam, çok daha illegal örgütlenmek gerektiğini; legal ve il legal çalışmaları çok daha iyi birleştirmemiz gerektiğini; ve düşmanı taktik olarak kesinlikle küçümsememiz gerektiğini gös termektedir.

12 Eylül öncesindeki devletin önemli ölçüde felç durumu, bir çok devrimci de olduğu gibi Marksist-Leninist saflarda da "kolay devrim" anlayışlarını geliştirmişti. Cunta ve gelişmeler, bu "kolay devrim" anlayışının ne kadar zararlı olduğunu gös - terdi. Şimdi bu konuda bir yandan "kolay devrim" anlayışları yıkılmaya çalışılırken; bir yandan da gelişmesi mümkün olan ve daha şimdiden gelişmeye başlayan "yılgınlığa " "Devrim ol - maz" anlayışlarına karşı da mücadele edilmelidir.

Cunta hakim sınıflar arasındaki dalaşmaları bir süre için geri atmıştır.

Cunta gerek Türkiye'de hakimiyet için dalaşan emperyalist güçler açısından, gerekse onların uşakları yerli hakim sınıflar açısından bir bütün olarak sarsılan iktidarlarını elde tutma asgari müşterekinin ifadesi olmuştur. Emperyalizm ve hakim sınıflar açısından sarsılan iktidarlarını koruyabilmek için adeta bir "imdat freni" görevini yerine getiren cunta, hakim sınıflar arasında "asgari müşterek"te geçici birleşme, aralarındaki yoğun iktidar mücadelesini bir süre erteleme, dalaşma yı belli ölçüde yumuşatma anlamına gelmiştir. Hakim sınıflar hatta bu "asgari müşterek" için kendilerinin sözcülüğünü yapagelmiş olan bir dizi siyasetçiyi feda etmeyi bile göze al - mıştır. 12 Eylül öncesinde siyasetçiler aracılığı ile kamuoyu na bütün çıplaklığı ve derinliği ile yansıyan hakim sınıflar arasındaki iktidar dalaşması; 12 Eylül sonrasında yerini ha - kim sınıflarının bütününün şu veya bu ölçüde cuntayı desteğine ne bırakmıştır. Hakim sınıflar arasındaki iktidar mücadelesi kapalı kapılar ardına kaymıştır. Bu da "düzenin korunması" açısından cuntanın tüm hakim sınıflar adına kazandığı bir "ba şarı"dır. Şimdi 12 Eylül'ün üzerinden bir yıl geçtikten sonra hakim sınıfların asgari müşterekte geçici birleşmesi bozulma eğilimlerini göstermektedir; hakim sınıf sözcülerinden bir kesimi cuntaya karşı "terbiyeli bir uslupla!" eleştiri getirme ye; homurdanmaya başlamıştır. Özellikle MHP'ye karşı tavır hakim sınıfların asgari müşterekteki birliğini bozacak bir nitelik taşımaktadır. Cuntanın bugün için bir alternatifinin olmaması hakim sınıfların bir kesiminden gelen homurtuların şimdilik fazla yükselmesini engellemektedir. Ama bu hep böyle kalacak anlamına gelmez.

Bir yıllık pratiği, hakim sınıfların geçici ve kısa süreli de olsa, hakim sınıfların olağanüstü durumlarda belli ölçüde siyasi istikrar sağlayabildiğini göstermiştir. Bugün 12 Eylül öncesi durumla karşılaştırıldığında ülkemizde belli ölçüde si yasi istikrar söz konusudur. Hakim sınıflar -12 Eylül öncesi - nin tersine- bugünkü yönetim yöntemleri ile iktidarlarını sürdürebilecek durumdadır. (Burda geçerken şunu belirtelim : Siyasi istikrar, hakim sınıflar arasında hiç bir tartışma ve görüş ayrılığının olmadığı; hakim sınıflar arasında iktidar mücadelesinin olmadığı bir ortam değildir. Siyasi istikrar

durumu(Siyasi buhran durumunun tersine) hakim sınıfların kullandıkları yönetim yöntemlerini terk etme zorunluğu duymadan iktidarlarını sürdürebildikleri ortamdır. Partizancılar, devrimci durum tartışması içinde, Türkiye'de bugün siyasi istikrarın olmadığını; siyasi buhranın olduğunu ispatlamak için hakim sınıflar arasındaki su yüzüne çıkan bazı çelişmeleri örnek verdiler. Onlara göre, mesela cuntaya karşı hakim sınıfların bir kesiminden eleştiri gelmesi siyasi buhranın ifadesidir. Eğer siyasi buhran gerçekten de hakim sınıflar arasındaki çelişmelerin varlığı ise ;o zaman bugün dünyanın istisnasız bütün ülkelerinde (Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti haricinde) siyasi buhran söz konusu olması gerekir. Nitekim bazı aklı evvel Partizancılar tartışma içinde bunu da savunmuşlardır. Bu görüşlerin Leninist siyasi buhran-siyasi istikrar anlayışı ile taban tabana zıtlığı ortadadır.)

Bu durumu da çalışmalarımızda göz önünde bulundurmalı; üzerimizde hala izleri olan "yarı sömürge ülkelerde buhran süreklidir" "istikrar hiç bir zaman mümkün değildir" şeklindeki anti Leninist görüşleri söküp atmalıyız. Ama bunu yaparken "istikrar"ın geçici ve kısa süreli olduğunu; olmak zorunda olduğunu verilerle ortaya koymalıyız.

Cunta ekonomik alanda da hakim sınıflar açısından "başarılar" elde etmiş; 12 Eylül öncesine göre geçici ve kısa süreli bir istikrar sağlamıştır.

12 Eylül öncesi Türkiye'de hakim sınıfların ekonomisi de, onların devleti siyasetleri, vs. gibi önemli ölçüde felç olmuş durumda idi. %100 ün çok üzerinde enflasyon hızı; korkunç bir döviz eksikliği, bunun sonucunda ekonominin ihtiyacı olan petrol gibi temel enerji kaynaklarının ve bir dizi ara girdinin ithal edilememesi; üretim kapasitesinin bir çok alanda %50 nin altına düşmesi; bir çok alanda ise üretimin tamamen durması, bu felç durumunun belirtileri idi.

Cunta 25 Ocak 1980 de başlanan ekonomik siyasete yeni bir hız verdi. Bu siyasetin "başarı"sının ön şartı olan siyasi iktidar tekelini sağladı. Bunun sonucunda bir yıllık süre içinde hakim sınıflar açısından geçici ve kısa süreli bazı "başarılar" bu alanda da elde edildi: Enflasyon hızı belli ölçüde düşürüldü. (Hakim sınıf sözcüleri %40 ın altına düşürüldüğünü iddia ediyorlar. Ama bu kuşkusuz abartmalı bir rakamdır. Bugün Türkiye'de bankalar bir yıllık mevduata hala %55 civarında yıllık faiz vermektedirler. Bu enflasyon hızının en azından % 60/70 civarında oynadığının açık belirtisidir.) Cuntanın gelmesi,ve emperyalist efendilerine garanti vermesi ile birlikte, daha önce kapanan kredi muslukları yeniden açıldı; kısa sürede yeni krediler alındı, eski borçların ve faizlerinin ödenmesi ertelendi; petrol ve üretimde gerekli ara girdiler için-önümüzdeki iki yılı kapsayan- yeni bağlantılar yapıldı. Bu arada özellikle 1981 yazında yurtdışındaki işçilerden gelen döviz girdilerinde de önemli bir yükselme oldu. Bütün bunlar hakim sınıfların ekonomik alanda-12 Eylül öncesine göre- geçici ve kısa süreli bir istikrar sağladıklarını göstermektedir. Felç durumunda olan ve işlemez hale gelen ekonomi, suni teneffüsle yeniden işler hale gelmiştir. Bu durum geçicidir. Çünkü geçici istikrar işçilerin ve tüm ücretlilerin ücretlerinin dondurulması; küçük üretici ve esnafın iflası; pazarda talebin daralması buna bağlı olarak stokların artması; ve dışa olan borçların

olağanüstü ölçüde büyümesi pahasına sağlanan bir durumdur. Böyle bir durum, ancak işçi sınıfının ve tüm halkın mücadelesinin durdurulduğu, bastırıldığı, önemli bir direniş olmadığı şartlarda mümkündür. Bu durum uzun süre böyle devam edemez.Bugün cuntanın en zayıf olduğu ; hoşnutsuzluğun en belirgin olduğu ve giderek büyüdüğü alan bu alandır. Cuntanın gerçek halk düşmanı yüzünün somut teşhirinde bu alan önemli bir rol oynayacaktır. Cuntanın emekçilerden en kolay tecrit edilebilceği alan budur.

Bu alandaki gelişmeler de "yarı sömürge ülkelerde de !" hakim sınıfların ekonomik alanda-geçici ve kısa süreli olsa da-istikrar sağlayabileceğini, bunun "imkansız" olduğu şeklindeki düşüncelerin yanlış olduğunu göstermektedir.

Cunta demagoji ile halkın önemli bir kesiminin desteğini almayı başardı. Halkın bir kesimi cuntayı hala destekliyor.

Cunta başa geldiğinde esas olarak AP, MHP gibi partilerin tabanının desteğine sahipti. Ayrıca CHP'nin tabanının önemli bir kesimi de başından itibaren cuntayı destekler duruma girdi.Böylece ilk anda cunta halkın büyük bir kesiminin desteğine sahipti. Cuntayı desteklemeyen bizim için önemli olan kesim, devrime sempati duyan kesimdi.

Cunta başa gelir gelmez bir yandan faşist devlet terörünü en uç noktasına kadar yoğunlaştırırken; diğer yandan eldeki bütün kitle iletişim araçlarını kullanarak yoğun bir demagoji kampanyası başlattı. Bu kampanyanın temel taşlarından birini "sağ" "sol" teröre karşıyız demagojisi oluşturuyordu. Kendileri faşist devlet terörünü yoğunlaştıranlar , utanmazca "her türlü teröre karşı" olduklarını ilan ediyorlardı. Onların bu demagojisi ne yazık ki, halkın belli kesimleri içinde verimli toprak buldu. Bunda halkın örgütsüz kesimlerinin hedef gözetmeden kitlelere karşı girişilen terör eylemlerine(kahve tarama, otobüs tarama, otobüs duraklarına bomba koyma,vb. eylemler ülkemizde esas olarak sivil faşistler ve MİT, Kontr-gerilla gibi gizli resmi kuruluşlar tarafından kitleleri yıldırmak; devrimcileri karalamak; ve nihayet darbeye ortam hazırlamak için düzenlendi.) karşı duyduğu haklı nefret ve her an "pisi pisine bir kör kurşuna hedef olma " korkusu önemli rol oynadı." "Can güvenliği" demagojisi halkın devrime sempati duyan örgütsüz bir kesiminin de cuntaya desteğini sağlarken bir bölümünün cuntaya karşı tavır almamasına bekler bir duruma girmesine yol açtı.

Bugün de bu destek belli ölçüde sürmektedir. Bir çok geri bilinçli işçi ve emekçi; bir çok küçük üretici ve esnaf cuntanın bir çok kötülüğünü görmesine, yaşamasına, tespit etmesine rağmen "ama yine de şimdi akşamları korkusuzca dışarı çıkabiliyoruz" vs. şeklinde cuntanın propaganda araçları,tarafından kafalara yerleştirilen beylik cümlelerle durumu açıklamaya çalışmaktadır.

MHP'ye karşı cuntanın şimdi belli ölçüde tavır takınması, onun MHP den aldığı desteği, azaltırken; önümüzdeki devrimciler açısından çok daha önemli olan devrime sempati duyan ve fakat örgütsüz kesimin cuntaya desteğini artırabilir. Bu konuda da gelişmeleri dikkatli bir şekilde incelemek önemli bir görevdir.

Cuntanın halkın bir kesiminin desteğini sağlamasında onun ilk

anda halkın nefretini üzerine çeken hakim sınıf siyasetlerini karşısına alması, parlamentoyu dağıtması; tarafsız ve sınıflarüstü görünmesi; bunun ötesinde başlattığı yoğun milliyetçi ırkçı kampanya da önemli rol oynadı. Özellikle son dönemde cunta şeflerinin konuşmalarında yer alan "vurgunculara" "spekülatörlere" "haksız kazanç sağlayanlara" vs. saldıran demagojik sözleri de halkın desteğini kazanmaya; desteği genişletmeye yönelik girişimlerdir. Ayrıca yine cunta şeflerinin "bağımsız" ve "bağımsızlıkçı" görünme çabaları ve demagojileri de bir çok örgütsüz kişide etkisini göstermektedir.

Cuntanın bu demagojilerinin halk içindeki etkisini, cuntanın ideolojik etkisini küçümsemek önemli bir hata olacaktır. Cuntanın demagojilerinin teşhiri ve onun ideolojik etkisinin geri letilmesi ve kırılması devrimciler ve özellikle de Marksist-Leninistler açısından çok önemli bir görevdir.

Cunta örgütlü devrimci hareket çok ağır bir darbe vurdu.

Cunta başa geldiğinde kendine en önemli görevlerden biri olarak "huzur"u sağlamayı seçmişti. Onların sağlamayı görev bildikleri huzur, emperyalizmin ve uşaklarının sömürü huzuru idi. Bunun için yapılması gerekli olan şey öncelikle 12 Eylül öncesinde yükselen devrimci hareketleri bastırmaktı.

Bu konuda ilk anda atılan adımlarla (sokağa çıkma yasağı-tüm legal demokratik örgütlerin yasaklanması, yoğun askeri kontrol arama-taramalar-grevlerin, toplantıların, gösteri yürüyüşlerinin yasaklanması-vb.) halkın kendiliğinden mücadelesi durduruldu. Kitleler içindeki legal örgütlenmenin kofluğu; kitlelerle özellikle işçi sınıfı kitleleri ile devrimci örgütler arasındaki bağların ne kadar yetersiz olduğu 12 Eylül darbesi ile bir kez daha ortaya çıktı. Cunta işçi ve emekçi kitlelerini , hazırlıksız, örgütsüz, silahsız yakaladı. Bunun sonucunda cunta kitleler tarafından ciddi bir direnişle karşılaşmadan yerine yerleşti. Çoğunluğunu emekçi halk kitlelerinin oluşturduğu ordu içinde de önemli bir çatlak ses çıkmadı. Bir kez daha hakim sınıfların ordusu içinde devrimci ve komünistlerin hemen hiç bir çalışması olmadığı gerçeği kendini gösterdi.

Kitlelerden önemli bir direniş görmeyen cunta hemen hemen tüm gücü ile rahatça örgütlü devrimci harekete; devrimci örgütlere saldırabildi.

Aslında 12 Eylül öncesinde "bu işin böyle gitmeyeceği" hemen hemen bütün devrimci örgütler tarafından tespit ediliyordu.Hemen hemen bütün devrimci örgütler bir askeri cunta tehlikesinin mevcut olduğunu görüyorlardı. Cunta, adım adım ve bağıra çağıra geliyordu. Hakim sınıfların sözcüleri, bazen hakim sınıfların en kodaman temsilcileri bizzat kendileri ordunun devreye girmesi yönünde talepler ileri sürüyorlardı. Faşist generaller muhtıra üzerine muhtıra veriyordu. Yani cuntanın gelmekte olduğunu görmemek için nerdeyse kör olmak gerekti. Sorun o kadar açıktı ki, daha cuntadan 3 ay önce TKP/ML 1.Merkez Komitesi 11. toplantısı şu tespiti yapıyordu :

> "Merkez Komitesi... önümüzdeki dönemde bir darbe hareketi ihtimalinin sadece mevcut olmadığı, bu ihtimalin aynı zamanda belirgin bir ihtimal olduğu sonucuna varmıştır."

Bu şekilde tespitler yalnızca Marksist-Leninistler tarafından

değil, diğer devrimciler tarafından da yapılıyordu. Ancak, bu tespitler yapılmasına rağmen herhangi bir hazırlık yapılmıyordu. Darbenin (cuntanın) belirgin bir ihtimal olduğunun tespit edildiği Merkez Komitesi sonucunda, Merkez Komitesi, bu konuda partiye hiç bir özel görev vermiyor şöyle diyordu :

> "Bu duruma karşı Merkez Komitesi partiyi uyarmayı ve eğer böyle bir hareket olursa olağanüstü bir toplantı yaparak partiye gerekli talimatları vermeyi durumu yeniden değerlendirmeyi kararlaştırmıştır."

Gerçekte devrimci örgütler, hakim sınıfları küçümsüyor; yükselen kitle hareketine bakarak-bu kitle hareketinin örgütsüzlüğünü hiç dikkate almadan-kitlelerle bağların zayıflığını hiç dikkate almadan kendi gücünü abartıyor; bir darbe gelmesi halinde bunun yoğun bir direnişle karşılaşacağını; önemli kayıplar verilmeyeceğini düşünüyordu. Bütün bu düşüncelerin gerçeklere uymadığını; gerçek durumun değil, isteklerin ifadesi olduğunu cunta ve onun bir yıllık pratiği çok ağır ve kanlı bir şekilde gösterdi.

Cunta geldiğinde yalnızca örgütsüz kendiliğinden hareketi hazırlıksız yakalamakla kalmadı. O bunun da ötesinde örgütlü devrimci hareketi , devrimci örgütleri de-istisnasız tümünü ! (değişik ölçülerde) hazırlıksız yakaladı. Devrimci örgütler ne geniş bir silahlı direnişin başını çekebilecek bir hazırlığa; ne de düzenli bir geri çekilmenin hazırlığına sahip değillerdi. Bunun sonucunda devrimci örgütler çok ağır kayıplar verdiler. 12 Eylül Türkiye'nin devrimci hareketi açısından bir yenilginin, ağır bir yenilginin tarihi oldu. Devrim ile karşı devrim arasındaki güç dengesi açısından-objektif güç dengesi açısından-yenilgi kaçınılmaz idi. Ama yenilginin ağırlığında özellikle devrimci örgütlerin verdiği kayıpların ağırlığında kuşkusuz yapılan hataların da payı oldu.

Bugün gelinen aşamada; cunta "sömürü huzurunu sağlama" görevini şimdilik önemli ölçüde çözmüş durumdadır. Cunta devrimci örgütleri bastırma konusunda hakim sınıflar açısından önemli başarılar elde etmiştir. İstisnasız bütün devrimci örgütler çok ağır kayıplar vermişlerdir. Gerçek durum; acı da olsa, hoşumuza gitmese de budur. Bunu tespit etmeyenler "kaya gibi ayaktayız" palavrası atanlar, kendi kendilerini ve devrimci kitleyi kandırmaktadırlar.

Sorun, 12 Eylül öncesi ve sonrasını özeleştiriçi bir biçimde gözden geçirmek; özellikle yenilginin ve verilen kayıpların ağırlığında rol oynayan bizim kendi hatalarımızı tespit etmek ve bu hataları aşmaktır. 12 Eylül cunta hareketi, ve gelişen olaylar bir kez daha bize hatalarımızı tespit etmek için zengin malzeme sağlamıştır. Bir kez daha Türkiye devrimci hareketinin zaafları , ve güçlü yanları bütün çıplaklığı ile göz önüne serilmiştir. Sorun ÖĞRENMESİNİ BİLMEKTİR ! Var olan hata ve eksikliklerin üzerini ajitasyon ve palavra ile örtmek oportunistlerin, hata ve eksikliklerin üzerine cesaretle yürümek , bunları tespit edip özeleştiri ile aşmak Marksist-Leninistlerin tavrıdır.

12 Eylül ülkemizde Marksizm-Leninizmin kavranmasındaki sığlığı ve bolşevik bir örgütün yokluğunu gösterdi.

Yukarda bir yenilginin söz konusu olduğunu,bunun objektif şart

lar sonucu aslında kaçınılmaz olduğunu, ve fakat yenilginin ağırlığında kendi hatalarımızın önemli bir rol oynadığını tespit ettik ve bu hataların kabaca nasıl göründüklerini (kendi gücünü abartma, düşmanın gücünü küçümseme, kendiliğinden hareketete tapma, örgütlülüğün önemini pratikte kavramama, kolay devrim anlayışları savunma,vs.) ortaya koymaya çalıştık.

Bütün bunlar genel olarak devrimci örgütlerin tümünde, özel olarak da komünist örgüt TKP/ML de gözlemlenebilir hatalardır. HK, DHB, DHY, Dev-Yol, Dev-SOL, vb. yayın organları etrafında kümelenen bir dizi oportunist örgütün bu genel hatalar ve kendilerine özgü özel hataları yanında, bir de her birinin ortak özelliği şu veya bu ölçüde Marksizm-Leninizmin en genel ilkelerini Marksizm-Leninizm adına çarpıtmalarıdır. TKP/ML bugüne kadarki çizgisi ile bir çok noktada Marksizm-Leninizmin en genel ilkelerini savunma noktasında diğer gruplardan ayrılmıştı. Ama yine de en genel ilkelerin savunulduğu noktalarda Marksizm-Leninizm kavrayışı çok sığ idi, bunun ötesinde de 1980 başından bu yana artan ölçüde var olan hata ve sapmalar da sistemleştirilmeye başlanmıştı. Siyasi alandaki tüm hataların ideolojik temeli revizyonist sapma ve hatalardı.Devrimci konumda olan bu vb. grupların yanında devrimci kitle; özellikle de işçi sınıfı içinde ülkemizde Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını yapan modern revizyonist partiler de çok önemli bir güce sahiptiler. Bunların ideolojisi de çok yaygındı. Yani 12 Eylüle Türkiye'de Marksist-Leninistler açısından Marksizm-Leninizmin kavranmasının çok sığ olduğu, Marksizm-Leninizmin devrimci hareket içinde güçsüz olduğu; oportunist ve her türden revizyonist görüşlerin hakim olduğu bir ortamda gelindi. Bu gerçeğin tespiti, önümüzdeki dönemde komünistlerin görevleri açısından bize ışık tutacaktır.

Marksizm-Leninizmin kavranması sığ olan ilkelerinden biri de bolşevik örgütlenme ile ilgili ilkelerdi. Lenin ve Stalin'in bolşevik partinin deneyinden yola çıkarak geliştirdikleri bu ilkeler, kavranmak bir yana doğru dürüst tanınmıyordu bile. TKP/ML içinde bolşevik tipte örgütlenmenin "kapitalist ülkelere uygun" bir örgütlenme olduğu anlayışı yaygındı. Buna uygun olarak "parti inşasının iki aşaması" "Merkez Yayın organının parti inşasında rolü" vs. üzerine Marksist-Leninist öğretiler bizim için geçerli görülmüyor, uygulanmıyordu. Bolşevik parti öğretisinin kavranmaması , tabii bolşevik bir örgütlenmenin gerçekleştirilmesini de imkansız kılıyordu. 12 Eylüle işte bu şartlarda ; yani Marksizm-Leninizmin hakim olmadığı; bolşevik bir örgütlenmenin olmadığı bir ortamda gelindi. Yenilginin ağırlığında bu durum tayin edici rol oynadı.

Cuntanın geleceği
Cuntaya karşı mücadele görevleri

Şimdiye kadar olan bölümde cuntanın hakim sınıflar açısından kazandığı belirli "başarılardan" söz ettik. Şurası iyi bilinmelidir ki, cuntanın bu "başarıları" geçici ve kısa süreli başarılardır.

Uzun süreçte cuntanın bugünkü "başarılarını" sürdürmesi imkansızdır. Uzun süreçte cunta "ekonomik istikrar"ı yaşatamaz.Çünkü emperyalizme bağımlı Türkiye ekonomisinde buhran yapısaldır.

Türkiye ekonomisinin her geçen gün biraz daha faizlerinin bile ödenmesi büyük sorun haline gelen borç batağı içine battığı ekonominin suni bir biçimde her gün daha fazla borçlanma pahasına ayakta tutulduğu bir gerçektir. Bu borcun yükü emekçilerin sırtına yüklenmekte, emekçilerin yaşama şartları her geçen gün daha zorlaşmaktadır. 25 Ocak 1980 den bu yana izlenen ve enflasyon hızını düşürmeye yönelik olduğu söylenen ekonomik politika işsizliği körüklemekte; küçük sermayeyi yıkıma götürmekte; izlenen yüksek faiz politikası vurguncuları zengin etmekte, küçük tasarruf sahiplerinin tasarruflarını vurguncuların emrine sokmaktadır. Bu siyasetin sonu "bankerlerin" önemli bölümünün iflası, küçük tasarruf sahiplerinin tasarruflarını yitirmesidir. Emekçi kitlelerin ekonomik alandaki hoşnutsuzluğu her geçen gün artacak; ve baskının biraz gevşetildiği anda yeniden eyleme dönüşecektir.

Siyasi planda da bugün var olan yüzeydeki istikrar geçici ve kısa sürelidir. Süreç içinde hakim sınıfların cuntaya sağladıkları topyekün destek azalacaktır, ve azalmaya başlamıştır da. Nitekim hakim sınıflar daha şimdiden cunta sonrası için hazırlık içine girmişlerdir. Bunların bir bölümü halk yığınlarına cuntanın alternatifi olarak , cunta öncesi var olan parlamenter maskeli faşizmi, demokrasi adı altında satmaya, yığınların cuntaya karşı uzun süreç içinde mücadeleye dönüşecek olan hoşnutsuzluğunu bu şekilde uyutmaya çalışacaktır. Marksist-Leninistler ve devrimciler, daha şimdiden bu oyuna dikkat çekmeli; cuntanın alternatifinin -halk açısından-sahte demokrasi, ne biçimde olursa olsun, parlamenter demokrasi maskeli faşizm olmadığını ortaya koymalıdır. Cuntaya karşı mücadelede komünistler kitlelere gerçek kurtuluşun işçi sınıfı önderliğinde, sosyalizme yönelik, demokratik halk devriminde olduğunun propagandasını yapmalıdır. Demokratik Halk Devrimi şiarı içinde bulunduğumuz dönemde, güç dengesi, cuntanın yeterince teşhir olmamışlığı; komünistlerin relatif güçsüzlüğü, halkın örgütsüzlüğü vb. faktörler göz önüne alınınca, kitlenin en ileri kesimini öncü örgüte kazanmaya yönelik bir propaganda şiarıdır. Ama cuntaya karşı mücadelede yığınlara propagandası yapılabilecek tek doğru slogan budur.

Gelişmeler uzun süreçte cuntanın teşhir olması ve kitle eylemlerinin yeniden yükselmesi yönünde olacaktır. Ama bugünkü durumda cuntanın Demokratik Halk Devrimi ile yıkılması gündeme gelmeyecektir. Çünkü önderlik yeterli değildir. Cunta normal gelişme halinde yerini kendi kurduğu ve denetlediği faşist cunta markalı "demokrasi"ye bırakacaktır.

Bugünkü konumunu koruduğu taktirde Komünist hareket ilerde de kitle haraketlerinin yükselmesi halinde fazla bir şey yapamayacak en fazla bu hareketlerin kuyruğuna takılacaktır. Bu durumu engelleminin yolu bilinçli olarak görevler arasında bir öncelik sonralık ayrımı yapmaktır, Bugün Marksist-Leninistler açısından çözülmesi gereken esas görev; kavranacak esas halka nedir? Çalışmanın merkezine ne konmalıdır?

Bütün görevleri başarı ile çözmenin yolu sağlam bir partinin varlığından geçmektedir. O halde Marksist-Leninistlerin esas görevi :

BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASIDIR

Eğer bir kez daha hazırlıksız yakalanmak, ve kitleyi hazır-

lıksız yakalatmak istemiyorsak; eğer ilerde kitlelerin kendiliğinden eyleminin yeniden gelişeceği bir ortamda, artçılık değil öncülük yapmak istiyorsak ; kitle hareketine doğru bir yön vermek istiyorsak; devrim için objektif şartlardan en iyi biçimde yararlanmak istiyorsak, devrimi proletarya önderliğinde zafere ulaştırmak istiyorsak, o zaman görevimiz bolşevik bir partinin inşasına dört elle sarılmaktır.

Bolşevik parti inşası çok çeşitli inşa görevlerini içermektedir. Bu konuda kavranacak ilk halka ideolojik inşa halkası olmak zorundadır. Hem uluslararası alanda; hem de Türkiye'de Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerinin çarpıtıldığı; TKP/ML içinde de Merkez Komitesi hizibinin hata ve sapmaları sistemleştirdiği bu ortamda, parti inşasında öncelikle ele alınması gereken görev Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranması ve her türlü çarpıtmaya karşı savunulmasıdır. Kendine komünist diyenler için ilk şart, onların Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavraması ve savunmasıdır.

Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavradığımız ve savunduğumuz ölçüde; bu ilkelerden yola çıkarak ve onlara dayanarak Türkiye somutunun incelenmesi ve Türkiye devriminin somut sorunlarına doğru cevaplar verilmesi görevini çözebiliriz. Çözmeye yönelmemiz gereken en önemli sorunlardan biri budur.

Bolşevik parti imşasında, çözülmesi gereken görevlerden biri kadrolar sorunudur. Doğru bir ideolojik ve siyasi çizginin ortaya çıkarılması kuşkusuz en önemli sorunlardan biridir.Ama yeterli değildir. Aynı zamanda bu ideolojik ve siyasi çizgiyi kavrayıp somuta uygulayacak; insiyatif sahibi kadrolara ihtiyaç vardır. Bu kadroların eğitilmesi, kollektif eğitim içinde Marksizm-Leninizm silahı ile donanması bolşevik parti inşasının bilinçli olarak ele almamız, planlı olarak, adım adım çözmemiz gereken görevlerinden biridir.

Bolşevik parti inşasında, görevlerden biri de, bolşevik örgütlenme ilkelerine uyan, demokratik merkeziyetçilik ilkeleri temelinde kurulmuş ve en zor şartlar altında bile işleyen legal ve illegal çalışmayı ustaca birleştiren sağlam bir örgütlenmenin yaratılmasıdır. Böyle bir bolşevik örgütlenmeyi yaratabilmek için bolşevik partinin örgütlenmesi derinlemesine incelenmek kavranmak, ve eski hatalardan arınmak gereklidir. Eski kötü geleneklerin sürdürüldüğü bir örgütlenme bolşevik bir örgütlenme olamaz.

Bolşevik parti inşası, inşanın birinci aşamasında dikkatin merkezine bizzat partinin kendisini koyar. Partinin henüz kendi kendine yeterli bir güç olmadığı bu dönemde, dışta çalışmanın esası propagandadır. Propagandanın amacı milyonlarca kitleyi komünistler önderliğinde birleştirmek değil; kitlenin en ileri kesimini, öncü kesimini Komünist Partisi için kazanmaktır. Bugün ülkemizde komünist partisinin ,Bolşevik Partinin inşasının henüz birinci aşaması yaşanmaktadır. Bu gerçeği tespit etmeyenler de, uzun süreçte yeniden kendiliğinden hareketin kuyruğuna takılmaktan başka bir iş yapamayacaklardır.

Dışa karşı yürütülecek çalışma esas olarak propağanda çalışması olmak, öncelikle en ileri kesime seslenmek zorundadır, amacı onu kazanmak olmalıdır. Propaganda çalışması bunu yürütecek bir araç gerektirir. Bu araç Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Partisinde olduğu gibi, bizde de bir Komünist Yayın Organı

Bolşevik örgütün kollektif propagandisti, ajitatörü ve örgütleyicisi olan bir merkez yayın organı olmalıdır.

Bugün bütün legal imkanların ortadan kalktığı ortamda, hiç bir örgütün düzenli bir illegal yayın ağı yoktur.Bunun sonucunda bırakalım en geniş kitlelerin eline, kitlelerin en ileri kesiminin, hatta örgütlü insanların bile eline tek tük düzensiz çıkan yayın organları tesadüfen geçmektedir. Bu devrimci örgütlerin cuntaya ne kadar hazırlıksız olduklarının başka bir belirtisidir. Bolşevik Partinin örgütsel inşası, en başından sağlam bir illegal yayın ağının kurulmasına yönelik olmalıdır. Merkez yayın organının önemi kavranmalı; örgütsel inşada bu ağın kurulması en başından hedef olarak ortaya konmalı, bu ağın kurulabilmesi için dikkatli, sistemli, planlı, sabırlı bir çalışma yürütülmelidir.

Böyle bir yayın bir yandan Marksizm-Leninizmin en genel ilkelerinin propagandasını yaparken; diğer yandan yazı içinde saydığımız bir dizi noktada, cuntayı somut olarak teşhir ve tecrit etmeye çalışmalı, kitlenin en ileri kesimine bolşeviklerin çeşitli aktüel konulardaki görüşlerin aktarmalı; onlara yol göstermelidir.

Marksist-Leninistler için görevler işte bunlardır!

Görev ajitasyon ve palavra ile kendi kendimizi ve kitleyi kandırmak değildir!

Görev bütün gücümüzü bolşevik parti inşası için en verimli şekilde seferber etmektir.

Cuntaya karşı mücadele; onun teşhiri , ona karşı çeşitli eylemler; ancak bolşevik parti inşasının görevlerine bağımlı olarak ele alındığı zaman soruna doğru yaklaşılmış olunacaktır!

belge 1

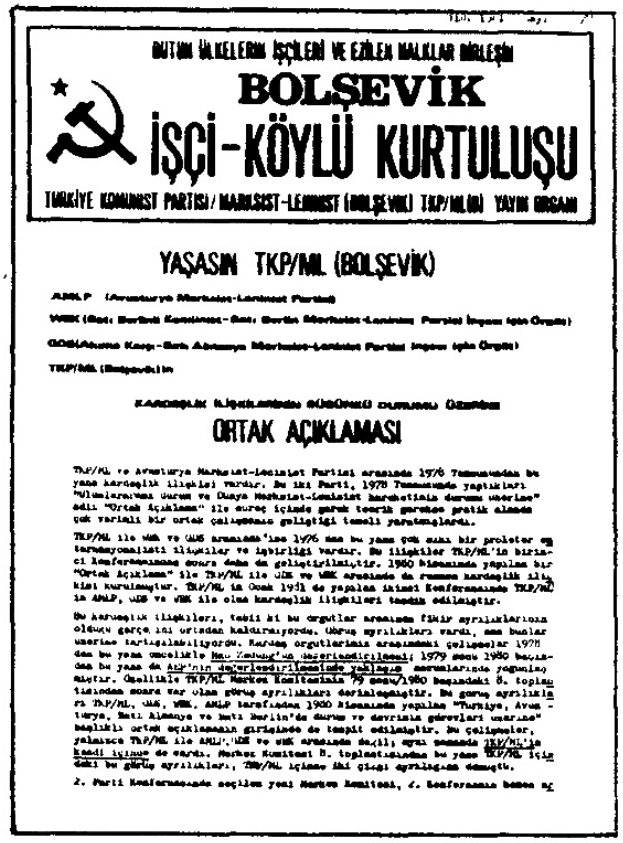

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

BOLŞEVİK

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST (BOLŞEVİK) TKP/ML(B) YAYIN ORGANI

YAŞASIN TKP/ML (BOLŞEVİK)

ORTAK AÇIKLAMASI

YAŞASIN TKP/ML (BOLŞEVİK)

AMLP (Avusturya Marksist-Leninist Partisi)

WBK (Batı Berlinli Komünist- Batı Berlin Marksist-Leninist Partisi İnşası için Örgüt)

GDS(Akıma Karşı-Batı Almanya Marksist-Leninist Partisi inşası için Örgüt)

TKP/ML (Bolşevik) in

KARDEŞLİK İLİŞKİLERİNİN BÜGÜNKÜ DURUMU ÜZERİNE

ORTAK AÇIKLAMASI

EYLÜL 1981

TKP/ML ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi arasında 1978 Temmuzundan bu yana kardeşlik ilişkisi vardır. Bu iki Parti, 1978 Temmuzunda yaptıkları "Uluslararası durum ve Dünya Marksist-Leninist hareketinin durumu üzerine" adlı "Ortak Açıklama" ile süreç içinde gerek teorik gerekse pratik alanda çok verimli bir ortak çalışmanın geliştiği temeli yaratmışlardı.

TKP/ML ile WBK ve GDS arasında ise 1976 dan bu yana çok sıkı bir proleter enternasyonalisti ilişkiler ve işbirliği vardır. Bu ilişkiler TKP/ML'in birinci Konferansından sonra daha da geliştirilmiştir. 1980 Nisanında yapılan bir "Ortak Açıklama" ile TKP/ML ile GDS ve WBK arasında da resmen kardeşlik ilişkisi kurulmuştur. TKP/ML in Ocak 1981 de yapılan ikinci Konferansında TKP/ML in AMLP, GDS ve WBK ile olan kardeşlik ilişkileri tasdik edilmiştir.

Bu kardeşlik ilişkileri, tabii ki bu örgütler arasında fikir ayrılıklarının olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Görüş ayrılıkları vardı, ama bunlar üzerine dayanışma içinde tartışılabiliyordu. Kardeş örgütler arasındaki çelişmeler 1978 den bu yana öncelikle Mao Zedung'un değerlendirilmesi 1979 sonu 1980 başından bu yana da AEP'nin değerlendirilmesinde yaklaşım sorunların da yoğunlaşmıştır. Özellikle TKP/ML'in 79 sonu/1980 başındaki 8.toplantısından sonra var olan göräş ayrılıkları derinleşmiştir. Bu görüş ayrılıkları TKP/ML, GDS, WBK, AMLP tarafından 1980 Nisanında yapılan "Türkiye, Avusturya, Batı Almanya ve Batı Berlin'de durum ve devrimin görevleri üzerine" başlıklı ortak açıklamanın girişinde de tespit edilmiştir. Bu çelişmeler, yalnızca TKP/ML ile AMLP,GDS ve WBK arasında degil; aynı zamanda TKP/ML'in kendi içinde de vardı. Merkez Komitesi 8. toplantısından bu yana TKP/ML için deki bu görüş ayrılıkları, TKP/ML içinde iki çizgi ayrılığına dönüştü.

2. Parti Konferansında seçilen yeni Merkez Komitesi, 2. Konferansın hemen ar

dından parti içindeki -özellikle TKP/ML in Yurtdışı bölgesi tarafından savunulan- çizgiyi, Yurtdışındaki örgütlenmeyi dağıtarak, örgütsel olarak tasfiye etmeye yöneldi. Ancak bu açık tasfiye girişimi başarılı olmadı. Yurtdışındaki parti üyelerinin % 85 i bu keyfi girişimler üzerine tasfiyeci Merkez Komitesinin disiplinine uymayı red ettiler. Merkez Komitesinin temsilcileri (tasfiye girişiminden kısa süre önce yapılan ÇN) 2.Parti Konferansında Marksist-Leninistlerin partiden atılması yönünde bir talepte bulunmamışlardır. Onlar bu sorunu kendi kafalarına göre parti konferansında değil, daha sonra darbe ile çözme yolunu tutmuşlardır. 2. Parti Konferansının ertesinde 2.Merkez Komitesinin Siyasi Bürosu hiç bir ideolojik mücadele vermeden, Marksist-Leninist güçleri darbe ile TKP/ML den temizlemeye kalkmıştır. Böylelikle 2. Merkez Komitesinin yalnızca yanlış bir çizgi izlemediği, bunun yanında revizyonist metodları da kullandığı ortaya çıkmıştır.

Parti içinde Marksist-Leninist çizginin taraftarları bu durumda, TKP/ML in Marksist-Leninist geleneklerini savunabilmek ve sürdürebilmek için, Partinin yozlaşmasını ve tasfiyesini engellemek için, kamu oyu önünde açık ideolojik mücadele ve tasfiyeci Merkez Komitesi ile örgütsel bağların koparılması çağrısı yapmak zorunda kaldılar. Parti içindeki Marksist-Leninist çizginin taraftarları, TKP/ML in Marksist-Leninist geleneğine uygun olarak TKP/ML (Bolşevik) i oluşturdular, ve partinin yayın organlarını "Bolşevik" eki ile sürdürmeye başladılar.

Bu durumda AMLP, GDS ve WBK açısından bölünmenin sebepleri hakkında bilgi almak ve bir değerlendirme yapmak zorunluluğu doğdu. Bu amaçla Merkez Komitesi hizibinin merkezi bir temsilcisi ile görüşmeler yürütüldü, (TKP/ML içindeki ÇN) mücadelenin en önemli belgeleri çevirtilerek incelendi, ve TKP/ML (Bolşevik)in temsilcileri ile de görüşmeler yürütüldü. Bütün bunların sonucunda, Merkez Komitesi hizibinin, örgütlerimizin yaptığı "Ortak Açıklamalarda" ortaya koyduğu ortak ideolojik siyasi temel tavırları terk ettiği ve bunun ötesinde de GDS'e karşı girişilen düşmanca eylemleri haklı gösterdiği ortaya çıktı. (1)

Dipnot 1:

2.Parti Konferansından -ki bu konferansın gidişatı üzerine AMLP, GDS ve WBK ya sorumlu yoldaş tarafından detaylı bilgi verilmişti- sonra, Şubat 1981 de yurtdışındaki parti üyelerinin küçük bir bölümü (hemen hemen % 10 u) ve bir dizi sempatizan, 2.Konferansın çizgisini savunma adı altında,ve 2.Merkez Komitesinin desteğini almak umudu içinde darbeci bir şekilde yurtdışındaki parti örgütünü tasfiye için saldırıya girdiler. Bunlar TKP/ML ile GDS arasındaki kardeşlik ilişkilerini de hırsızlık ve provokasyonlarla sabote etmeye çalıştılar:

- Partinin bir üst organına uyma red edildi; geniş çaplı hırsızlık seferleri "parti mallarını güven altına alma" adına düzenlendi.
-GDS'in kitap evine saldırıldı ve kitapevinden hırsızlık yapıldı.
-GDS'in TKP/ML e ödünç verdiği bir baskı makinesi calındı ve darbecilerin malı olduğu ilan edildi.
-Merkez Komitesi Hizibi pratikte GDS'in Marksist-Leninist propagandasını engellemeye kalktı. Bu utanılacak davranış daha sonra Merkez Komitesinin resmi temsilcisi tarafından yazılı olarak haklı gösterilmeye çalışıldı.

GDS saldırılar karşısında yetkili parti organlarına baş vurarak durumu protesto etti, ve bu provokasyonları kamu oyu önünde teşhir edeceğini açıkladı. Daha sonra buna uygun olarak kamu oyuna bilgi verdi. Kısa süre sonra, GDS, Merkez Komitesi Siyasi Bürosunun yurtdışındaki darbeyi desteklediğini öğrendi. Bunun üzerine GDS TKP/ML Merkez Komitesine ve parti üyelerine açık bir mektup yazdı. (Bkz. GDS s 21) Bir kaç hafta sonra gelen tasfiyeci Merkez Komitesinin temsilcisi ile yapılan görüşmede, bu kişi baskı makinesinin çalınmasını savundu. Kitapevine saldırı da siyasi olarak doğru olarak savunuldu. Hatanın "daha önce sormamak" olduğu savunuldu. Merkez Komitesi Hizibi bugün de hala çalınan eşyaları geri vermeyi red etmektedir. Böylece onun kitapevine saldırısı konusundaki "özeleştiri"sinin de iki yüzlülük olduğu görülmüştür.

Bu gelişmeler üzerine, 1981 Ağustosunda TKP/ML (Bolşevik) Merkezi Yönetimin temsilcileri, AMLP Merkez Komitesinin temsilcileri, WBK ve GDS Merkezi Yönetimlerinin temsilcileri TKP/ML deki 1981 Martında bölünmeye yol açan gelişmeler ve böylece kardeşlik ilişkileri konusunda ortaya çıkan yeni durum hakkında görüşmek ve tartışmak için bir araya geldiler.

Yapılan görüşmede TKP/ML ile AMLP arasında 1978 Temmuzunda yapılan ortak açıklama (Uluslararası Durum ve Dünya Marksist-Leninist Hareketinin Durumu üzerine) ve TKP/ML, AMLP, GDS ve WBK arasında 1980 Nisanında yapılan ortak açıklama (Türkiye Avusturya Batı Almanya ve Batı Berlin'de durum ve devrimin görevleri üzerine) hakkında tartışıldı. Bilindiği gibi bu belgeler dört örgüt arasındaki kardeşlik ilişkilerine temel olarak alınan belgelerdir.

Görüşme sonunda, dört taraf sözü geçen belgelerde proleter dünya devriminin ilkeleri ve uluslararası durumla ilgili olarak ortaya konan görüşlerin bundan sonraki ortak çalışmanın da temelini oluşturduğunu; ve bütün temel sorunlarda bu belgelerde ortaya konan görüşlerle hemfikir olduklarını açıklama kararı aldılar.

Özellikle şu noktalarda belgelerde ortaya konan görüşler bütünü ile doğrudur:

- Dünyada iki kampın, yani proleter dünya devrimi kampı ile Dünya emperyalizmi kampının, varlığından yola çıkmak; sorunlara sınıf bakış açısı ile yaklaşarak devrim ve karşı devrimi kesin çizgilerle birbirinden ayırmak.

- Proleter dünya devriminin çeşitli ülkelerdeki, aralarında karşılıklı bağımlılık ilişkisi bulunan, değişik devrimci süreçlerden oluşan bir süreç olarak kavranması; devrimci akımlardan birinin her şeyi tayin eden akım olarak mutlaklaştırılmasının reddi.

- Her devrimci akımda, devrimin tam zaferi için Proletaryanın Hegemonyasının mutlak gereklilik olarak savunulması.

- "Üç Dünya Teorisinin" bütün tezleri ile birlikte kökten reddi; her şeyden önce "İki süper gücün" "Uluslararası planda baş düşman" olduğu şeklindeki uydurma tezin reddi.

Bundan sonraki ortak çalışmanın temeli olarak ayrıca şu noktalar da tespit edildi:

- Modern revizyonizme karşı mücadeledeKruşçef revizyonizmine karşı mücadelenin hala temel alınması gerektiği görüşü.

- Dünya Komünist Hareketi içindeki parti ve örgütler arasında kamu oyu önünde ve açık eleştiri ve tartışma çağrısı.

- Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in, Marksizm Leninizm'in Klasikleri olarak savunulması.

- Mao Zedung'un eserinin yalnızca Marksizm-Leninizm'in klasiklerinin eserlerinin savunulması temelinde ve onlara dayanılarak değerlendirilebileceği; Mao'nun Marksist-Leninist görüşlerinin her türlü saldırıya karşı savunulması; hatalarının ise açıkca eleştirilmesi gerektiği şeklindeki tavar.

Açıklamayı yapan dört taraf her şeyden önce yukarda açıklanan noktalarda hemfikir olduklarını; dün olduğu gibi bugün de bu görüşleri savunduklarını açıklarlar. Bu bakımdan, yapılan bu ortak açıklama TKP/ML ile diğer üç taraf arasındaki kardeşlik ilişkilerinin ve bugüne kadarki ortak çalışmanın devam ettirilmesidir.

•••

Görüşmede TKP/ML (B) Merkez Yönetiminin temsilcisi, TKP/ML'deki gelişmeler, bölünme ve mücadelenin perspektifleri üzerine bilgi verdi. Gerek TKP/ML (B)

nin, gerekse Merkez Komitesi Hizibinin çevrilmiş belgelerine ve AMLP ve GDS' in Merkez Komitesi Hizibi temsilçisi ile yaptıkları görüşmelerin raporlarına dayanılarak, bölünmeye yol açan görüş ayrılıklarının özü ve gelişmesini izlemek ve bu konuda kesin değerlendirmeler yapmak mümkün oldu.

Görüşmede belgeleri inceleyen taraflar şu olguların kesin olduğu konusunda birleştiler:

• Merkez Komitesi Hizibi, kardeşlik ilişkilerinin ve ortak açıklamanın temeli olan "Ortak açıklamalardaki" tayin edici görüşleri terketmiş, bu görüşleri değiştirmiştir.

• Mao Zedung'un değerlendirilmesi konusunda Merkez Komitesi Hizibinin sapması özellikle göze batmaktadır. Merkez Komitesi Hizibi, şimdi yalnızca AMLP ile TKP/ML'in ortak açıklamasında ortaya konan görüşlerle çelişme içinde Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm'in beşinci klasiği olarak propagandasını yapmakla kalmamakta, bunun da ötesinde, Mao Zedung'u klasik olarak değerlendirmeyen ve onun hatalarını eleştiren güçlere "revizyonist-troçkist" şeklinde küfür etmektedir.

• "Üç Dünya Teorisinin" bütün tezleri ile kökten reddi konusunda; "ABD ile Sovyetler Birliğinin dünya çapında baş düşman" olması konusunda, Merkez Komitesi hizibi, "2.Konferans raporu"nda, ortak açıklamalarla çelişme içinde olan görüşler savunmaktadır.

• Aynı şey Stalin değerlendirmesi konusunda da kendini göstermektedir. Sözü geçen belgede (2.Konferans raporu - ÇN) Merkez Komitesi Hizibi, Marksizm-Leninizm'in bu klasiğine ispatlamadan ağır hatalar mal etmektedir, iftira etmektedir.

Merkez Komitesi Hizibi ortaya çıkan ilkesel görüş ayrılıklarını dayanışma içinde sürdürülecek, açık ve kamu oyu önünde yürütülecek tartışma ile aşacak istek ve yetenekte de değildir; tersine o ciddi bir tartışmayı pratikte imkansız hale getirmektedir. Mesela AMLP GDS ve WBK'nin 1981 başında 2.Parti Konferansına gönderdiği bir yazılı eleştiri hala cevaplandırılmamıştır. Hatta bunun da ötesinde 2.Merkez Komitesinin Kardeş partilerle ilişkiler konusunda sorumlu tayin ettiği kişi, sözü geçen eleştiri türkçeye çevrilmiş olmasına rağmen, eleştiriyi daha okumamıştır bile.

Merkez Komitesi Hizibi bu davranışları ile kardeşlik ilişkilerini gerek içerik gerekse yöntem olarak ayaklar altına alırken; TKP/ML (B) enternasyonalist ortak çalışmanın iyi geleneklerini ayakta tuttu ve sürdürdü. TKP/ML (B) "Ortak Açıklamalarımız" daki doğru tezleri hala savunmaktadır.

Şimdi, TKP/ML ile AMLP, GDS, WBK arasında 1.Merkez Komitesi döneminde başlatılan ve derinleştirilen kardeşlik ilişkilerinin; TKP/ML (B) ile diğer üç taraf arasında devam ettirilmesi, bütün bunların tek mantıki sonucudur.

Dört taraf tartışmalar içinde bütün temel ideolojik sorunlarda geniş çapta fikir birliği olduğunu tespit ettiler.

Taraflar ayrıca, Ortak Açıklamalarda ortaya konan bazı görüşlerin süreç için de yapılan araştırma ve incelemeler sonucunda geliştirildiğini ve derinleştirildiğini tespit ettiler.
Bu özellikle şu noktalarda geçerlidir:

Mao Zedung'un eserinin değerlendirilmesi daha detaylı ve berrak hale gelmiştir. AMLP GDS ve WBK yaptıkları tahlillerin sonucu olarak "Mao Zedung'un öğretileri ve eseri hakkında genel değerlendirme" "Mao Zedung'un öğretilerinin ve eserinin değerlendirilmesi için inceleme-1.Bölüm" başlıklı Ortak Açıklamaları yaptılar. TKP/ML (B) bu belgelerdeki bütün temel tezlerle fikir birliği içinde olduğunu açıklar.

AEP'nin bugünkü kökten yanlış çizgisinin eleştirisi de süreç içinde derinleştirilmiştir. Bu konuda AMLP GDS ve WBK'nin Enver Hoca'nın "Emperyalizm ve

Devrim" kitabını eleştirdiği ortak açıklamalar, Marksizm-Leninizm'in her türden oportünizme karşı savunulmasında önemli bir adımdır.

TKP/ML (B); diğer üç örgütün, yani AMLP, GDS ve WBK'nın "ÇKP'nin Kruşçev revizyonizmine karşı "Büyük polemiği'nin belgelerinin eleştirisi" çalışmasını da ilgi ile izlediğini; bundan böyle de bu çalışmanın ürünlerini Türkçe'ye çevirip yayacağını, ve bu çalışmanın temel tezleri ile hemfikir olduğunu açıklar.

Açıklamayı yapan dört taraf ta, Marksizm-Leninizm'in savunulması mücadelesinde Kruşçef tipi modern revizyonizme karşı mücadelenin hala önde gelen mücadele görevi olduğunu, çünkü bu tip revizyonizmin her güncel oportünist akımın kaynağı ve temeli olduğunu açıklar.

Taraflar gerek "Üç Dünya Teorisi"ne -bu teorinin her türüne karşı- mücadelenin; gerekse başını AEP'in çektiği oportünist akıma karşı mücadelenin sürdürülmesi ve derinleştirilmesi gerektiğini açıklar.

Taraflar ayrıca revizyonizmin bu türlerine karşı mücadele maskesi altında başka bir oportünist akımın dünya çapında geliştirilmeye çalışıldığına dikkat çeker.Bu oportünist akım kendini %100 Mao savunucusu olarak göstermekte, gerçekte ise onun hata ve sapmalarının körcesine" Marksizm-Leninizme katkılar" olarak savunmakta;Mao Zedung'un Marksist-Leninist görüşlerini ise ayaklar altına almaktadır. Bu akımın önde gelen temsilcisi ABD/DKP (ABD Devrimci Komünist Partisi) dir.Merkez Komitesi Hizibi de uluslararası planda bu akımın peşine takılmaktadır.

Uluslararası alanda etki kazanmaya çalışan bir başka oportünist akım, gerek AEP'yi genekse Mao Zedung önderliğindeki ÇKP'yi başından itibaren revizyonist olarak lanetlemektedir. Bu oportünist akıma karşı da; ilkesiz bir şekilde -kendine Marksist-Leninist diyen herkesi- Marksist-Leninist güçleri, AEP taraftarlarını, anti Stalinistleri ve diğer grupları,"Enternasyonal Komünist Hareket" adı altında bir araya getirmeye çalışan akıma karşı olduğu gibi mücadele edilmelidir.

Dünya Marksist-Leninist hareketinin birliği için mücadele, revizyonizmin ve oportünizmin bütün bu türlerine karşı mücadele olacaktır. Dünya Marksist-Leninist hareketinin genel çizgisi ancak oportünizmin her türüne karşı kesin bir ideolojik mücadele ile ortaya çıkartılabilecek ve savunulabilecektir.

•••

TKP/ML'in bölünmesinde öncelikle Dünya Marksist-Leninist hareketinin sorunları (Mao Zedung değerlendirilmesinde olduğu gibi) ve Marksizmin-Leninizmin genel ilkeleri (Bolşevik parti öğrentisinde olduğu gibi) baş rolü oynamıştır.

Türkiye devriminin bazı özel sorunları da, çelişmelerin gelişmesinde önemli bir rol oynamıştır.

Marksizm-Leninizm'le modern revizyonizm arasındaki uluslararası alandaki ideolojik mücadele ile ilgili olarak, Merkez Komitesi hizibi; Mao Zedung, Mao Zedung'un ölümünden önceki ÇKP'nin değerlendirilmesi, özellikle de 1957 ve 1960 deklarasyonlarının ve 1963 polemikleri belgelerinin değerlendirilmesinde aşırı yanlış bir çizgi propaganda etmektedir:

Mao Zedung'la ilgili tavır:

TKP/ML'in Merkez Komitesi hizibi, Mao Zedung'un "Marksizm-Leninizm'in beş büyük öğretmeninden biri"olduğunu, onun bir "Marksist-Leninist klasik" olduğunu basitçe iddia etmektedir. (Bkz.TKP/ML Merkez Komitesinin Marksist-Leninistlere ve uluslararası proletaryaya çağrısı)

Açıklamayı yapan taraflar bu konuda şu görüştedirler:

Mao Zedung'un 1949'dan önceki dönemi kapsayan ve onun Seçme Eserlerinin

I.den IV e kadar olanları içinde yer alan öğretileri, Marksizmin-Leninizmin Çin'e uygulanmasının mükemmel bir örneği, Lenin ve Stalin'in sömürge, yarı-sömürge, bağımlı ülkelerde devrimle ilgili öğretilerinin önemli bir somut - laştırılmasıdır. Ama bu eserler hiç bir şekilde Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in proleter dünya devriminin sorunları ile ilgili eserinin köklü bir ilerletilmesi olarak görülemez.

SBKP 20. Parti Kongresinden ve Stalin'in bütünü ile lanetlenmesinden sonra; 1963 de ÇKP'nin açık polemiği başlatmasından sonra ve özellikle Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin 1966 da başlamasından sonra bir çok partide şu düşünce gelişti: "Stalin, Lenin 'in ölümünden sonra onun mirasını devraldı ve Marksizm-Leninizm davasını sürdürdü. Mao Zedung da Stalin'in ölümünden sonra Marksizm-Leninizm'i, proleter dünya devriminin teori ve pratiğini, dünya Komünist Hareketinin birliğinin dünya çapında savunulması davasını ele aldı ve böylece kendine yaraşır bir şekilde Marks Engels Lenin ve Stalin'in yanında saflandı."

Bizim görüşümüze göre, Mao Zedung bu düşüncede ortaya konan imkanı gerçek haline getirememiştir. Bizim bu düşüncemiz, yalnızca onun proletarya diktatörlüğü sorununda yaptığı ağır hatalara dayanmamaktadır.

Mao Zedung 1957 yılında, sosyalizmin inşası için milli burjuvazi ile siyasi bir ittifak kurulmasını talep etti. Bu bütünü ile yanlıştı. O böylece proletarya diktatörlüğünün bir temel düşüncesini, Lenin'in bütün ülkeler için ileri sürdüğü "Burjuvazi üzerinde her an topyekün diktatörlük" uygulanmalıdır şeklindeki öğretisini, revizyondan geçirdi.

Çok önemli bir eksiklikMao Zedung'un bu hatasını kamu oyu önünde özeleştirel bir biçimde -her ne kadar Kültür Devriminin pratiği, Mao Zedung'un artık sosyalizmin inşasında milli burjuvazi ile siyasi ittifakın mümkün olduğu tezinden yola çıkmadığını, tersine proletarya ile burjuvazi arasında bir ölüm kalım mücadelesinin propagandasını yaptığını gösteriyorsa da- düzeltmemiş olmasıdır.

Bir başka olumsuzluk kendini 1963 de Dünya Komünist Hareketinin ideolojik platformunun ilk adımı olarak ortaya konan 25 maddelik öneride de gösterdi.

Mao Zedung'un önderliğinde hazırlanan bu belge içinde ciddi hatalar barındırmasına rağmen, üzerine tartışılmadı, düzeltilmedi, devam ettirilmedi.

Mao Zedung, Lenin'in ölümünden sonra Stalin'in yaptığı gibi, Dünya Komünist Hareketinin önderi rolünü üstlenmeyi başaramadı. Modern revizyonizme karşı ideolojik ve teorik kapsamlı, tutarlı bir mücadele yürütemedi.

O, 1970'li yıllarda Dünya Komünist Hareketinin büyük ideolojik mücadelelerine pratikte - ayrıntılı yazı, broşür, kitaplarla- katılmadı. Hatta 1960 ların sonu 1970 lerin başından itibaren diğer Komünist Partilerinin önderleri ile görüşmeler de kesildi.

Bunlardan yola çıkılırsa; Stalin'in ölümünden sonraki dönemde, Mao Zedung'un Marks Engels Lenin Stalin'in eserini, onların düzeyinde -yani Marksizm-Leninizm'in bir klasiği olarak- sürdürdüğü tespiti yapılamaz.

Saydığımız bütün bu sebepler dolayısıyla bizler, Mao Zedung'u Marks Engels Lenin ve Stalin ile birlikte, Marksizm-Leninizm'in bir klasiği olarak değerlendirmenin yanlış olduğu sonucuna varıyoruz.

Dünya Komünist Hareketinde ideolojik mücadelede Mao Zedung'a doğru yaklaşım şudur: Onun eserinde Marksist-Leninist olan her şey savunulmalı ve delilli olarak ispatlanmış hataları, Marks Engels Lenin ve Stalin'in eserinin savunulması amacıyla eleştirilmelidir.

Mao Zedung'un bütün hatalarını tek yanlılık içinde inkar etmeye çalışan Mer-

kez Komitesi Hizibi, Mao'nun sağlığında ÇKP tarafından imzalanan 1957-1960 belgelerine ve 1963 polemiklerine de at gözlükleri ile yaklaşmaktadır.

ÇKP'nin 1963 polemikleri hakkında tavır:

1963 polemiği hakkında Merkez Komitesi Hizibi şu tavrı takınıyor:

> "Bugün dünya Komünist Hareketinin ortak bir çizgide birleşebilmesi için 1963 polemikleri .. temel alınmalıdır. Belgelerin içindeki bazı hata ve eksikliklerin giderilmesi ve günümüzün ideolojik sorunlarını da içerecek şekilde geliştirilmesi koşulu ile (bu belgeler -ÇN) dünya Komünist Hareketinin platformudur." (Bkz. agy)

1963 polemikleri konusundaki bu tavır, görüşümüze göre ilkesel olarak yanlış bir tavırdır. Bu belgelerde sorun yanlızca "bazı hata ve eksikliklerin" aşılması ve belgelerin birazcık güncel hale getirilmesi sorunu değildir. Sorun, bu belgelerde, belgelere damgasını vuran bazı temel hataların varlığı sorunudur:

Bu belgelerde, Kruşçev revizyonistleri karşısında geri çekinilmekte, ve iki yolun, barışçı olan ve barışçı olmayan yolun mümkün olduğu vurgulanmaktadır. Yalnızca silahlı proletaryanın şiddete dayanan devriminin proletarya diktatörlüğünü kurmaya ve korumaya muktedir olduğu gerçeği teorik olarak daha da karıştırılmakta, içinden çıkılmaz hale getirilmektedir.

Bu belgelerde, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın henüz emperyalizmin tahakkümü; komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı altında yaşayan gelişmemiş ülkelerinde devrim sorununda, köklü tarım devrimi sorunu ele alınmamaktadır.

İç gericiliğe karşı mücadelenin, dış gericiliğe karşı mücadele ile bağı sorununda, tek taraflı olarak bütün ülkeler için dış düşmana karşı, Amerikan emperyalizmine karşı mücadele öne çıkarılmakta, birinci olarak tespit edilmekte, dış düşmandan ise Amerikan emperyalizmini mutlaklaştırılarak yalnızca o kastedilmektedir.

ÇKP, polemikin ikinci yorumunda Stalin'e haksız ve ispatsız eleştiriler içerik olarak geri çevrilmemektedir.

Bu belgelerde Marksist-Leninist kardeş örgütler arasındaki ilişkilerle ola - rak yalnızca içte eleştiri mutlak ilişki kuralı olarak savunulmaktadır.

Bütün bu temel hatalar, 1963 polemiklerinin uluslararası Marksist-Leninist Hareketin platformu olarak kasul edilemeyeceğini; bu temelde yükselecek bir birliğin kof birlik olacağını belgelemektedir.

1957 ve 1960 Moskova toplantıları belgeleri konusunda tavır:

1957 ve 1960 toplantılarının belgeleri hakkında Merkez Komitesi Hizibi şu tespitleri yapıyor:

> "(Bu belgeler) Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadelede önemli dönüm noktalarıdır" "Bu belgelerde Marksist-Leninist çizgi hakimdir!" "(Bu belgeler) Marksist-Leninist'lerin Kruşçev modern revizyonizmine karşı uyanıklığını artırdı ve onları mücadeleye seferber etti."

Bu belgelerin bu şekilde nitelendirilmesi görüşümüze göre kökten yanlıştır. Bu belgelerin oynadığı rol ve etkisi konusunda yapılan değerlendirme ise çok daha felaketlidir.

1957 de sosyalist ülkeler Komünist Partilerinin, 1960 da ise bütün dünya Komünist Partilerinin toplantıları; SBKP XX.Kongresi sonrasında uluslararası Marksist-Leninist Hareketin hemen hemen bütün Komünist partilerinde modern revizyonizmin yükseldiği; SBKP'nin ÇKP ve AEP'ye şu veya bu şekilde açıktan saldırdığı; dünya Komünist Hareketi içinde ciddi ilkesel görüş ayrılıkları - nın var olduğunun ortaya çıktığı bir ortamda yapıldı.
Bu durum kendini bu toplantılarda kabul edilen belgelerde de yansıtmaktadır.

Modern revizyonizmin öncüleri, Kruşçef revizyonistleri bu toplantılarda SBKP XX.Parti Kongresinde ortaya koydukları kendi revizyonist propagandalarını dünya Komünist Hareketinin ortak programı haline getirmek istiyorlardı.

Başta ÇKP ve AEP olmak üzere Marksist-Leninistler, bu enternasyonal toplantılarda modern revizyonizme, özelliklede Kruşçev revizyonizmine karşı çıkmaya ve Marksizmin Leninizmin ilkelerini savunmaya yönelik bir mücadele yürütmeye çalıştılar.
Marksist-Leninistlerin bu mücadelesi toplantılarda kabul edilen belgelerde bir dizi sorunda, birbiri ile çelişen görüşlerin, bazen hatta aynı cümle içinde yan yana yer alması ile sonuçlandı. Bu öz olarak birbiri ile çelişen bazı şeyleri, en azından şekilde ve dışa karşı bir ve aynı gösterme çabasının ürünü idi.
Anti revizyonist güçlerin, revizyonist görüşlere karşı yürüttükleri mücadelenin sonucunda bazı aşırı revizyonist görüşler red edildi; genel bazı Marksist -Leninist doğrular savunuldu, ve fakat bir bütün olarak Marksist-Leninist bir çizginin hakim kılınamadı.

Böylece bir dizi sorunda, evet hatta dünya Komünist Hareketinin bütün temel sorunlarında, bu belgelerde doğru ve yanlış, Marksist-Leninist ve revizyonist tezler yan yana yer aldı. Genel olarak ele alındığında revizyonist tezler devrimci Marksist-Leninist görüşlerin değerini düşürdü ve böylece bu belgeler bütün olarak ele alındığında, dünya Komünist Hareketi içinde revizyonist görüşlerin en yüksek otoriteye dayanılarak propaganda edilmesine hizmet etti.

Bazı önemli temel sorunlarda öze ilişkin görüş ayrılıkları olmasına rağmen, ÇKP'nin tavrı, kamu oyunda ÇKP ile Kruşçev revizyonistleri arasında "fikir birliği olduğu" düşüncesini yaygınlaştırdı. ÇKP bu belgeler hakkındaki görüşünü açıkca ve kamu oyu önünde ortaya koymadı, Kruşçev'in tezlerinin karşısında Marksist-Leninist ilkeler ve yaklaşımları koymadı ve bütünü ile bir savunma pozisyonuna girdi. ÇKP'nin bu tavrı, onu belgeleri "Marksist-Leninist belgeler"olarak propaganda etmeye; ve Kruşçev revizyonistlerini belgelerin çizgisine uymamakla suçlamaya götürdü. ÇKP'nin Kruşçev revizyonizmini uymaya çağırdığı çizgi Marksist-Leninist bir çizgi değildi, ve tam da bu durum Kruşçev revizyonistlerine belgelerin işine gelen bölümlerinedayanma, vedışa karşı belgeleri savunur görünme fırsatını veriyordu.

Bütün bunlar dünya Komünist Hareketi içinde mutlak bir karışıklık ve şaşkınlık yarattı. Böyle bir tavırla, saldırgan bir ideolojik mücadele yürütmenin imkanı ortadan kalkıyor; bunun yerini 1957 ve 1960 belgelerinin çelişmeli görüşlerinden doğru seçim ve yorum yapma alıyordu.

ÇKP'nin ve AEP'nin bu şekildeki tavrı ile şunları berrak bir şekilde tespit etme imkanı ortadan kalkıyordu:

- 1957 ve 1960 ortak açıklamalarının hangi görüşleri Marksist-Leninist, hangi görüşleri revizyonist olarak değerlendirilmektedir?

-ÇKP ve diğer Marksist-Leninist güçlerin modern revizyonizme karşı çıkarken savundukları görüşlerin hangileri bizzat kendileri yanlış, revizyonist görüşlerdi?

Böylelikle bu belgeler dünya Marksist-Leninist Hareketini, Marksist-Leninist güçleri yalnızca görünürde dünya Komünist Hareketinin birliğinin sağlamlaştırılması yönünde bir adım ileri götürdü. Gerçekte ise bu belgeler SBKP XX.Parti Kongresinin revizyonist temel tezlerinin ve genel olarak modern revizyonizmin kamu oyu önünde uzlaşmaz ideolojik teşhirinin önünde engel oldu. Bu belgeler bütün olarak ele alındığında ideolojik mücadelede işe yaramaz oldukları görülür.ÇKP'nin ve AEP'nin takındığı tavır gibi bir tavırla bağıntı içinde bu belgeler Marksist-Leninist saldırıyı önledi ve insiyatifi büyük ölçüde Kruşçef revizyonistlerine teslim etti.

Marksist-Leninistler ilkeler konusunda pazarlık yapmazlar. İdeolojik ayrılıklar ortaya açıkca konmalı, mücadelesi verilmeli, ve sınıf bilinçli proletarya bu çelişmeler temelinde eğitilmelidir. Devrimci işçilerin sınıf bilincinin kararlaşmasına hizmet eden uzlaşmalar red edilmelidir.
Marksist-Leninistler her zaman Marksist-Leninist propagandada tam özgürlük talep ederler.

•••

Bugünkü güncel durumda açıklamayı yapan taraflar bir kez daha 1980 Nisan'ındaki ortak açıklamanın şu tespitlerinin altını çizerler:

"Dört taraf da Leninizmin öğretilerine göre tek tek ülkelerdeki taktiğin temel elkelerinin bir "sır", diğerleri için anlaşılmaz bir şey olmadığı görüşündedirler. Tek tek ülkelerdeki komünistlerin taktikleri diğer ülkelerin komünistleri tarafındanda denetlenebilir, doğru mu yanlış mı olduğu görülebilir olduğu anlayışındadırlar.

Herhangi bir ülkedeki komünistlerin taktiğini gözü kapalı desteklemeyi red ederler.

Her Marksist-Leninist partinin görevi, kardeş partiler ülkelerindeki durum üzerine bilgi almak, durum üzerine açıklığa kavuşmak, gerektiğinde eleştiri yürütmektir. Her ülkedeki komünist partisi ise ülkesinde izlediği çizgi konusunda yalnızca kendi ülkesinin işçi sınıfı önünde değil, tüm enternasyonal proletarya önünde hesap verme yükümlülüğüne sahiptir."

Bu anlayıştan yola çıkarak bizler TKP/ML deki bölünmenin Türkiye devriminin özel sorunları ile ilgili olanları hakkında da şunu açıklarız : Bölünmeye yol açan ayrılık noktalarından biri de devrimin askeri yolu ile ilgili olan ayrılıktı.

Merkez Komitesi hizibi Çin devriminin gelişmesinin askeri yolunu şabloncu bir biçimde Türkiye'ye uygulamaya çalışıyordu. Bolşevikler bu anlayışı 2.Konferansta red etmişler, ve fakat görüşlerini hakim kılamamışlardı.

Şimdi bu açıklamayı yapan dört taraf, özeleştirisel bir şekilde şu tespiti yaparlar : 1980 yılının Nisan ayında yapılan ortak açıklamada, Türkiye devriminin görevlerinin tespit edildiği bölümde de, Çin devriminin askeri yolunun şabloncu bir biçimde Türkiye'ye adapte edilmesi şeklindeki yaklaşım hakimdir. Ortak açıklamada Türkiye'de devrimin yolu olarak; uzun büreli halk savaşı ; kırlık bölgelerde kızıl siyasi iktidarların kurularak şehirlerin kırlardan kuşatılmasının propagandası yapılmaktadır.

TKP/ML(B) bu tezin yanlış olduğu, Marksizm-Leninizmin genel ilkelerinin Türkiye'ye uygulanması sonucu olmadığı görüşündedir. Bu tez, Çin'de,Türkiyede olduğunun tersine, gerçekte merkezi siyasi iktidarın olmadığı; geniş kırlık bölgelerde iktidarın feodal despotlar ve savaş ağaları elinde olduğu; bunların çeşitli emperyalist güçlere sırtını dayayarak birbirine karşı savaş yürüttüğü gerçeklerini göz ardı etmektedir. Türkiye'de Çin'in tersine yerleşmiş bir merkezi iktidarın varlığı söz konusudur.

Merkez Komitesi hizibi, Çin'de proletaryanın çalışabilir nüfusun çok küçük bir bölümünü oluşturduğu -hemen hemen % 0.5 civarında-buna karşı aynı sayının Türkiye açısından % 13 olduğunu göz ardı etmektedir. Merkez Komitesi hizibi, Çin'de büyük bir toprak devrimi hareketinin var olduğu ve devrimde tayin edici bir rol oynadığı gerçeğini; buna karşılık Türkiye'de köylülerin toprak uğruna kitlesel iylemleri olmadığnı; şehirlerde ise sınıf mücadelesinin keskinleşerek geliştiği gerçeklerini göz ardı ediyor. Merkez Komitesi hizibi, Çin'de feodalizmin bugünkü Türkiye'den çok daha güçlü olduğunu,Çinde kapitalizmin gelişme düzeyinin geriliğine paralel olarak henüz iç pazara tam olarak bağlanmamış, ve bağı pazarla bütünü ile kesildiği zaman da kendine yetecek ekonomiye sahip geniş alanlar olduğu gerçeklerini red inkar ediyor.

Bu tez, Çin'in askeri açıdan kontrolü çok güç olan çok geniş bir alana yayılmış bir ülke olduğu gerçeğini göz ardı ediyor.

Bu liste daha çok uzatılabilir. Ama bu karşılaştırmalar bile, Türkiye'de devrimin Çin devriminin askeri yolunu şabloncu bir şekilde alıp uygulayamayacağını göstermektedir. Aynı şekilde Rus devriminin askeri yolunun şematik bir şekilde devralınması da büyük bir hata olur. Bu, Türkiye'de yabancı emperyalist güçlerin Türkiye'yi ezip sömürmedeki rollerinin, kabaca gözden kaçırılması; ve Türkiye devriminin gelişmesinde bu emperyalistlere karşı anti-emperyalist mücadelenin oynayacağı önemli rolü gözardı etmek anlamına gelir

Acilen çözüm bekleyen bu sorunun, Marksizm-Leninizmin ilkelerine dayanılarak, Çin devriminin, Rus devriminin ve bütün dünyada devrimci savaşların tecrübelerinin gözden geçirilerek ve Türkiye'nin şartlarının tam bilgisi ile tam çözüme kavuşturulması önümüzde duran temel görevlerden biridir.

•••

TKP/ML (B), AMLP, WBK ve GDS'e Türkiye'deki güncel durumun değerlendirilmesi ile ilgili şu bilgileri verdi :

12 Eylül darbesinden sonra Türkiye'de devrimci hareket geçici bir ağır yenilgiye uğradı. Kitlelerin devrimci hareketi kanla bastırıldı. Devrimci örgütler ağır kayıplar vermek zorunda kaldılar. Ama faşist cuntanın bu başarıları kalıcı değildir. Bugün herşeye kadir görünen cunta gerçekte koftur.O, kitlelerin sefaletinin ve hoşnutsuzluğunun sebebini, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığının sonucu olan ekonomik krizi ortadan kaldıramaz. Siyasi krizi de uzun süreçte çözmesi imkansızdır. Emekçi kitleler mutlaka yeniden ayağa kalkacaktır.

Marksist-Leninistlerin görevi, bu durumun ortaya çıktığı zaman, kitlelerin kendiliğinden hareketine bilinçli önderliği verebilecek şartları yaratmaktır. Bu onurlu görevi çözebilmek için var olan zaafları cesaretle ortaya çıkarmak ve onları mücadele ile aşmak gereklidir.

Türkiye'de Marksist-Leninistlerin en acil görevi, Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış, hatalarını özeleştiri ile aşan ve böylece işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle her geçen gün daha çok kaynaşan gerçek Marksist-Leninist bir partiyi yaratmaktır.

Merkez Komitesi hizibinin önderliğinde bu görevin çözülmesi imkansızdır. Var olan sorunların kökenine inecek ve partinin hatalarını -yalnızca parti üyeleri önünde değil aynı zamanda emekçi kitleler önünde - açığa çıkartacak ve aşacak yerde, Merkez Komitesi hizibi, hataları gizleme, sistemleştirme yolunu tutmuştur. O böylece partiyi oportunizmin uçurumuna, revizyonist yozlaşmaya sürüklemektedir.

TKP/ML(B) bu gidişi durdurmaya çalışmaktadır. Partinin kurtarılıp kurtarılamayacağını; Merkez Komitesi hizibinin kendisi ile birlikte partiyi de batağa götürüp götürmeyeceğini gelecekteki mücadele gösterecektir. Nasıl olursa olsun, bolşevik partinin yaratılması görevi, bugün Türkiyeli Marksist-Leninistlerin önündeki esas görevdir. Onlar bu görevi çözerken kesinlikle İbrahim Kaypakkaya'nın ve TKP/ML'in devrimci mirasını savunacaklar ve aynı zamanda partinin ve İbrahim Kaypakkaya'nın hata ve sapmalarını da özeleştirisel bir şekilde açığa çıkartıp, bunlara karşı mücadele edeceklerdir.

Bu görevleri çözebilmek için bugünkü şartlarda kavranacak esas halka içe dönük çalışma halkasıdır. Yani :

- Marksizm-Leninizmin ilkelerinin incelenmesi ve savunulması;
- Marksizm-Leninizm teorisine dayanılarak Türkiye devriminin somut sorunlarının çözülmesi ;
- Kadroların Marksizm-Leninizm silahı ile donanması;

- Marksizm-Leninizm bilimsel ilkelerine dayanan bolşevik bir örgütlenmenin yaratılması.

Bugün, parti inşasının birinci aşamasının tamamlandığını ve proletaryanın öncü unsurlarının kazanılması yerine milyonlarca kitlelerin kazanılmasının esas görev olduğunu açıklayanlar (Merkez Komitesi hizibi gibi!) kendiliğindenciliğin türküsünü söylemektedir ve kaçınılmaz olarak oportunizme batacaktır.

•••

TKP/ML(B)-AMLP-GDS ve WBK, şimdiye kadarki ortak çalışmalarını her alanda daha da geliştireceklerini açıklarlar. Özellikle teorik alanda ortak çalışmayı daha da güçlendirme yönünde çaba sarfedilecektir.

Şimdiye kadar olduğu gibi bundan böyle de emperyalizme, faşizme ve her türlü gericiliğe, modern revizyonizme, her türden oportünizme karşı, proleter dünya devriminin zaferi mücadelesinde omuz omuza bütün gücümüzle yapabileceğimiz en fazla katkıyı yapmaya çalışacağız.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

1 Eylül 1981

belge 2

AMLP Merkez Komitesi'nin TKP/ML Merkez Komitesi hizibine mektubu

Almancadan çeviridir :

Kızıl Bayrak
Avusturya Marksist Leninist Partisi Merkez Komitesi
Yayın Organı
1150 Wien 15. Goldschlagstr.64

TKP/ML (Merkez Komitesi hizibi'ne)

Viyana Temmuz sonu 1981

Avusturya Marksist-Leninist Partisi (AMLP) Merkez Komitesi yetkili temsilcisinin (Haziran 1981 de) TKP/ML Merkez Komitesi hizibi temsilcisi ile yaptığı görüşmenin raporu incelendi; TKP/ML deki gelişmeler ve bölünme üzerine tartıştı ve bu konuda şu temel tavrı takındı:

1_ Avusturya Marksist-Leninist Partisi Temmuz 1978 de yapılan "AMLP ve TKP/ML Ortak Açıklaması" temelinde, TKP/ML ile resmen kardeş parti ilişkileri kurdu. Sözü geçen belgede var olan görüşler iki parti arasındaki ilişkilerin verimli bir şekilde geliştirilmesi için doğru, gelişmeye açık görüşlerdi. Bu görüşler iki partinin ilkeler temelinde birliğini sağlamlaştırmak için elverişli idi. AMLP -bu açıklama yapıldıktan bu yana yapılan gerekli derinleştirmeler, somutlaştırmalar ve bazı tek tek görüşlerdeki düzeltmelerden bağımsız olarak -dün olduğu gibi bugün de sözü geçen Marksist-Leninist belgeyi bütünlüğü içinde savunmaktadır.

2_ Sözü geçen Ortak Açıklamada, TKP/ML ile AMLP nin kardeşlik ilişkilerine temel olarak şunlar da tespit edilmişti :

> "Görüşümüze göre, Marksist-Leninist Parti ve Gruplar arasındaki görüş alış verişi çok daha sıklaştırılmalı ve açık yürütülmelidir. Kardeşçe eleştiri devrimci ilkesi uygulanmalıdır. Görüş ayrılıkları ve çözülmemiş sorunlar üzerine tartışma açık ve korkusuzca yürütülmelidir." (Kızıl Bayrak , sayı:168, s.18 -Türkçede Tüzük/Özeleştiri/Ortak Açıklama, Le-Ya Yayınları 5, s.95-ÇN)

Bu görüşe uygun olarak, TKP/ML, GDS, WBK ve AMLP tarafından yapılan (dörtlü-ÇN) Ortak Açıklamanın girişinde kamu oyu önünde TKP/ML ile diğer imzalayan grup ve partiler arasında Mao Zedung'un ve AEP'nin değerlendirilmesi konularında, açık ve kamu oyu önünde tartışılması gereken çelişmeler olduğu tespiti yapılmıştı. (Bkz. Kızıl Bayrak, sayı:182, s.1)

Bu görüş doğrultusunda AMLP ile 1. Merkez Komitesi önderliğindeki TKP/ML arasında dayanışma içinde, dostça bir tartışma

yürütüldü:
-Partilerimiz arasındaki çelişmelerin -özellikle Mao Zedung'un eserinin değerlendirilmesi ve yaklaşım sorununda, ama aynı zamanda AEP'nin değerlendirilmesinde kullanılan yöntem ve Marksist-Leninist dünya hareketinin değerlendirilmesi sorunlarında- gelişmesi üzerine AMLP, 15.3.1980 de TKP/ML e bir mektup gönderdi. Bu mektup 20.4.1980 de TKP/ML tarafından cevaplandırıldı. (Sözü geçen bu mektuplar da bu sayımızda yayınlanmaktadır -BPN)

-Temmuz 1980 de AMLP, GDS ve WBK ile birlikte TKP/ML Merkez Komitesi 7.Toplantısı ve "TKP/ML 1.Konferansının Özeleştirisi" hakkındaki eleştirilerini ortaya koydu. (Enternasyonal Enformasyon sayı 4.de yayınlandı) Aynı yerde konulan, TKP/ML in AEP hakkındaki yeni değerlendirmesinin gayrı ciddi yöntemine getirilen eleştiri Kızıl Bayrak'ın 188. sayısında yayınlandı.

-Kasım 1980 de AMLP, GDS ve WBK ile birlikte TKP/ML Merkez Komitesinin 8. ve 9.toplantı belgelerine, ve "Merkez Komitesi -nin tartışma kampanyasının başında sunduğu rapor"a eleştirilerini formüle etti. (Bkz. Enternasyonal Enformasyon, sayı:6) Bu eleştiriler TKP/ML in ikinci Konferansına da Türkçe olarak sunuldu.

AMLP, 15.3.1980 tarihli mektuptaki eleştiriler dışında hiç bir eleştirisine cevap verilmemesini 1.Merkez Komitesinin bir hatası olarak değerlendiriyordu. AMLP, aynı zamanda TKP/ML'in, dört örgütün 1980 Nisanında yaptıkları ortak açıklamayı Türkçe yayınlayıp, Türkiye'de işçi sınıfı ve halk kitleleri içinde yaymamasını da doğru bulmuyordu.

3_ Bu gelişmelere paralel olarak özellikle 1979 un sonlarından itibaren TKP/ML in yayınlanan çeşitli belge ve kararlarından TKP/ML içinde üzerinde birleşilen ortak bir çizgi olmadığı görülmeye başladı. TKP/ML içinde giderek sertleşen iki çizgi mücadelesi ortaya çıktı. Ancak bu, dışa karşı "birlik içinde parti" izlenimini yaratabilmek için, bilinçli olarak geniş kitlelerden ve uluslararası devrimci kamu oyundan gizlenmeye çalışıldı. Biz ikinci Konferans öncesinde işçi sınıfına güvensizliğin, geniş kitlelerin karar verme yeteneğine güvensizliğin ifadesi olan bu bütünüyle anti-Leninist yöntemi eleştirdik. (Bkz. Enternasyonal Enformasyon, s.6)

4_ Bu çelişmelerin varlığına rağmen TKP/ML ve AMLP arasındaki işbirliği hem teorik ve hem de pratik alanda gelişti. Bu cümleden olarak mesela ortaklaşa olarak Sosyalist Arnavutluk'la dayanışma ve Stalin'in Marksist-Leninist eserinin savunulması için kampanyalar yürütüldü; TKP/ML temsilcileri, AMLP, GDS ve WBK tarafından ortaklaşa düzenlenen "Stalin'in Eseri ve Öğretileri üzerine Bilimsel Konferans" a katıldılar. AMLP temsilcileri, GDS ve WBK temsilcileri ile birlikte TKP/ML Yurtdışı Bölgesi'nin önemli bir konferansına katıldılar, oportunistlere karşı mücadelede propaganda alanında, ve dolaysız pratikte -El Saler'deki Uluslararası Gençlik Kampı'nda olduğu gibi -sıkı bir işbirliği vardı.

II

5_ TKP/ML in 2. Parti Konferansı Sonuçları ve o dönemden bu yana olan gelişmeler nedeni ile nitel olarak yeni bir durum ortaya çıktı.

TKP/ML in 2.Parti Konferansı 1957-1960 deklarasyonlarının değerlendirilmesi , 63 Polemiklerinin değerlendirilmesi, Mao Zedung'un kişiliği ve eserinin değerlendirilmesi gibi bir dizi önemli konuda Marksizm-Leninizmle taban tabana zıt kararlar aldı. İkinci Parti Konferansında Marksist-Leninistler kendi doğru görüşlerini hakim kılamadılar. Ama bundan da kötüsü şudur ki, ikinci Parti Konferansından sonra Merkez Komitesi hizibi , bürokratik idari yöntemlerle ve demokratik merkeziyetçilik ilkelerini ayaklar altına alan darbeci girişimleri meşru göre - rek, Marksist-Leninist muhalefeti yıkmaya yönelmiştir. Bu konuda ikinci Konferansın bir kararı olmadığı halde; ve böyle bir suçlama hiç bir şekilde ispatlanmadığı halde, Merkez Komitesi hizibi, Marksist-Leninistleri "Revizyonist-troçkist bir çizgi"nin temsilcileri olarak adlandırdı. (Bkz. Merkez Komitesinin "Uluslararası işçi sınıfına ve Marksist-Leninistlere Açıklama"sı)

6 . Merkez Komitesi bugün sorunu şöyle ortaya koyuyor: "5 Temel Belge" de ortaya konduğu şekli ile, "Parti çizgisi"ni savunacak mıyız? Yoksa onu red mi edeceğiz?" Gerçekte Merkez Komitesi fraksiyonunun meselesi kesinlikle Marksizm-Leninizm mi; ya da TKP/ML in bugüne kadarki çizgisinde gerçekten Marksist-Leninist olan şeyleri savunmak değildir. Şu görülmekte - dir ki: Merkez Komitesi fraksiyonu "Parti çizgisi"ni savunma bahanesinin ardına gizlenerek eski hataları savunmakta, hataları aşmaya çalışmamaktadır. Merkez Komitesi hizibi bunu yapar - ken TKP/ML 1.Konferansının şu doğru kararlarını da revizyondan geçirmektedir :

- Mesela Merkez Komitesi hizibinin ikinci Konferans hakkında verdiği raporda, parti 1.Konferansında alınan "dünya çapındaki en önemli çelişmelerden hic birinin "Dünya çapında baş çelişme" olarak tespit edilmemesi; bir veya bir kaç emperyalist gücün "dünya çapında baş düşman" tespitinin reddi şeklindeki doğru kararlara "troçkist" damgasını vurarak saldırmaktadır. (Bkz. Partizan Yayınları, sayı:13, s.68/69)

- Bilindiği gibi 1.Parti Konferansı "Mao Zedung Düşüncesi" ve "Süper Güçler Teorisi" gibi teorileri kökten red etmişti. Ama Merkez Komitesi hizibinin temsilcisi AMLP ile yürüttüğü tartışmada, TKP/ML (Merkez Komitesi hizibi) nin "Mao Zedung Düşüncesi"nin, "Marksizm-Leninizmin yeni bir gelişme aşaması " olduğundan yola çıkan ve "Süper Güçler Teorisi"nin damgasını taşıyan 13 parti ve grubun Ortak Açıklamasını imzalayacağını açıkladı. (Sözü geçen Ortak Açıklama "Bolşevik Partizan" sayı: 2 de yayınlanmıştır-BPN) Merkez Komitesi hizibinin temsilcisi, Merkez Komitesi hizibinin bu kökten revizyonist tezlerle olan çelişmelerinin -eğer bunlara çelişme denebilirse !- taktik nitelikte olduğunu açıkladı. Özde değil, ilkede değil, yalnızca "Şekil"deki çelişmeler ! Marksizm-Leninizm mi -yoksa revizyoniz mi sorusu - Bu Merkez Komitesi hizibi için "taktik" bir meseledir !

Burada revizyonizmin ne kadar ilerlediğini, Merkez Komitesi hizibi temsilcisinin İran'daki faşist Humeyni rejiminin ateşli savunuculuğunu yapması; İran-Irak arasındaki gerici savaşta İran'ın desteklenmesini savunması çok açık bir biçimde göstermektedir. Elleri yüzlerce, binlerce komünistin, işçinin, köylünün,ilerici aydının kanına bulanmış bir rejimi desteklemesini

haklı göstermek için Merkez Komitesi hizibinin temsilcisi,Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetler Birliği'nin de, Kemalistleri, bunlar Komünistleri boğazladıkları halde, desteklediği şeklindeki benzetmeyi yapmaya kadar vardı.

Merkez Komitesi hizibinin temsilcisi böylece yalnızca Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetler Birliği'ne saldırmakla kalmadı: o aynı zamanda her türden oportunizme karşı Kemalizmin karşı devrimci niteliğini teşhir eden TKP/ML ve İbrahim Kaypakkaya'nın devrimci mirası ile de bir ilgisi olmadığını gösterdi.

Burada ne denli bir demagojik oyun oynandığını,Merkez Komitesi hizibinin temsilcisinin yaptığı şu yüzsüzce açıklamada gösterdi : Temsilci Mao Zedung'un Stalin'e getirdiği bütün eleştirilerin doğru olduğu şeklinde bir tespitin "Parti çizgisi"nin gereği olduğunu açıkladı. O bu açıklamayı, TKP/ML'in böyle saçma bir kararı içeren bir tek belgesibile olmadığı halde yaptı. Bunun dışında, bu iddiayı ileri süren Merkez Komitesi temsilcisini, Mao Zedung'un sağlığında onun tarafından kesinlikle onaylanarak yayınlanmış ve ispatlı bir tek Stalin eleştirisi bile olmaması da en küçük bir şekilde rahatsız etmemekte ve ilgilendirmemektedir.

7_ Bu ilkesiz revizyonist görüşlerle Merkez Komitesi hizibi şimdi açıkça AMLP ile TKP/ML arasındaki kardeş parti ilişkilerinin ideolojik ve siyasi temellerinden ayrılmaktadır.Hatta aslında bunun da ötesinde Merkez Komitesi hizibi AMLP ile kardeşlik ilişkilerinin başlatılmasını "revizyonist-troçkist" çizginin etkisinin ürünü şu veya bu ölçüde rahatsız edici bir sapma olarak değerlendirmektedir. Merkez Komitesi temsilcisi görüşmede açıkça, ve dolaysız olarak 1978 deki Ortak Açıklamanın "Parti çizgisi"ne uymadığını, önemli bölümlerinin red edilmesi gerektiğini açıkladı.

İkinci Konferans sırasında, bazı delegelerin sık sık "sözde kardeş parti" ler ifadesi kullanmış olması da aslında bu açıklamalarla tam bir uyum içindedir. Her ne kadar bu ifadeler Konferans içinde geri alınmış olsa da, olgular bu ifadelerin "tesadüf" olmadığı; Merkez Komitesi hizibinin siyasi tavrına uygun olduğunu göstermektedir.

8_ Merkez Komitesi hizibinin niteliği hakkında şu olgu dikkat çekmektedir : Merkez Komitesi hizibi TKP/ML ile AMLP arasındaki kardeş parti ilişkilerinin ideolojik siyasi temellerini terk ederken, AMLP-GDS ve WBK ile de -ile hiç bir tartışma yürütmemiştir.

AMLP, GDS ve WBK'nın tüm tavırları ve eleştirileri ikinci Konferansa yazılı ve Türkçe olarak sunulmuştur. İkinci Parti Konferansı bu eleştirilere en kısa zamanda cevap verme kararı almıştır. Ama AMLP bugüne dek bu eleştirilerine hiç bir cevap almamıştır. Bu durumu biz 20 Nisan 1981 tarihli mektubumuzla prokesto ettik. Sonunda 1981 Haziranında AMLP ve TKP/ML(Merkez Komitesi hizibi) arasında bir görüşme olmuştur. Bu görüşmede TKP/ML 2.Merkez Komitesinin, yani Merkez Komitesi hizibinin temsilcisi, Merkez Komitesinin uluslararası ilişkiler sorumlusu ! sözü geçen eleştiriler hakkında bilgisi olmadığını açıklayınca, AMLP temsilcisi kulaklarına inanamamıştır. Bu inanılmaz durum, uluslararası sorunlarla uğraşmadan önce Türkiye de devriminin sorunları ile uğraşmak gerektiği şeklindeki dar mil

liyetçi "gerekçe" ile haklı gösterilmeye çalışıldı!'Merkez Komitesi hizibinin bu soruna yaklaşımındaki ciddiyet hakkında ne düşünülmesi gerektiğini şu olgu da göstermektedir : Merkez Komitesi hizibinin temsilcisi, ABD ve Şili Devrimci Komünist Partilerinin başını çektiği 13 Parti ve grubun oportunist açıklamasını inceleyecek yeterli zaman bulmuştur ; ama uzun zamandır elde bulunan kardeş partilerin eleştirisini okuyacak zaman bulamamıştır!"

Ama buna rağmen Merkez Komitesi hizibi, bizim partimizin görüşleri, ve GDS ve WBK'nın görüşleri hakkında ispatsız iddialar ileri sürmeye, iftira etmeye çekinmemektedir. 2.Parti Konferansı üzerine sunduğu raporda Merkez Komitesi hizibi şunu söylemektedir :

"Nitekim bizim kardeş partilerimiz araştırma inceleme yapma adına Marksizme saldırılara göğüs germemeleri oportunizme hizmet etti." (Partizan Yayınları No 14, s.75)

Bununla Merkez Komitesi hizibi yalnızca Marksist-Leninist inceleme ve araştırmadan açıkça bir şey anlamadığını ve onu fazlalık gördüğünü ortaya koymakla kalmamakta; bundan başka hiç bir delil göstermeden bizi oportunizmle suçlamaktadır. Bu tavrın Marksist-Leninist tartışma ile ne ilgisi vardır ?

Merkez Komitesi hizibi son olarak bizim batı Almanya'daki kardeş örgütümüze karşı -Merkez Komitesinin destekleyeceği-şimdi görüldüğü gibi haklı olarak -umularak düzenlenen haydutça "el koyma eylemleri"ni de meşru gösterecek kadar alçaldı. Bu tavrı ile Merkez Komitesi hizibi geniş çapta bizim partimize de zarar verilmesine katıldı. Çünkü bu korsanlık eylemi ile AMLP İçin yapılması gerekli bir dizi iş de sabote edildi.

Yeni Merkez Komitesinin can alıcı ideolojik ve siyasi sorunlar konusunda sessizce açık ve kamu oyu önündeki mücadeleden kaçması yöntemi, tabii ki onun yukarda açıkladığımız oportunist görüşlerden ayrı olarak ele alınamaz. Merkez Komitesi hizibi için de "3.Enternasyonal Gençlik Kampı"nda gelişen utanılacak olaylardan sonra yazdığımız şu sözler geçerlidir :

TARTIŞMADAN BU KADAR KORKANLAR
ÇÜRÜK BİR DAVAYI SAVUNMAKTADIRLAR !

III

9_ 20.4.1981 tarihli mektubumuzda TKP/ML 2. Merkez Komitesine şunları yazmıştık :

"Bizim için kardeş parti ilişkileri, arada bir kullanılan ve sonra bir kenara konulan bir lüks değildir. Kardeş parti ilişkileri amaç veya gösteriş değildir. Bu ilişkiler derin ideolojik ve siyasi içeriğe sahip olmalı ve Marksist-Leninist yönteme dayanmalıdır.

Bu ilişkilerin temelinde Marksizm-Leninizm, ve Proleter Enternasyonalizmi olmalıdır."

AMLP Merkez Komitesi, TKP/ML (Merkez Komitesi hizibi)nin hem içerik hem metod olarak kardeşlik ilişkilerimizin temelini terk ettiğini tespit eder. Bu yüzden bugün 2.Merkez Komitesi önderliğindeki TKP/ML ile, yani TKP/ML Merkez Komitesi hizibi ile, kardeşlik ilişkileri sürdürmenin şartları objektif olarak ortadan kalkmıştır.

Biz de yoldaş Mao Zedung'a karşı devrimci bir saygı duyuyoruz ve onun Marksism-Leninizm'e önemli katkılarda bulunan bir komünist olduğu düşüncesini paylaşıyoruz.

Biz Mao Zedung'un özellikle 50'li yılların ortalarına kadar olan ve bu dönem de yapılmış olan hataların ortadan kaldırmadığı, Marksizm-Leninizm'e katkılarının savunulmasını bütün Marksist-Leninist'ler için bir görev olduğu düşüncesindeyiz ve bunların Marksizm-Leninizm'in ayrılmaz bir parçası olduğu görüşündeyiz.

Biz Mao Zedung'un proletarya hegemonyasını sürekli olarak vurguladığı düşüncesini paylaşıyoruz. Onun hem bu konuda hem de köylülüğün rolü konusunda berrak Marksist-Leninist pozisyonlar savunduğunu düşünüyoruz.

Biz Mao Zedung'un Çin halkına demokratik halk devriminin zafer kazanmasında doğru bir şekilde önderlik ettiği; Çin Devriminin Ekim Devriminden sonra proleter dünya devrimine en büyük katkı olduğu tespitleri ile hemfikiriz.

Biz Çin Devrimi deneyinin incelenmesinin, Çin devriminde Demokratik Halk Devrimi yolunun incelenmesinin, bütün devrimciler için zorunlu bir şart olduğunun belirtilmesinin yetmeyeceği; bunun da ötesinde Çin devriminin bir çok tecrübesinin başka yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler için geçerli olduğu ve evrensel geçerliliğe sahip olan deneylerinin olduğu düşüncesindeyiz. Ancak burda bu deneylerin hangisinin yalnızca Çin, hangisinin bir dizi yarı-sömürge yarı-feodal ülke için geçerli olduğu, hangilerinin evrensel geçerliliğe sahip olduğu ayrıca açıklığa kavuşturulmalıdır.

Biz Çin'deki proleter kültür devrimini, bu devrimin esas görevini çözmemesi ve esas hedefine varmaması bir gerçek olmasına rağmen, olumlu tarihi bir olay olarak değerlendirip savunuyoruz.

ÇKP'nin Mao Zedung'un önderliğinde, Kruşçof revizyonizmine ağır darbeler indirdiği ve bütün dünya Marksist-Leninist hareketi için belli kazanımlar elde ettiği konusundaki görüşümüzü bir kez daha vurguluyoruz.

Biz Kruşçof revizyonistlerinin ortaya çıkardığı "Maoist" kavramını red ediyor, bu kavramın her kullanımının Marksizm-Leninizm'e bir saldırı olduğu görüşünü savunuyoruz.

Biz Mao'nun öğretisinin ve eserinin toptan red edilmesi ve mahkum edilmesinin Marksizm-Leninizm ile uyuşmadığı, Marksizm-Leninizm'den ağır bir sapma teşkil ettiği ve bunun objektif olarak her türlü modern revizyonistlere ve uluslararası karşı devrime bir yardım anlamına geldiğini düşünüyoruz.

Biz Mao tarafından ortaya konan ve ustaca uygulanan uzun süreli halk savaşı içinde şehirlerin kırlardan kuşatılması şeklindeki askeri taktiği, Marksizm Leninizm'e önemli bir katkı olarak değerlendiriyoruz. Bu taktik olmasa idi , Çin devriminin zafere ulaşamayacağı düşüncesindeyiz. Biz bu askeri taktiğin uygulanabileceği bir dizi ülke olduğu düşüncesindeyiz.

Biz AEP'nin hala bir Marksist-Leninist bir parti olduğu, ancak bugünkü çizgisi içinde bir dizi konuda Marksizm-Leninizim'den sapma teşkil eden hatalar yaptığı konusunda hemfikiriz. Çizgideki bu ağır yanlışlar eğer zamanında düzeltilmesse, bunların sonucunda partinin yozlaşacağı ve rengini değiştireceği görüşündeyiz.

Biz Mao Zedung'un (hayatının son yılları da dahil olmak üzere) çizgisi ile Teng-Hua kliğinin karşı devrimci ihanet çizgisi ve siyaseti arasında kalın çizgilerle ayırım yapılması konusunda ısrar ediyoruz. Onların ihanet çizgisinin Mao Zedung'un çizgisinin basit bir devamı olduğu şeklindeki düşünceye karşıyız. Teng-Hua kliği şimdi kendi çizgilerini, Mao'nun devamı olarak göstermek için onun bir takım yanlışlarından yararlansalar bile, bunların çizgisi ÇKP'nin Mao'nun ölümünden önceki teori ve pratiği ile çelişme içinde bulunmaktadır.

belge 3

AMLP merkez komitesi'nin TKP/ML I. merkez komitesi'ne mektubu

TKP/ML MERKEZ KOMİTESİNE 15 Mart 1980

Sevgili yoldaşlar;

Aşağıdaki mektubun amacı, sizlere Partimizin çeşitli konulardaki görüşleri hakkında bilgi vermek; Partimizin görüşü hakkında açık olmadığınız ya da yeterli bilgiye sahip olmadığınız bazı noktalarda aydınlık getirmektir.

Önce şunu belirtelim ki, görüşümüze göre Partilerimiz arasında yakın enternasyonalist bağımızı sarsacak nitelikte görüş ayrılıkları yoktur. Esas sorunların büyük çoğunluğunda bir dizi detaya ilişkin sorunda partilerimiz hem fikirdir ve bu Partilerimiz arasında Marksist-Leninist ve proleter enternasyonalizmi temelinde yükselen kardeşçe işbirliğine sağlam bir temel oluşturmaktadır.

Partinizin belgelerini incelediğimizde, aramızda, fikir birliği olmayan bazı noktaların varlığı da görülmektedir. Ancak görüşümüze göre, BU GÖRÜŞ AYRILIKLARININ HİÇ BİRİ SİZLE DAYANIŞMAMIZI ENGELLEYECEK NİTELİKTE DEĞİLDİR VE HEPSİ DAYANIŞMA İÇİNDE YÜRÜTÜLECEK BİR TARTIŞMA İLE ÇÖZÜLEBİLİR.

Bu demektir ki; aramızdaki görüş ayrılıkları hakkında bunlar sanki yokmuş gibi davranmamalı, bunları bir kenara itmemeli; tersine bunları Marks Engels Lenin Stalin'in öğretileri temelinde ciddiyetle derinlemesine incelemeli, hem kendi aramızda, hem diğer Partilerle ilişkilerimizde bunlar üzerine tartışmalıyız.

Bizim Partimiz açısından durum şudur: Sözü geçen sorunlarda Partimizin görüşleri henüz nihai şekline kavuşmamıştır. Esas olarak bugünkü görüşlerimiz bir ara sonuç niteliğindedir. Çünkü söz konusu sorunlarda inceleme ve tahlillerimiz henüz bitmemiştir. Partimiz bundan yola çıkarak belgelere dayalı her sebeplendirme ve eleştiriyi sevinçle karşılamaktadır. Kardeşçe tartışmaya ihtiyaç duymaktadır. Ve yanlışlığı ispatlanan hata ve değerlendirmeleri öz eleştiri yaparak düzeltmeye hazırdır.

Elimizde Partinizin, üzerinde görüşlerimizi belirtmek istediğimiz 4 belgesi var. Bunlar sırasıyla şunlardır:

1. TKP/ML'in Mao Zedung yoldaşın ölümünün 3. yılında yayınladığı bildiri (RCP/USA -ABD Devrimci Komünist Partisi- nin yayın organı "Revolution"da basılan, 9 Eylül 1979 tarihli Merkez Komitesi açıklaması)

2. TKP/ML Merkez Komitesi 8.Toplantı Raporundan bölümler.

3. Bir Bölge Komitesinin Aralık toplantısının kararlarından bölümler (KD Aralık Toplantısı)

4. Bir Bölge Komitesinin Kararlarından bölümler (AR BK)

1. ile ilgili olarak:

Bu açıklamadaki görüşler bizim Haziran 1978'de Partinizle yaptığımız Ortak Açıklama'daki görüşlerle belli ölçüde çeliştiği için şaşırtıcı oldu. İkili ortak açıklamanın tersine, burda Mao Zedung yoldaşın görüşleri ve öğretileri hiçbir sınırlama yapılmadan savunulmakta ve bu Marksizm-Leninizm'in kıstası haline getirilmektedir.

Sorunların nerede olduğunu ortaya koyabilmek için aşağıda aramızda görüş birliği ve ayrılığı olan, üzerinde tartışmamız gereken noktaları saymak istiyoruz:

Aramızda görüş birliği olan noktalar:

10_ AMLP, sevinçle tespit eder ki, TKP/ML içindeki Marksist-Leninistler, kardeşlik ilişkilerimizin devrimci geleneğine sahip çıkmakta; 1978 Ortak Açıklamamızın doğru görüşlerini ısrarla savunmakta ve modern revizyonizme karşı güncel mücadele içinde doğru görüşler savunmaktadır. AMLP, TKP/ML (Bolşevik) in mücadelesini desteklemeyi proleter enternasyonalist görev olarak gördüğünü açıklar.

xxx

TKP/ML (Merkez Komitesi hizibi) nin yürüdüğü teorik ve pratik içeriksel ve yöntemsel ilkesizlik yolu, her an biraz daha fazla batağa ve fiyaskoya götürür. AMLP Merkez Komitesi hizibini Marksizm-Leninizmin temel sorunları üzerinde uluslararası alandaki tartışmada açık ve kamu oyu önünde tavır takınmaya çağırır.

Avusturya Marksist-Leninist Partisi
Merkez Komitesi

Biz de, AEP'nin Mao Zedung ve onun önderliğindeki ÇKP'ne anti Marksist-Leninist yaklaşımını ve Marksizm-Leninizm'in bir dizi temel sorununa anti Marksist-Leninist yaklaşımını yanlış buluyoruz. Bu yaklaşım AEP'nin prestijinden bir dizi oportünist grubun, bazı hallerde AEP'nin doğrudan desteğini alarak, yararlanması sonucunu doğurmakta; Marksizm-Leninizm'in safları içinde karışıklık ve bölünme artmakta, devrim davası ağır zarar görmektedir.

Biz Mao Zedung'un eserindeki yanlışların bulunup çıkarılmasının gerekli olduğunu; fakat bunun ancak detaylı bir araştırma ile mümkün olabileceğini düşünüyoruz.

Hemfikir olmadığımız ve problemli olarak gördüğümüz noktalar:

Biz "Mao Zedung'un öğretilerinin savunulması", "Mao Zedung savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz" gibi formülasyonları doğru bulmuyoruz. Çünkü böyle formülasyonlar, Mao Zedung'un eserinde hiçbir yanlış olmadığı, ya da hemen hemen hiçbir yanlış olmadığı; Mao Zedung'un görüşlerinin bütününün doğru olduğu, alınıp kullanılabileceği hissini yaratmaktadır.

Biz Çin'deki proleter kültür devrimini evrensel bir örnek olarak; sosyalizm şartalarında devrimin nasıl sürdürülmesi gerektiği konusunda evrensel bir örnek olarak değerlendirmiyoruz. Kültür devrimini Çin'in çok olağanüstü şartları altında (Parti içinde revizyonizmin güçlülüğü, iki çizginin varlığı, ilişkilerin karmaşıklığı, vs.) Demokratik Halk Devrimi aşamasından, sosyalist devrim aşamasına geçmek için yapılan ve fakat başarıya ulaşamayan bir deney olarak değerlendiriyoruz.

Biz, Çin devriminin yolunun Mao Zedung ölünceye kadar olan bölümünün tüm yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkeler için geçerli olduğu düşüncesinde değiliz, burda belli ayrımlar yapılması gerektiği düşüncesindeyiz.

Biz Marksizm-Leninizm'in klasikleri olan Marks Engels Lenin Stalin'in ismine yanına birde Mao Zedung'un isminin 5.klasik olarak eklenmesine karşıyız.

Biz, "Mao Zedung'da hata yapmış olabilir" şeklinde bir formülasyonun sorunu basitleştirmek, özellikle Mao Zedung'un yaptığı hataların; özellikle de Stalin'in ölümünden ve Kültür Devriminden sonraki dönemde yaptığı hataların, ağırlığının küçümsenmesi olduğu düşüncesindeyiz.

Biz Mao Zedung'un hatalarının değerlendirilmesi için Dünya Komünist Hareketinin elli yıllık geçmişinin değerlendirilmesi gerektiği şeklindeki bir yaklaşımı doğru bulmuyoruz. Hiç bir şekilde Dünya Komünist Hareketinin elli yıllık ve daha fazla geçmişinin eleştirici bir biçimde gözden geçirilip değerlendirilmesine karşı olmadığımız halde..Mao'nun en önemli hatalarını tespit etmek için, Lenin ve Stalin'e dayanmanın yeterli olacağı; onların geliştirdiği çizgi üzerinde Mao'nun hata ve sevaplarının değerlendirilebileceği düşüncesindeyiz.

Biz, Çin'de demokratik devrimden, sosyalist devrime geçiş sürecinin kapandığı (tamamlandığı) düşüncesini paylaşmıyoruz. Araştırmalar sonucu vardığımız yer, bu sürecin başlangıçtaki bazı başarılardan sonra durmuş olduğu sonucudur. Fakat bir dizi konuda olduğu gibi bu konuda da, ÇKP tarihi ve Mao Zedung'un görüşleri hakkında, parti içindeki tartışma kesin sonuca varmamıştır.

2. ile ilgili olarak:

AEP bu belgede artık "anti Marksist-Leninist olarak" değerlendirilmektedir. Bu değerlendirme 1979 Eylül'ündeki Merkez Komitesi değerlendirmesi ile çelişme içindedir. Bu sonuçları itibariyle çok önemli olan bir yeni değerlendirmedir. Biz böyle bir değerlendirmeye katılmıyoruz. AEP'ni hala bir Marksist-Leninist parti, ASHC'ni de hala sosyalist bir devlet olarak görüyoruz. Bu değerlendirmeyi yaparken, AEP'nin yaptığı bir dizi derin hatanın onun Marksist Leninist nitelini kaybetmesi yönünde büyük bir tehlikeyi içinde barındırdığı bilincimizdedir. AEP'nin yozlaşması sonucu ASHC'nin de sosyalist bir devlet olmaktan çıkması tehlikesi vardır ve büyümektedir. Biz böyle bir gelişme ih-

timaline karşı mücadele etmeyi doğru buluyoruz. Biz, AEP'nin kendi hatalarını görmesi ve düzeltmesi ihtimalinin bütünüyle ortadan kalktığı düşüncesinde değiliz. Bu yüzden de açık ve kamuoyu önünde yaptığımız eleştirilerle AEP'ne yardım etmeye çabalıyoruz. Biz de sizin gibi, AEP'nin "anti Marksist-Leni - nist" olduğu şeklinde bir değerlendirme yapsa idik, böyle bir davranış (yu - kardaki gibi bir davranış -ÇN) anlamsız olurdu ve dayanışma içinde yapılan eleştirinin yerini ölüm-kalım mücadelesi alırdı.

Biz kendi adımıza, bütün diğer temel sorunlarda olduğu gibi bu sorunda da 1978 Temmuz'unda yaptığımız ikili açıklamadaki pozisyonları doğru buluyoruz. Bu ortak açıklamayı önümüzdeki dönemde yapacağımız 3.Parti Kongresine sunula cak temel siyasi belgelerden biri olarak değerlendiriyoruz.

Biz özellikle, ikili ortak açıklamadaki, Mao Zedung ve onun önderliğindeki Ç KP'nin değerlendirilmesinde iki cepheli mücadele gereklidir anlayışının doğru olduğu görüşündeyiz. Ancak biz iki cepheli mücadeleyi hiç bir zaman "hem Mao'nun mahkum edilmesi! hem de Mao'nun bütünüyle savunulması" eşit derecede tehlikeli iki adımdır şeklinde anlamadık. İki cepheli yada çok cepheli mücadele anlayışının bu şekilde yorumlanmasını doğru bulmuyoruz. Lenin de bu kavramları böyle kullanmamıştır.

Bizim sorunu böyle kavramadığımız bizim çeşitli Partilere karşı tavrımızdan da anlaşılabilir. Biz mesela bir dizi, Mao Zedung önderliğindeki ÇKP karşısında eleştirici davranmayan, böylece doğruların yanında bir dizi ciddi yanlışı da alma tehlikesi ile karşı karşıya olan bir dizi partilerle dostça ilişkiler içinde bulunuyoruz. Mao Zedung ve onun önderliğindeki ÇKP'ni bütünüyle red ve mahkum eden partiler karşısında tavrımız ise değişiktir. Bunlarla pratikte ilişkilerimiz ya dondurulmuş ya da kesilmiştir. Ve AEP ve onu izleyen Partiler çizgilerinde önemli düzeltmeler yapmadıkları sürece her hangi bir şekilde bu ilişkilerin düzelmesi ihtimali de yoktur.

Bunun ötesinde biz Mao Zedung'un eserinde doğru ve yanlışların %50-%50, olumlu ve olumsuzlukların yarı yarıya olduğu vs. gibi görüşleri red ediyoruz. Bu gibi yüzde hesapları bize her halde saçma görünmektedir.

İkili ortak açıklamada tespit edildiği gibi, hem Mao Zedung'un Marksist-Leninist eserinin savunulmasının ve hem de onun eserindeki yanlışların bulunup çıkarılmasının kaçınılmaz ve davamız için hayati önemde olduğu düşüncesindeyiz. Bunun %50-%50 lik bir eşitlik vb. şeylerle ilgisi yoktur.

Biz Marksizm-Leninizm'e esas saldırının "bugün AEP ve çevresindeki partilerden" geldiği şeklinde bir yaklaşımı destekleyemeyiz. Biz hatta esas saldırının Deng-Hua'dan geldiğini bile söyleme taraflısı değiliz. Görüşümüze göre soruna dar değil geniş açıdan, taktik değil stratejik açıdan yaklaşmak gerekir. Marksist-Leninist Harket içinde modern revizyonizmin esas tehlike olduğu, bunun en yaygın şeklinin, hakim olan şeklinin Kruşçof revizyonizmi olduğu tespit edilmelidir. Soruna her dar açıdan yaklaşım, bugün yanlış bir çizgiye kayan AEP'ni esas hedef tespit etme sekter sonucuna yol açabilir. Bu hem Kruşçef revizyonizmine hem de Deng-Hua revizyonizmine karşı mücadeleyi ikinci plana itme tehlikesini doğurabilir.

Partimizin "Mao'yu ne savunduğu, ne de savunmadığı" şeklinde belirtilen kuşku haksız bir kuşkudur. Ancak bizim, Mao Zedung'u savunmadan anladığımız onun hatalarını da savunmak değildir. Onun hatalarını araştırmak ise, bizim gibi küçük ve zayıf bir Partide uzun zaman almaktadır. Biz neyi savunduğumuzu bilmenin tek doğru yol olduğu düşüncesindeyiz. Görüşümüze göre, genel laflar etmekten çok; bir takım problemleri genel açıklamalarla geçiştirecek yerde, somut konuşmak doğrudur. Görüşümüze göre sonuçlar, yapılan tahlillerin sonucu olarak ortaya çıkmalıdır, tahlilin başına sonucu koymak Marksist-Leninist bir davranış değildir. Özellikle daha önce yapılan hatalardan öğrenmek önemlidir. Biz daha önce bir dizi görüşü hiç eleştirisiz alıp kullanma hatasına düşmüştük. Şimdi aynı hatayı tekrarlamayı doğru bulmuyoruz. Biz bütün

bu gereklilikleri ciddi gereklilikler olarak görüyoruz, ve bu gereklilikleri bunlar ne kadar zaman alırsa alsın yerine getirmeye çalışıyoruz.

Ancak şunu özeleştirel bir şekilde tespit etmek istiyoruz ki, biz bu çalışma da çok yavaş ilerliyoruz ve bu da dışa karşı, sanki biz Mao Zedung'a karşı "tarafsız" bir tavır takınıyormuşuz gibi bir düşünce yaratıyor. Partimiz içinde ve çevremizde sıkı bir işbirliği içinde bulunduğumuz çevreler içinde, tartışmalar çevreler içinde böyle bir düşünce doğmadı. Bunun ötesinde önümüzdeki dönem içinde 3.Kongrenin hazırlık belgeleri yayınlanacak. Bu belgelerde bu konularda görüşlerimiz ortaya konacak. Tabii ki esas olarak kongremizde bu sorunlar açığa kavuşturulacak.

Partimizin "AEP çevresindeki yeni oportünist akımı mahkum etmediği" konusunda belirtilen kuşku da haksızdır. Biz bununla ilgili olarak, yalnızca merkezi yayın organımızda ve "Marksist-Leninist Yazılar Dizisi" adlı dizimizde AEP'ni adını vererek ve açıkca eleştirdiğimiz bir dizi yazıya dikkat çekmeyi yeterli bulmuyoruz. Daha 1978 yazında, ikili ortak açıklamanın hemen ardından yayın organımızda AEP'ni adını vererek eleştirdiğimizi de açıklamayı görev biliyoruz. Bunun ötesinde Parti temsilcimizin 1976'da yapılan AEP 7.Parti Kongresinde, Partimiz adına yapacağı konuşmayı; AEP'nin yeni Çin yönetici lerinin revizyonist çizgilerini açıkca mahkum edip etmeme noktasına bağımlı kılan, buna bağlı olarak ele alan tek temsilci olduğunu hatırlatmak isteriz. Bu tavır o zaman AEP yöneticileri tarafından çok kötü karşılanan bir tavır olmuştur.

Kendilerini AEP çizgisinin gerçek temsilcileri olarak gören partilere karşı tavrımız konusunda yalnızca AKP/ML (Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist Partisi) ile olan ilişkilerimizi 1977'de kestiğimizi ve bütün baskılara rağmen yeniden ilişki geliştirmediğimizi; İspanya KP/ML; Japonya KP/sol'a getirdiğimiz bir dizi içeleştiriden sonra Stalin açıklaması ile ilgili olarak kamuoyu önünde eleştiriye geçtiğimize dikkat çekmek gereklidir. Lizbon ve El Saler'deki tavrımız hakkında herhalde uzun uzun yazmaya gerek yoktur.

Bütün bunlar göstermektedir ki, partimiz AEP'ni ve çevresinde oluşan yeni oportünist akımı kamuoyu önünde eleştirmekten de çekinmemektedir. Fakat biz böyle bir eleştirinin, ancak eleştirilen partilerden "Marksist-Leninist sıfatı" geri alındığı zaman ağırlık taşıyacağı görüşünde değiliz. Bunun ötesinde biz taktik sorunların da belli ölçüde rol oynadığı; özellikle kendi saflarımızdaki bilinç seviyesinin gözönünde bulundurulması; ve bir adımı diğerinin önüne atarken dikkatli olunması gerektiği düşüncesindeyiz. Böyle bakıldığında bize sistemli ve adım adım bir ilerleme, bu belli bir hız kaybettirse de , çok daha doğru görünmektedir. Bu bize, içinde ciddi hatalar barındırma tehlikesini bulunduran aceleci yeniden değerlendirmelerden çok daha doğru görünmektedir.

3. ile ilgili olarak:

Biz hiç bir zaman pratikte "sıfırdan yola çıkma" talebini ileri sürmedik ve hala da bu görüşte değiliz. Her ne kadar biz Mao Zedung'un değerlendirilmesi meselesinde bir dizi ciddi hatalar yaptı isek, ve var olan formülasyonları aynen alıp üzerinde fazla düşünmeden kullandı isek de; bu Mao Zedung'un bizim için bir "yabancı" bir "giz" vs. olduğu anlamına gelmez. Bizim için esas olan şey, Mao'yu yıllardır oldukça derinlemesine incelediğimiz ve yıllarca eğitimini yaptığımız halde, Mao'nun hatalarını atlamış olduğumuz gerçeğidir. Bu bizim ne kadar az eleştirici, ne kadar yüzeysel ve ne kadar geri olduğumuzun belgesidir. Şimdi biz bu eksikliklerimizi aşmak; kendi tahlillerimize dayalı, kendi değerlendirmelerimize varmak; bu değerlendirmelere Marksizm-Leninizm'in taleplerini ve öğretilerini temel almak istiyoruz. Bunun "sıfırdan başlamak"la hiçbir ilgisi yoktur.

AEP meselesine gelince: Görüşümüze göre, Marksist-Leninist olmayan ve önemli konularda Marksizm-Leninizm ile çelişme içinde bulunan bir çizgi, derhal ve

otomatikman o partinin Marksist-Leninist niteliğinin ortadan kalkması anlamına gelmez. Bu önce böyle bir tehlikenin varlığı anlamına gelir. Partinin çizgisi ile niteliği arasında mekanik bir ilişki kurmak yanlıştır. Eğer bir parti Marksist-Leninist niteliğini henüz bütünü ile kaybetmedi ise, böyle bir partinin yanlış bir çizgiyi görerek bunu düzeltme imkanı vardır. Eğer bir parti Marksist-Leninist bir parti olmaktan çıktı ise, böyle bir şey mümkün değildir. Böyle bir yaklaşımın sonuçları ortadadır.

Mao Zedung'un hayatındaki "dönem"ler sorununa gelince, bu konuda şu tespitleri yapmak istiyoruz:

Şimdiye kadar yaptığımız araştırmalar, sürdürdüğümüz tartışmalar göstermiştir ki, Mao Zedung'un bizim doğru bulmadığımız görüş ve anlayışları esas olarak Stalin'in ölümünden sonra ki döneme, ve Çin'de yeni Demokratik devrim aşamasından sosyalist devrim aşamasına geçilen döneme rastlamaktadır. Ancak biz bundan, Mao Zedung'un hayatında "birbirinden bütünüyle kopuk" iki dönem vardır şeklinde bir sonuca varmıyoruz. Bununla bizim Mao Zedung'u Lenin'in Kautsky'yi değerlendirdiği bir biçimde değerlendirmeye niyetimiz olmadığı -yani Mao Zedung'u hayatının belli bir dönemi için Marksist; bir dönemi için de revizyonist olarak değerlendirmediğimizi belirtmek isitiyoruz. Yalnızca Mao Zedung'un dünyanın en büyük nüfusa sahip ülkesinde yeni demokratik devrimin zaferine önderlik etmesi; Ekim devriminden sonra proleter dünya devrimine en büyük katkı olan bu devrime önderlik etmesi bile, onun insanlık tarihinin en büyük devrimcilerinden biri yapmaktadır. Onun hayatının çeşitli dönemlerinde yaptığı belirli hataların ve yanlışların derinliği ve ağırlığı bu gerçeği ortadan kaldırmaz.

Biz bir kez daha 1978 Temmuzunda yaptığımız ortak açıklamadaki şu ortak görüşlerin altını çizmek istiyoruz:

Birincisi: "Mao Zedung Çin'de yeni demokratik devrimin zafer kazanmasında ve sosyalizmin inşasında büyük tarihsel katkılarda bulunmuş; komünizmin dünya çapında zafer kazanması için Marksizm-Leninizm'e önemli katkılarda bulunmuştur." O ayrıca "Kruşçof revizyonizmine karşı mücadeleye de, önemli katkılarda bulunmuştur. Daha sonra büyük proleter kültür devriminin en önünde hem Çin'deki hem uluslararası alandaki revizyonizme ağır darbeler vurmuştur."

İkincisi: Mao Zedung'un görüşleri içinde yanlışlar da vardır.

Üçüncüsü: "Mao Zedung yoldaşın eserinin derinlemesine ve bilimsel bir değerlendirilmesi bugün önümüzde bir görev olarak durmaktadır. Her iki taraf ta Mao Zedung'un kazanımlarının ve hatalarının değerlendirilmesi için çalışmayı bir yükümlülük olarak değerlendirmektedirler."

Biz bu konuda belli ilerlemeler kaydetmemize rağmen, bu konudaki çalışmamızı henüz tam olarak sonuçlandıramadık ve bunun için daha zamana ihtiyacımız vardır.

Bir başka ifadeyle söylersek:

a) 1978 de yaptığımız ortak açıklamada dile getirdiğimiz karardan sonra yürüttüğümüz çalışma, sözü geçen ortak açıklamadaki tezlerin bütün temel noktalarda doğru olduğunu bir kez daha göstermiştir ve biz bu tezleri hala savunuyoruz.

b) Biz o dönemden bu yana yaptığımız çalışma içinde bir dizi somut detay konusunda görüşlerimizi somutlaştırdığımız halde, hala ikili ortak açıklamada yaptığımız "Mao Zedung'un genel değerlendirmesinin görev olarak önümüzde durduğu" tespitinden ileri gidecek durumda değiliz.

"Nitelik olarak ayrı cepheler" sorununa gelince: Bu soruna böyle genellemelerle yaklaşmayı yanlış buluyoruz. Böyle bir yaklaşım önümüzdeki somut sorunlara Mark Engels Lenin Stalin'in öğretileri temelinde yaklaşmamızı engeller,

peşin cevaplarla sorunu güya çözer ve yarardan çok zarar getirir. Mesela böyle bir yaklaşım sonucu şu çıkabilir: "Mao Zedung bütün sorunlarda AEP'ne göre daha doğru bir tavır takınmıştır." Bu sonuç doğru değildir. Ya da milli burjuvazinin sosyalizmin inşasındaki imkanları ve rolü sorununa somut olarak yaklaşalım. Bu sorunun cevaplandırılmasında "nitelik olarak ayrı cepheler" tespiti neye yarar? Hiçbir şeye yaramaz. Tam tersine zarar verir. Çünkü böyle bir yaklaşım, bir hatanın derinliğini kavramamızı engelleyebilir ve somut bir sorunu bir başka somut sorunla karıştırmamızı beraberinde getirebilir. Böyle bir formülasyon ve anlayış aynı zamanda iki cepheli mücadele talebinin özünün ne olduğunu kararlar. İki cepheli mücadele talebinin özü Mao Zedung ile AEP'ni karşı karşıya koyup bunları birbiri ile karşılaştırmak ve hangisinin "ötekine göre" haklı olduğunu bulup çıkarmak değil; bunun yerine her ikisinide Marksizm-Leninizm kantarında tartmaktır. Görev AEP ya da Mao Zedung yanında taraf tutmak değil, Marksizm-Leninizm yanında taraf tutmaktır.

Taktik meselelere gelince: Biz taktik düşüncelerin özün önüne çıkarılmaması gerektiği konusunda sizlerle hemfikiriz. Öz, yani ilkesel sorunlar ön plana alınmalıdır. Ancak bu bizim taktik sorunları hiç mi hiç göz önüne almamamız gerektiği anlamına gelmez. Bu konuyla ilgili olarak bizim taktikten anladığımız; bize doğru ve gerekli görüneni; bize ilkesel ve Marksist-Leninist görüneni; bizi çok kişinin anlayacağı ve bizi izleyebileceği bir biçimde propaganda etmek; tecrit edilmemizi zor hale getirmektir.

Partimizin açıklamalarını çevirip eleştirici bir önsözle yayınlama metodunu çok doğru buluyoruz. Bildiğiniz gibi biz bu metodu uzun süredir uyguluyoruz. Hem de kardeş parti olarak görüp; haklarında büyük bir sevgiye ve saygıya sahip olduğumuz partilerin belgeleri hakkında böyle davranıyoruz. Böyle dostça bir eleştiri kuşkusuz partilerimiz arasında var olan sorunların daha iyi kavranmasına yardımcı olur ve eğitimin derinleştirilmesine hizmet eder.

4. ile ilgili olarak:

Partimizin Mao Zedung'un propagandasını yapmadığı şeklindeki yanlış düşünce konusunda daha önce tavır takındık. (Bkz. 2. madde) Bunun ötesinde bizim Mao Zedung'un yaşadığı dönemde çıkmış olan Mao Zedung'un bütün yazılarını dağıtım içinde bulundurduğumuzu ve dağıtmaya devam ettiğimizi belirtmek isteriz. Mao Zedung'un yazıları partimiz içinde hala eğitim malzemesi olarak kullanılmaktadır.

Biz, bizim 1978 Temmuzunda yaptığımız ikili açıklamadaki Mao Zedung değerlendirmemiz ile; daha sonra yapılan 3 yazı kurulunun ortak açıklamalarındaki Mao Zedung değerlendirmesi arasında köklü bir farklılık olduğu düşüncesinde değiliz. Biz hem birinci ve hem daha sonraki belgelerde yer alan formülasyonların doğru olduğu düşüncesindeyiz. Bunların birbiri ile çelişmediği düşüncesindeyiz. Formülasyonlardaki belli farklılıklar, detayda her parti ve grubun görüşlerinde belli farklılıklar olmasından; bizim bir tartışma içinde bulunmamızdan, her detayda fikir birliğinin şart olmamasından kaynaklanmaktadır. Bu formülasyonlardan bizim görüş değiştirdiğimiz, ve aramızda ilkesel ayrılıklar olduğu vs. sonuçlarına varılmamalıdır.

Bu yazımızla bazı yanlış anlamaları ortadan kaldırdığımızı ve sorunları biraz daha açığa kavuşturduğumuzu umuyoruz. Zorlu mücadelenizde sizlere en samimi devrimci selamlarımızı ve başarı dileklerimizi iletiyoruz. Mücadelenizi enternasyonalist dayanışma duyguları ve büyük bir ilgi ile izliyoruz! Partilerimiz arasındaki kardeşçe birliğin ileride de -ortak davamızın zaferi için gelişeceğini ve derinleşeceğini umuyoruz.

Komünist Selamlar
AMLP Merkez Komitesi adına
F. S.t

belge 4

TKP/ML I.merkez komitesi'nin AMLP'ye cevabı

AMLP Merkez Komitesine 20.4.1980

Değerli yoldaşlar,

Parti Merkez Komitemiz, 9.toplantısında, 19.3.1980 tarihli Merkez Komitemize hitaben yazdığınız mektubu inceledi.

Öncelikle şunu belirtmek isteriz ki; elinize geçen bazı Parti belgelerimizi değerlendiren, görüş ayrılıklarını ortaya koyan, eleştiri ve uyarılarda bulunan yazınızı sevinçle; aramızdaki enternasyonalist dayanışmanın somut bir kanıtı olarak karşıladık. Parti Merkez Komitemiz de aynı anlayış ve ruhla bu mektubu kaleme almaktadır.

Mektubunuzun başında yaptığınız şu tespite bütünüyle katılıyoruz: Her iki Partimiz arasında, esas sorunların büyük çoğunluğunda ve bir dizi detaya ilişkin sorunlarda tam bir fikir birliği vardır. Aramızda bazı noktalarda fikir ayrılıkları mevcuttur; ancak bunlar iki Marksist-Leninist parti arasındaki enternasyonalist dayanışma içinde eleştiri-özeleştiri silahı kullanılarak giderilebilecek fikir ayrılıklarıdır. Ve önümüzde duran görev; bu fikir ayrılıklarını netleştirmek, bunlar etrafında yoldaşça bir tartışma yürüterek yanlışları atmak doğruları daha da geliştirmektir.

Şunu hemen belirtelim ki, bu fikir ayrılıkları aynı zamanda Partimizin kendi içinde yürütmekte olduğu tartışmalarla doğrudan bağıntılıdır. Dolayısıyla görüşleriniz ve eleştirileriniz Parti içi tartışmamıza da büyük katkılarda bulunacak; onu ilerletecektir. Partinizin tartışmamızla ilişkin belgeleri çevrilmekte ve Parti Üyelerimize dağıtılmaktadır. Sizin mektubunuz ve bizim bu cevabi yazımız da Partiye açılacaktır.

Burada sizlere Partimizin içinde bulunduğu durum ve işleyişi üzerine bölli açıklamalar yapma gereği duyuyoruz. Yukarıda belirttiğimiz gibi şu anda Parti içi tartışma yürütmekteyiz. Ne yazık ki bu tartışma son derece ağır yürümektedir. Parti kadrolarımız ve üyelerimiz tecrübesiz ve siyasi bakımdan geridir. İçimizde, inceleme ve araştırma yürütebilecek yoldaşlar son derece azdır. Buna karşılık ülkemizde sınıf mücadelesi son derece yoğundur ve silahlı karşı devrim ile silahlı devrim karşı karşıyadır. Partimiz tümüyle illegal bir partidir ve bu şartlarda verilen kayıplar, zorunlu olan örgütsel düzenlemeler vb. siyasi araştırma-inceleme ve tartışma koşullarımızı olumsuz yönde etkilemektedir, Parti içi tartışmanın ağır bir biçimde işleyişi, günün talep ettiği ideolojik sorunların, Parti çizgimizde yeterince açık olmayan bazı noktaların açıklığa kavuşturulmasını geciktirmektedir. Partimize eleştiri yöneltirken bu hususu dikkate alacağınızı umuyoruz.

Yine bu cümleden olarak, bizim Parti içi tartışma yürütme metodlarımız sizinkinden belli noktalarda ayrılmaktadır. İşleyişte titizlikle izlemeye çalıştığımız yol şudur: İllegalite şartlarında kitle önünde bir tartışma yürütmemiz son derece zor olduğu için, tartışılan konularda ne Merkez Komitesinin ne de herhangi bir üyenin değişik görüşleri dışa taşırılmamakta; tartışmanın sınırı Parti ve Parti disiplini altında olan yakın çevre ile çizilmektedir. Dolayısıyla sizi şu noktada uyarmak istiyoruz: Partilerimiz arasındaki bu tür yazışmalar şimdilik Parti içinde kalmalıdır; dışa taşırılmamalıdır.

Parti içi tartışmalarımızın ilk sonuçlarını, Parti 2.Konferansında toparlayacağız. Bu Konferansta; AEP'nin anti Marksist-Leninist çizgisinin temellendirilmesi ve köklerinin ortaya çıkarılması; Mao Zedung'un eserinin Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı konularında değerlendirilmesi; 57-60 Deklarasyon ve bildirgelerinin değerlendirilmesi ve bazı Parti içi sorunların halledilmesi gündemdedir. Mao Zedung yoldaşın eserinin diğer konularda

değerlendirilmesi için araştırma ve inceleme ve tartışma önümüzde duran bir görev olarak kalacaktır; bunun sonuçlarını da ileriki dönemde toparlamayı umut ediyoruz.

Belirtmek istediğimiz diğer bir husus; sizlerle olan görüş alış verişinde bu güne kadar yazı yolunu kullanmamış olmamızı bir hata olarak tespit ediyoruz. Aramızdaki bu tür yazışmalar, karşılıklı olarak düşüncelerimizi daha iyi öğrenmemizi, görüşlerimizi netleştirmemizi, birbirimize yardımcı olmamızı daha da ilerletecek; tartışmalarımızı olumlu yönde hızlandıracaktır.

Merkez Komitemiz ... aylarında yapacağımız Parti 2.Konferansına kardeş ve tartışma içinde olduğumuz bazı örgütlerden temsilci-gözlemci davet etmekte - dir. Kardeş partimiz AMLP'den yetkili bir yoldaşın Konferansımıza katılması, aramızdaki dayanışmayı güçlendirecek ve Konferans tartışmalarına kuşkusuz katkıda da bulunacaktır. Detayları enternasyonal ilişkiler bölümü sekreteri yoldaş sizinle tartışacaktır.

Yoldaşlar, mektubunuzda belirttiğiniz hususlar üzerinde görüş belirtmeden ön ce, bugün Merkez Komitemizin Uluslararası Komünist Hareket içindeki problem- leri nasıl gördüğünü kısa ve net bir şekilde koymak istiyoruz. Bu temelde de bize yöneltmiş oluduğunuz eleştirileri cevaplamaya, size olan eleştirilerimi zi de açıklamaya çalışacağız.

Bugün Marksizm-Leninizm'e dört bir yandan amansız bir saldırı sürmektedir. Proletaryanın zafer kazandığı bütün ülkelerde burjuvazinin iktidarı yeniden gaspetmiş ya da bu yola girmiş olduğu günümüz şartlarında; tekelci burjuvazi ya Marksizmin eskidiği, işe yaramaz olduğu safsatasını açıktan ve yeniden ileri sürmekte, ya da Marksizm-Leninizm'i tahrif ederek, onu revizyona tabi tutarak işçi sınıfının ideolojisine saldırmaktadır. Marksizm-Leninizm'e re - vizyonizmin başlıca üç cepheden saldırdığını tespit edebiliriz: a) Kruşçef modern revizyonizmi b) "Üç Dünya Teorisi" adı altında yeniden baş kaldıran modern revizyonizm c) AEP'nin başını çektiği yeni oportünist akım. Bunlar - dan Kruşçef tipi modern revizyonizm, ideolojik saldırının temel direğiydi ve bu niteliğini bugünde sürdürmektedir. Burada yeni olan tespit, AEP'nin başı- nı çektiği yeni bir saldırı cephesinin açılmış olmasıdır. Aramızdaki önemli bir görüş ayrılığı da bu tespitte yatmaktadır. Biz AEP'nin 7. Parti Kongre - sinde, "Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadele bayrağını yükselten, içinde önem- li hatalar olmakla birlikte.Marksist-Leninist bir çizgiye sahip olan Mark - sist-Leninist bir parti olduğunu savunuyoruz. Ne varki AEP, 7.Parti Kongresi nin açtığı yoldan kararlılıkla yürüyemedi. AEP'nin yönetici kadroları, varo- lan bazı hataları sistemleştirdi ve anti-Marksist-Leninist bir çizgi haline getirdi. Bu çizgi kendisini Mao Zedung inkarcılığı biçiminde açığa vurdu. Bu çizgi kısa zamanda partiyi yozlaştırdı ve onu Marksist-Leninist bir parti ol maktan çıkardı. AEP'nin 1978 sonu-1979 başında sistemli olarak ortaya koyduğu anti Marksist-Leninist çizgi Uluslararası Komünist Hareket içinde yeni bir saflaşmanın temelini oluşturdu. Bugün bu saflaşma önemli ölçüde ilerle - miş olmakla birlikte, tamamlanmış bir saflaşma değildir. Biz, AEP'nin kurtarı labilecek bir parti olmamakla birlikte, onun etrafında oluşan akımın içinde küçümsenmeyecek sayıda, yalpalayan veya kurtarılabilecek olan Komünist Parti- ler olduğu görüşündeyiz. AEP etrafındaki "birlik", dış görünüşüne ve parlak ajitatif sözlere rağmen kesinlikle kemikleşmiş bir birlik değildir. Önümüzde ki görev bu "birlik"i parçalamak; komünistleri AEP ve onun baş borazanı AKP/ ML (Almanya Komünist Partisi/ Marksist-Leninist), TDKP (Türkiye Devrimci Ko- münist Partisi) vb. oportünist örgütlerden koparmak ve kazanmaktır.

Parti Merkez Komitemiz, ideolojik alandaki ölüm-kalım mücadelesinde dört bir yandan gelen saldırılar karşısında Marksizm-Leninizm'i korumanın esas gö revimiz olduğunun bilincindedir. Parti Merkez Komitemiz, görevimizin kesin - likle basit bir "korumak"la sınırlı olmadığının; bugüne kadar komünistlerin Marksizm-Leninizm adına işlediği hataları ortaya çıkartılıp bunların aşılma- sının zorunluluğunun da tamamiyle bilincindedir.

Merkez Komitemiz, uluslararası planda izlenmesi gereken polit kayı bu genel perspektiften yola çıkarak ve günün somut şartalarını değerlendirerek tespit etmiştir. Biz bugün Partimiz açısından dıştaki esas görevi Mao Zedung'u, onu onun şahsında Marksizm-Leninizm'e yönelen saldırılar karşısında savunmak; iz içte de Marksizm-Leninizm'in ve Mao Zedung'un savunulmasını güçlendirmek içi için araştırma-inceleme ve tartışmayı esas almak ve görebildiğimiz hatalarımızdan arınmak olarak tespit etmekteyiz.

Mao Zedung'un savunulması neden Marksizm-Leninizm'in savunulması için temel bir görevdir? Partimiz Mao Zedung'u Marksizm-Leninizm'in beş büyük öğretmeninden birisi, Marksizm-Leninizm'in bir klasiği olarak değerlendirmektedir. Bugün Marksizm-Leninizm'e karşı açılan yeni saldırı cephesi, bu büyük öğretmenin toptan reddi, inkarı temelinde ortaya çıkmıştır. Kruşçef modern revizyonizminin, karsı devrimci yüzlerini gizlemek için kullandığı "Maoizim" etiketi şimdi AEP ve çevresi tarafından yeniden Marksist-Leninistlere yapıştırılmakta; Marksizm-Leninizm'i savunanlara "karşı devrimci Mao Zedung düşüncesi" savunucuları diye saldırmaktadır. Mao'nun toptan reddi, Uluslararası Komünist Hareket içinde çıkan yeni saflaşmanın kıstası haline getirilmiştir. Bu durumda Mao Zedung'un büyük bir Marksist-Leninist olarak savunulması, Marksizm-Leninizm'in savunulması için ayırd edici bir görev haline gelmektedir. Partimizin "Mao Zedung savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz" sloganını atması bu görevi özetlemektedir.

Merkez Komitemiz, Parti çizgimize de uygun olarak, Mao Zedung yoldaşın eserinin incelenmesi ve değerlendirilmesini, Marksist-Leninistlerin bir iç sorunu olarak kavramaktadır. Bu tespit, komünistlerin önünde, Mao Zedung yoldaşın eserindeki hataların, dolayısıyla kendi hatlarındaki yanlışlarında aranıp bulunması görevinin durduğunu göstermektedir. Bu tespit, Partimizin AMLP Merkez Komitesi ile 1978 Temmuzunda yaptığı ortak açıklamadaki, Mao Zedung yoldaşın çok yönlü ve açık değerlendirilmesine ilişkin görevler hakkındaki tespit ile esasta uyum içindedir. Bu çok önemli belgede, Marksist-Leninistlerin önüne iki güncel görev konmaktaydı: "Mao Zedung'un Marksist-Leninist mirasını korumak ve savunmak"; "Mao Zedung yoldaşın eserlerinin ve pratiğinin derinlemesine,çok yönlü, bilimsel bir değerlendirmesi". Bu belge, yeni saflaşmanın ilk belirtilerinin görüldüğü günlerde yazılmıştı ve Marksist-Leninistlere yol gösteren öngörülü bir belgeydi. O günden sonraki gelişmeler, Partimiz ve tüm Marksist-Leninist örgütler için, AEP'nin bayraktarlığını yaptığı yeni oportünist akım karşısında Mao'yu savunmayı esas almak, kendi içlerinde ve aralarında da Mao'nun derinlemesine ve bilimsel bir değerlendirmesini yapmayı esas almak görevini ortaya koydu.

Bu görevler, kesinlikle genel planda modern revizyonizmin Kruşçevci, ya da Deng-Hua türlerine karşı mücadele görevini arka plana itmek anlamına gelmektedir. Modern revizyonizmle etkin bir şekilde mücadele edebilmek için kendimizi oportünistlerden ayırmak ve yine kendimizi her türlü anti Marksist-Leninist düşünceden arındırmak zorundayız. AEP ve Mao Zedung konularındaki tavrımız bunun sonucudur.

Yoldaşlar, bizim Partinizle görüş ayrılıklarımız özellikle bu noktalarda yoğunlaşıyor.

Birincisi, Partimiz Mao Zedung'u Marksizm-Leninizm'in bir klasiği olarak değerlendirmektedir. Mao'nun mücadelesinin son dönemine ait belgeler hemen hemen yok gibidir ve biz bu tespiti yaparken, bu durumun bilincinde olarak, elimizde olan otorite belgelere dayanıyoruz. Parti 1.Konferansımız, Mao yoldaşın Marksizm-Leninizm'e Halk Savaşı, Sosyalizmin inşası ve Diyalektik materyalizm konularında katkılar yaptığını kabul etmiş; Uluslararası Komünist Hareket içindeki İlişkiler ve mücadele metodları konusunda Marks Engels Lenin Stalin ve Komintern geleneğini sürdürmediği anlayışına varmıştı.

Yine Parti 1. Konferansı, karşı devrimci "Üç Dünya Teorisi"ne karşı yürütülen mücadelenin henüz başladığını, bu sözde teorinin köklerinin araştırılıp

bulunması ve atılması gerektiğini tespit etmiş; tüm Marksisit-Leninistlere "Üç Dünya Teorisi"ni kökten reddetme çağrısını yapmıştı. Bu karşı-devrimci teorinin önemli -ve hala Marksist -Leninistlerin saflarında varlığını koruyan- tezlerinden, "iki süper güç halkların baş düşmanıdır" anlayışını red etmişti.

Merkez Komitemiz Parti 1. Konferansının bu tespitlerine dayanarak, Mao Zedung yoldaşın "Üç Dünya Teorisi"nin ortaya çıkmasında (en azından ona karşı açık mücadele yürütmemekle) belli bir sorumluluğu olabileceği; proleter dünya devriminin baş düşmanları anlayışını yayan ve emperyalistler arası nitelik ayırımını gözeten "halkların baş düşmanı" tezine temel teşkil edebilecek görüşleri olduğu tespitini yapmıştı.

Partiniz AMLP ise Mao Zedung'u büyük bir Marksist-Leninist görmekle birlikte, onun bazı ilke konularında hata yaptığı bu nedenle Marks Engels Lenin Stalin düzeyinde, bir klasik olarak değerlendirilemeyeceği görüşündesiniz.

Temeldeki bu ayrılık, bugün uluslararası planda izlenecek politika konusunda ayrılmamıza da, kuşkusuz önemli ölçüde etki etmektedir. Siz Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm ile eşitlenmesine karşısınız ve bu nedenle "Mao Zedung'un savunulmasının esas alınması" görevinin tespit edilmesine, onun çok yönlü bir değerlendirilmesinin önünde engel olacağı düşüncesiyle karşı çıkmaktasınız. Siz, esas görevin, Mao Zedung'un eserinin yeniden değerlendirilmesi olduğu, onun için böyle bir sloganın atılmasının zararlı olduğu görüşündesiniz. Mao Zedung konusunda iki cepheli bir mücadele; yani onun eserinin hem toptan reddine, hem de toptan kabülüne karşı mücadele edilmesi gerekliliğine dikkat çekmektesiniz. Görüşümüzce bu tespitlerinizi yaparken günün şartlarına ve ihtiyaçlarına yeterince önem vermemektesiniz.

Önce şunu belirtelim ki, biz Merkez Komitenizin "iki cepheli mücadele"nin ne anladığını biraz değişik bir şekilde yorumluyorduk. Biz sizin bugün dünyada Mao konusunda iki cephe oluştuğunu (yani bir akım toptan red, bir diğer akım ise toptan savunma), her iki akıma karşı da eşit derecede mücadele edilmesi gerektiğini savunduğunuzu, bu nedenle de Mao'yu ne savunma ne de savunmama pozisyonunda durduğunuzu düşünüyorduk. Mektubunuzdan "iki cepheli mücadele" sorununu böyle kavramadığınızı görmekteyiz. Eğer "iki cepheli mücadele"den pratik bir sorun değil de, ideolojik alanda sağ ve 'sol' eğilimlere karşı mücadele anlaşılıyorsa, Merkez Komitemiz de bunu doğru bulmaktadır.

Fakat sorun yalnızca eğilimlere karşı mücadele değildir. Bugün "inkarcılık" akımının anti Marksist-Leninist bir cephe olduğunu tespit etmemiz şarttır. Biz bu akıma karşı cepheden mücadele ederken, Marksist-Leninistlerin yapmış olabileceği teorik hataların (burada Mao Zedung'un ve onun eserini yeterince araştırmadan bütünüyle kabul etmiş Marksist-Leninistlerin çizgilerindeki muhtemel hatalardan bahsediyoruz -biz bunların araştırılmasının gerekliliğine inanıyoruz ve bunu gücümüz oranında yapmaya çalışıyoruz- kemikleşmesine karşı mücadele edilmesi zorunluluğunu tespit edebiliyoruz. Biz iki cepheli mücadele anlayışının uygulanmasının günümüz şartlarında böyle olması gerektiği görüşündeyiz.

Bizim size getirdiğimiz açık eleştiri bu noktadaydı. Mektubunuzda iki cepheli mücadeleye ilişkin yapmış olduğunuz açıklama teorik olarak bizi tatmin etmiş olmakla birlikte, bunun uygulanışına ilişkin eleştirilerimiz ortadan kalkmış değildir. Görüşümüzce şöyle bir düşünceye meyletmek doğru değildir: "Ne savunduğumuzu bilmek"için "daha önce yapılan hatalardan (yani "bir dizi görüşü eleştirisiz alıp kullanma hatası"ndan) öğrenmek" için, Mao'nun hatalarını ortaya çıkartmak ve onun savunusunu ancak bu görevi tamamladıktan sonra yapmak. Biz sizin bu düşüncede olup olmadığınızı bilmiyoruz; ancak şuna dikkat çekmek istiyoruz ki, Merkez Komitesi 8. Toplantısı öncesinde Merkez Komitemizde böyle bir eğilim mevcuttu ve bu hatalıydı. Sizin gözlemleyebildiğimiz pratiğiniz bize böyle bir eğilimimiz olabileceği izlenimini yaratmaktadır.

Sizin de tespit ettiğiniz gibi Mao hakkında araştırma-incelemenizin yavaş ilerlemesi, "dışa karşı sanki" siz "Mao Zednug'a karşı tarafsız bir tavır takınıyormuşunuz" "gibi bir düşünce yaratıyor". Görüşümüzce bu doğru tespit, araştırma-incelemenizi sonuçlandırıncaya kadar Mao Zedung'un savunulması görevine gerekli önemi vermemenizden kaynaklanıyor. Sizin "tarafsız" olmadığınızı, Partinizin içindeki yoldaşlar ve sıkı işbirliği içinde bulunduğunuz çevreler bilebilir; ama esas sorun kitlelerin bunu bilip bilmemesidir. Ve yoldaşlar bırakalım kitleleri, bırakalım kardeş partiniz olan TKP/ML'in tabanını, yönetici kadroları bile böyle bir izlenime saplanabilmektedir. (Şunu hemen özeleştirisel bir şekilde tespit etmeliyiz ki böyle bir izlenimin doğması, bunu tespit haline getirmemiz ve sizi eleştirmemizi haklı çıkarmaz-biz bu izlenimin doğru olup olmadığını iyice sorarak öğrenmeli ve bu temelde, şimdi yaptığımız gibi uyarıda bulunmalıydık. Bir Bölge Komitemizin size getirdiği "sıfırdan yola çıkma" eleştirisi de bu türdendir. Yoldaşlarımız edinebildikleri bilgilerden, görebildiklerinden, böyle bir izlenime kapılmışlardır. Böyle bir izlenime kapılmanın objektif şartları olduğunu yukarda belirttik). Bu durum herhalde sizin açınızdan bir değer taşımalıdır.

Ayrıca, şu da sizin açınızdan uyarıcı bir değer taşıyabilir: Mektubunuzda "Ortak Açıklama"mızdaki Mao Zedung ile ilgili ortak görüşlerin altını çizerken; "Mao Zedung'un Marksist-Leninist mirasının savunulması" görevinin tüm Marksist -Leninistlerin önünde durduğu tespitini atlamaktasınız. Bu, basit bir unutma mıdır, yoksa önümüzde duran görevler açısından belli bir tek yanlılığa düşmekte olduğunuzun belirtisi midir?

Mao Zedung ile ilgili tespit ettiğiniz diğer görüş ayrılıklarımız hakkında düşüncelerimiz ise şöyledir:

BPKD (Büyük Proleter Kültür Devrimi) hakkında üç nokta ileri sürüyorsunuz. Parti çizgimizde BPKD, sosyalizm şartlarında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi olarak değerlendirilmektedir. Sizin BPKD'nin sosyalist devrim aşamasına geçmek için bir deney olduğu şeklindeki görüşünüze katılmıyoruz. Yine Parti çizgimizde BPKD başarıya ulaşmış bir devrim olarak değerlendirilmektedir. Bu devrimin mevcut biçimi ile evrensel mi, yoksa özel koşullara mahsus mu olduğu konusunda ise tam bir açıklık yoktur. Merkez Komitemiz ise sosyalizm şartlarında Kültür Devriminin gerekliliğini evrensel olarak görmekle birlikte, Çin'deki BPKD'nin evrensel bir örnek olmadığı, Çin'deki sınıf mücadelesinin somut bir biçimi olduğu görüşündedir. Bu konular Partimiz için inceleme ve tartışma konularıdır.

Biz,"Çin Devriminin yolunun Mao Zedung ölünceye kadar olan bölümünün tüm yarı-feodal ülkeler için geçerli"olup olmadığı konusundaki görüşlerinizi tam kavrayamadık. Görüşümüze göre tüm yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ilk aşama Demokratik Halk Devrimidir, ve Demokratik Halk İktidarı kurulduktan sonra durmaksızın proletarya diktatörlüğüne geçilmek için mücadele edilmelidir. Böyle ülkelerde Demokratik Halk Devrimine milli burjuvaziyi kazanmak önemli bir sorundur; ancak bu, milli burjuvazi katılmadan Demokratik Halk Devrimi yapılmaz anlamına gelmez. Görüşümüzce Halk Savaşı böyle bir sosyo - ekonomik yapının doğurduğu devrim-karşı devrim güç dengesinin doğal sonucu olan bir askeri stratejidir ve böyle yapılar için genel geçerliliği vardır. (istisnalar kaideyi bozmaz) Biz Çin devriminin yolunun evrenselliğinin bunlar olduğu görüşündeyiz.

Mao Zedung'un Stalin'e getirdiği eleştiriler konusunda Parti belgelerimizde tam bir açıklık yoktur. Ancak genel Mao Zedung değerlendirmemizden, bu eleştirilerin haklı eleştiriler olduğu sonucu çıkartılabilir. Bu konu da Partimiz için bir inceleme-tartışma konusudur.

Yoldaşlar, aramızdaki ikinci önemli ayrılık noktası, AEP'nin değerlendirilmesi ve AEP karşısında tavır konularıdır. AEP'ni nasıl değerlendirdiğimiz ve bunu gelişimi, elinize henüz geçmeyen Merkez Komitemizin "Duyuru"sunda daha

etraflıca ortaya konmaktadır.

Marksist-Leninist bir partinin yozlaşması, belirli aşamalardan geçer. Parti çizgisinde ortaya çıkan sapmalar atılmazsa, çizgi anti Marksist-Leninist bir çizgiye dönüştürebilir. Çizginin anti Marksist-Leninist hale gelmesi, ya da anti Marksist-Leninist bir çizginin Parti içinde hakim hale gelmesi, otomatikman Partinin yozlaştığı anlamına gelmez. Görüşümüzce Partinin anti-Marksist-Leninist olması için; hakim çizginin anti Marksist-Leninist olması yanısıra, Parti içinde demokratik merkeziyetçiliğin yıkılıp yerini bürokratik merkeziyetçiliğin alması ve Parti içinde Marksist-Leninist bir muhalefet ölmaması (ya da temizlenmiş olması) gerekir. Bu yozlaşma süreci sınıf mücadelesinin somut durumuna göre, değişik zaman ve biçimler alabilir.

Biz AEP'ni anti Marksist-Leninist olarak değerlendirirken, birinci olarak, onun bugünkü çizgisinin 180 derece bir dönüşün ürünü olduğu, Marksizm-Leninizm ile modern revizyonizmin geçmiş mücadelesinden öğrenerek kalın bir Marksizm -Leninizm kabuğu altında gizlenen revizyonist bir çizgi olduğu tespitini yapıyoruz. İkincisi AEP'ni bugün parti ve parti içi mücadele hakkında savundukları "Parti her zaman haklıdır", "Parti içinde ikinci bir çizgi çıkamaz" vb. tezler (ve geçmişteki, örgütsel tedbirleri ideolojik mücadelenin önüne çıkaran anlayışlar ve pratiğinde gördüğümüz bu tip uygulamalar), AEP içinde demokratik merkeziyetçilik diye bir şeyin kalmadığını kanıtlamaktadır. Ayrıca bu, bugün AEP içinde açık bir muhalefetin olmayışını da izah etmektedir. Eğer AEP içinde önderlik niteliğine sahip Marksist-Leninist kadrolar kalmışsa (ki biz bundan son derece kuşkuluyuz), bu kadrolar muhalefetlerini ancak gizli bir hizip ancak gizli bir hizip örgütlenmesi ile yürütebilirler. Aslında bu, mevcut AEP'ni yıkmak görevinden başka bir anlama gelmemektedir.

Biz ASHC'nin sosyalist bir devlet olmaktan çıkma yoluna girdiğini düşünüyoruz. Ancak yeni AEP'nin, sosyalizmi üst yapı ve alt yapıda ne derecede tahrip ettiğini bilmemekteyiz.

Anlayabildiğimiz kadarıyla siz AEP'nin çizgisinin ağır, fakat düzeltilebilir hataları taşıyan bir çizgi olarak görmektesiniz. Herhalde AEP'nin dönekleşen yönetici kadrosunu da "iflah olabilir" olarak değerlendirmektesiniz. Görüşümüzce bunlar ancak "iyimser" değerlendirmeler olabilir. AEP'nin, Enver Hoca'nın ve diğer yönetici kadroların Marksist-Leninist geçmişleri çok şey öğrendiğimiz ve haklı bir saygınlığa sahip olan mücadeleleri, bugünkü AEP'nin "inkarcılık" ve sahte-Stalin savunuculuğu çizgisinin karşısında, sırtımızda bir kambur olmamalıdır. Biz, genç ve tecrübesiz bir partiyiz; Marksizm-Leninizmi yetkin bir şekilde kavramaktan ise oldukça uzağız. Mesela Kruşçef ihanetini pratik olarak yaşamadık .; o dönemin gelişmelerini ve belgelerini iyi bir şekilde incelediğimizi de söyleyemeyiz. Fakat AMLP eski bir partidir ve mesela Kruşçef ihanetinin pratiğinden geçmiş önder yoldaşlara sahipsiniz. Görüşümüzce Kruşçef ve SBKP(B) 20.Parti Kongresi çizgisi hakkında iyi niyet beslemek ne kadar hatalı idi ise, E. Hoca ve bugünkü AEP çizgisi hakkında iyi niyet beslemek de o kadar hatalıdır. Tecrübelerden gerekli dersleri çıkarmamız şarttır.(Geçerken belirtelim ki, 1960 başlarına kadar SBKP (B)'ni parti olarak karşıya almamak doğru idi; çünkü Kruşçef ve onun ihanet çizgisini değil ama, Partiyi kurtarmak ihtimali uzun bir süre mevcuttu. Bugün bunlar AEP için geçerli değildir.)

Siz, Parti Merkez Komitemizi, "içinde ciddi hatalar barındırma tehlikesi bulunduran aceleci yeniden değerlendirmeler " yapmak ile; Marksizm-Leninizm'e esas saldırının AEP ve çevresindeki partilerden geldiği şeklinde bir yaklaşıma sahip olduğumuz ve bunun AEP'ni esas hedef tespit etme sekter sonucuna yol açacağı, (bunun ise Kruşçef tipi ve Deng-Hua tipi modern revizyonizmle mücadeleyi ikinci plana itebileceği) ile eleştirmektesiniz.

Birincisi ile ilgili olarak şunu söylememiz gerekiyor: Biz AEP karşısında ne yeterli ne de sağlam bir mücadele yürütemedik. Bunda, sorunların ciddiyetini

yeterince kavramama, tecrübesizlik ve gerilik, Marksist-Leninist AEP'ne ve Enver Hoca'ya duyduğumuz haklı saygınlık vb. etkenler rol oynadı. Merkez Komitemiz 6.toplantısında, Marksizm-Leninizm'i mevcut kavrayışı ile, AEP'nin 1977 1978 Ekim Tiran Konferansı ve "Emperyalizm ve Devrim" kitabında ortaya konulan çizgisini anti Marksist-Leninist olarak değerlendirdi ve konuyu Parti içinde tartışmaya açtı. Fakat bu görüşünü köklü bir araştırma ile temellendirememiz büyük bir hataydı. Bu konudaki geç kalmışlık, Merkez Komitemiz 8.toplantısında takındığımız tavıra, dışarıdan bakıldığında haklı olarak aceleci bir yeniden değerlendirme gibi görünmesine yol açtı. Biz şu görüşteyiz; AEP'nin çizgisine karşı yeterli bir mücadele yürütülmemiş olması, onun bugünkü somut durumunun tespit edilmesinin önünde engel olmamalıdır. Sorun basit bir ad koyma sorunu olarak görülmemelidir; mesele, durumun doğru olarak tespiti ve buna göre izlenecek politikanın saptanmasıdır.

Parti Merkez Komitemiz, Marksizm-Leninizm'e esas saldırının AEP'nin başını çektiği yeni oportünist akımdan geldiği görüşünde değildir. Yalnız, biz bunu üçüncü bir cephe olarak değerlendiriyoruz ve henüz yüzü açığa çıkartılmadığı içinde güncel bir sorun olarak görüyoruz. Modern revizyonizmle mücadeleyi yükseltebilmek için; "modern revizyonizmle mücadelenin bayraktarı" pozunda ona büyük bir hizmet götüren bu yeni oportünizmle kendimizi kalın çizgilerle ayırmamız ve onu oportünizm olarak mahkum etmemiz gereklidir.

Biz Partinizin AEP değerlendirmesini ve bunun doğal sonucu olan tavrını doğru bulmuyoruz. Bugün AEP'ni tektek noktalarda eleştirmek; ve fakat onun Marksizm-Leninizm maskesiyle dolaşmasına izin vermek şeklindeki bir tavır hatalıdır, ve zararlıdır. Çünkü onun yüzünden Marksizm-Leninizm maskesi çekip alınmadıkça, o, Marksist-Leninist saflarda kargaşa ve bölünme yaratmaya devam edecek; desteklediği oportünist teşkilatların, onun eski Marksist-Leninist otoritesine dayayarak, devrimci güçlerin yolunu yönünü karartması süregidecek; devrim davamıza verdiği ağır zararlar devam edecektir. Kuşkusuz AEP'nin Marksist-Leninist maskesinin alaşağı edilmesi; onun niteliğinin adlandırılması ile hallolabilecek bir mücadele değildir. Bu mücadele çok yönlü bir araştırma-inceleme ile sürdürülmeli; AEP'nin bugünkü çizgisinin kökleri ve yozlaşmasının nedenleri, kendi gelişmesi içinde ortaya konmalıdır.

Biz AEP'nin başını çektiği anti Marksist-Leninist çizgi ile mücadelede belli taktikler izlenemeyeceği; izlenmemesi görüşünde değiliz. Yalnız her şeyden önce, sorunun esası doğru olarak ortaya konmalı; izlenecek taktiğin, mektubumuzda belirttiğiniz anlamda, yararlı olup olmadığı tartışılmalıdır. Ne var ki, sizin AEP'ne karşı tavrınız, belli taktik düşüncelerin sonucu değildir . ve görüşümüze göre değerlendirmenizin yanlışlığından kaynaklanmaktadır.

Burada, size getirdiğimiz AEP'i adını vererek eleştirmediğiniz şeklindeki eleştirinin tamamıyla haksız olduğunu belirtmek istiyoruz. Özeleştirel olarak tespit etmeliyiz ki, bu haksız eleştirimiz, yetersiz bilgilenmenin yanısıra, iyice sorup öğrenmemek gibi ciddi olmayan bir tutumdan da kaynaklanmıştır.

Değerli yoldaşlar;

Bu mektubumuzda belirttiğimiz görüşler ve eleştiriler üzerine düşüneceğinize aramızdaki yoldaşça tartışmayı, eleştiri-özeleştiriyi ilerleteceğinize eminiz.

Sizleri, enternasyonalist dayanışma ruhu ve ortak komünizm davamızın kaçınılmaz zaferine duyduğumuz inançla selamlıyoruz.

TKP/ML Merkez Komitesi
adına
Siyasi Büro

belge 5

Almancadan çeviridir

Kızıl Bayrak -AMLP Merkez Yayın Organı -Sayı:194-8/1981 den çevrilmiştir.

AMLP 3. Parti Kongresi'nin Uluslararası Marksist-Leninist Harekete Çağrısı

AMLP'nin tavrı

*

Bir çok önemli gelişmeleri içeren uzun bir zaman aralığından sonra AMLP 3.Parti Kongresini Mayıs/Haziran 1981 de yaptı.Parti Kongresinin gündemi yüklü idi. Gündemin merkezinde Partinin geçen on yıl içindeki çalışma ve mücadelesinin özeleşti - rel bir tahlili; ve dünya Marksist-Leninist hareketi içinde ortaya çıkan temel sorunlar konusunda eleştirel ve özeleşti - rel bir değerlendirme bulunuyordu.

Parti Kongresi temelli kollektif eğitim ve uzun süren canlı tartışmalar sonrasında gerekli sonuçlara vardı ; bundan sonraki çalışmalar için yön gösteren hattı tespit etti ve AMLP'nin önümüzdeki dönemdeki temel görevlerini belirledi.

Son yılların tecrübeleri ve yeni kazanılan bilgiler ışığında Parti Kongresi AMLP'nin 1967 de yaptığı "Programatik Açıklama" yı ve "Tüzük"ü gözden geçirdi, gerekli değişiklikleri yaptı.

Parti Kongresi dünya devrimci hareketinin durumuna özel önem verdi ve bu konuda detaylı tavırları çalışmaları sonucu ortaya çıkardı.

Parti Kongresi çalışmalarını Merkez Komitesi'nin, sekreterliğin ve Sekreterin seçimi ile tamamladı.

*

AMLP'nin 3.Kongresi dünyadaki bütün Marksist-Leninist Partilere örgütlere ve güçlere ateşli devrimci selamlarını iletir; ve onlarla emperyalizme ve revizyonizme karşı; proleter dünya de devriminin zaferi; komünizmin dünya çapında zaferi için mücadelede sağlam bir dayanışma içinde olduğunu bildirir.

AMLP 3.Kongresi, Partinin en yüksek organı olarak, kararlaştırdığı en önemli tavırlar konusunda dünya devrimci ve Marksist-Leninist güçlerine bilgi vermeyi bir yükümlülük olarak görmektedir.

I

1_ Parti Kongresi bir kez daha, AMLP'nin bütün teori ve pratiğinin tek temelinin Marksizm-Leninizmin kendi içinde bütünlüklü öğretisi; yani Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretisi ve proleter enternasyonalizminin ilkesel talepleri olabileceğinin altını çizdi. Bunların oportunizmin ve revizyonizmin her türüne tutarlı bir şekilde savunulması sorunu, proleter bir parti için ölüm-kalım ; olmak ve olmamak sorunudur. 3.Parti Kongresi bütün partiyi varlığının ve tüm çalışmasının

bu tayin edici temelini, partinin ilerdeki mücadelesinde bu temele daha çok uyabilmek için daha iyi kavramakla yükümlü kıldı.

2_Partı Kongresi büyuk bir önemle Marksist-Leninist teorinin saflığının her şeyden önce modern revizyonizme karşı savunulması gereğini vurguladı. Özel olarak, büyük bir güncelliğe sahip olan ve güncel kalan yoldaş _Stalin'in büyük eserinin modern revizyonizmin ve onun takipçilerinin saldırı ve hakaretlerine karşı savunmak gereklidir. Son yılların tecrübeleri bir kere daha -temeli Kruşçev revizyonizmi olan- modern revizyonizmin dünya Marksist-Leninist hareketi içinde hala ideolojik esas tehlike olduğunu göstermiştir. Marksist-Leninist güçlerin zayıflamasında, Kruşçev modern revizyonizminin ihaneti kuşkusuz sonuçları açısından en büyük rolü oynamıştır. O bugünkü oportunizmin en yontulmuş ve en tehlikeli türüdür; dünya Komünist hareketi içinde en derin yaraları o açmıştır.

Parti Kongresi bu görüşlerden yola çıkmış ve "Üç Dünya Teorisi"ni Kruşçev tipi modern revizyonizmden bütünü ile ayrı ele alan görüşleri red etmiştir. "Üç Dünya Teorisi" modern revizyonizmin bir çeşitlemesi olarak ortaya çıkmıştır ve Kruşçev modern revizyonizminin manevralarını kullanmaktadır. O Kruşçev revizyonizminin Marksizm-Leninizme temel saldırılarını paylaşmaktadır.

3_ Mao Zedung'un ölümünden ve bütün Marksist-Leninistlerin ve devrimcilerin Çin Komünist Partisinden temizlenmesinden sonra, Deng-Hua revizyonistleri; iki on yıldan fazla bir süre proleter dünya devriminin güçleri ile aynı cephede yer alan Mao Zedung'un devrimci Çin'ini kısa zaman içinde tam bir karşı devrimci yozlaşma yoluna soktular ve Çin halkının tüm devrimci kazanımlarını tasfiye ettiler. Çin'in revizyonist iktidar sahipleri ülkenin dünya emperyalizme bağımlılığını yeniden sağladılar; onlar bugün hiç bir sınır tanımadan Çin'in zengin insansal ve doğal kaynaklarını uluslararası sermayeye yüzsüzce satmakta, peşkeş çekmektedir.

Parti Kongresi aynı zamanda "Mao'nun sağlığında Çin'de "Her şey iyi idi" ve "onun ölümünden sonra karşı devrim bir darbe ile iktidara geldi " şeklindeki anlayışları da geri çevirdi. Çin Komünist Partisinin çizgisindeki revizyonist sapmaların "Mao Zedung yoldaşın ölümünden sonra etki kazandıkları" şeklindeki düşünceler sorunların genişliği ve derinliği hakkında tehlikeli bir küçümseme anlamına gelmektedir ve bu yüzden geri çevrilmek zorundadır. AMLP 3.Kongresinin görüşüne göre ÇKP'nin çizgisindeki revizyonist sapmaları uzun bir zaman dilimi içinde gözlemlemek mümkündür; bu zaman diliminin bir bölümü Mao'nun sağ olduğu dönemin bir bölümünü de içermektedir; ve bu revizyonist sapmaların dayanak noktaları Mao'nun bazı görüşlerinde vardır.

4_ AMLP ile Arnavutluk Emek Partisi arasında uzun bir süre modern revizyonizme ve dünya emperyalizmine karşı mücadelenin ateşi içinde sınanmış devrimci bir dayanışma ve birlik vardı. Gerek AMLP için, gerekse bütün dünya hareketi için AEP'nin 1976 da 7.Kongresinde "Üç Dünya Teorisi"ne karşı başlattığı mücadele büyük öneme sahipti ve sahiptir. Çinli revizyonistlerin karşı devrimci sabotaj eylemlerinden sonra AMLP bütün dünyadaki Marksist-Leninist güçlerle birlikte kararlı bir şekilde Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti 'nin saflarında yer

tuttu. Bu tavır takınma, proleter dayanışmanın bir ifadesi idi ve içinde aynı zamanda , Arnavutluk'un dünyada geriye kalan tek devlet olarak proletarya diktatörlüğü devletinin imkanlarını; proleter dünya devriminin bir dayanak noktası olarak kullanacağı ve bütün gücü ile dünya komünist hareketinin buhranının aşılması için çalışacağı umudunu barındırıyordu.

Ancak bu umutlar çok kısa zamanda boşa çıktı. Özellikle 1978 den bu yana AMLP büyük bir endişe içinde AEP 'nin tayin edici alanlarda kökten yanlış bir çizgiye saptığını gözlemlemektedir :

AEP, Çin'in Arnavutluk'a yaptığı yardımları kesmesinden ve Enver Hoca'nın "Emperyalizm ve Devrim" adlı kitabının yayınlanmasından bu yana; Çin'de karşı devrimin şimdiki zaferinin kökleri üzerine ciddi bir tartışma yürütecek yerde; Mao Zedung'un rolü hakkında, Çin Komünist Partisi ve Çin Devrimi hakkında şimdiye kadarki bütün görüşlerini bir kalemde silip atan, 180 derecelik bir dönüş yapmıştır. Sonunda AEP'nin bu dönüşü"Çinli"olan her şeye karşı nefret gösterilerine kadar varmıştır ve onun tavrı bugün artık temelde Kruşçev Brejnev revizyonistlerinin Mao Zedung ve ÇKP'ne yaptıkları bayağı saldırılardan ayrılmaz hale gelmiştir.

Dünya Komünist Hareketi içinde korkusuzca açık ve dayanışma içinde bir tartışma sürdürüp; Komünistlerin uluslararası alanda ilkelere dayalı birliğinin gerekleri üzerine tartışacak yerde; AEP "Baba parti yolu"nu seçmiştir. O her temelli bilimsel araştırma deneyini sabote etmiş ve uluslararası alanda hizipçi bir şekilde kendi yanlış görüşlerini dayatmaya çalışmıştır.

1976 da başladığı "Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadeleyi gerçekten derinleştirecek ve modern revizyonizmine karşı mücadelede kendi tavır ve görüşlerini de yeniden gözden geçirecek , böylece yanlışları ve eksiklikleri aşacak yerde; AEP hatalarına sarılmış ve hatta bunları giderek daha da sistemleştirmiştir. O hiç bir zaman temel bir hata yapmadığı iddiası ile her türlü eleştiriyi red etmiştir.

Dış politikasında AEP her gün daha fazla oportunist bir çizgiye kaymaktadır; bu çizgi en yoğun ifadesini güya "bağımsız milli devletlerin" propagandasında -mesela İran'da Humeyni rejiminin desteklenmesinde, vb. bir dizi örnekte olduğu gibi-bulmaktadır.

İç politika alanında da demokratik merkeziyetçilik ilkelerinin kaba yaralamaları ve kitlelere hesap verme yükümlülüğünün yaralamaları çoğalmaktadır. Ciddi bir eleştiri giderek imkansız hale gelmektedir. Kendi kendine övgü düzmenin, her şeyi güzel göstermenin zehiri; bürokratizm ve kitlelere yabancılaşma gelişmektedir.

AEP bu şekilde çok kısa bir süre içinde yalnızca dünya devrimcileri ve Marksist-Leninistleri içindeki büyük saygınlığını yitirmekle kalmadı. O bu şekilde aynı zamanda Arnavutluk'ta proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmin kaderi hakkında da büyük bir tehlike yaratmaktadır. Ayrıca bu tavırları ile o enternasyonal Komunist harekete buyuk ve gittikçe daha büyüyen bir zarar vermektedir.

AMLP 3.Kongresi, AEP'nin gerek ıç politika gerekse dış politi-

ka alanındaki ağır hata ve sapmalarını açıkça ve kamu oyu önünde eleştirmeyi proleter enternasyonalizminin acil bir gereği olarak görmektedir. Bu bizim için yalnızca enternasyonal işçi sınıfına karşı değil, aynı zamanda Arnavutluk işçi sınıfına ve bütün halkına karşı da bir yükümlülüktür. Çünkü AEP çizgisindeki bu hatalardaısrar edilmesi ve revizyonist gelişme yönünde ısrar edilmesi uzun süreçte Arnavutluk'ta proletarya diktatörlüğünün varlığı ile uyuşamaz.

5_ Parti Kongresi uluslararası alanda tespit edilen "Üç Dünya Teorisi" ni sözde red etme ama gerçekte onun temel taşlarını siyasi çizgisine temel alma şeklindeki eğilimi de red etti.

Bu özellikle emperyalizmi bir kaç emperyalist büyük gücün sistemi olarak kavrayan Leninist emperyalizm teorisine karşı yönelen "Süper Güçler Teorisi" için geçerlidir. Bu teori Batı Alman, Fransız, İngiliz, Japon emperyalizmi gibi tehlikeli emperyalist büyük güçleri saldırı hedefi olmaktan çıkarmaktadır;ve genel olarak da mücadeleyi dünya emperyalizmine ve onun bütün uzantılarına karşı yöneltme değil, bir, iki, üç "Süper güc"e karşı mücadeleye indirgeme eğilimi taşımaktadır.

Bu, her ülkede baş düşmanın ülke içinde devlet iktidarını elinde bulunduran emperyalist güç-ya da ona bağlı iç karşı devrimci güçler olduğu şeklindeki Leninist tezi red temelinde yükselen; proleter dünya devriminin dünya çapındaki baş düşmanı olarak bir, iki ya da üç "Süper güc"ü gösteren tez için geçerlidir. , Son yılların tecrübesi çok berrak bir şekilde gösterdi ki; proleter dünya devriminin "enternasyonal baş düşmanı" oportunist tezi açık sosyal şövenizme doğrudan köprü olmaktadır.

Bu aynı zamanda daha önce de üzerinde durulan, emperyalizme bağımlı yeni sömürge statüsündeki komprador burjuvazinin ve toprak ağaları devletlerinin "bağımsız milli devletler" ola - rak propaganda edilmesi için geçerlidir.

AMLP'nin 3.Parti Kongresi bu oportunist pozisyonların hem AEP önderliğindeki, Mao Zedung ve onun önderliğindeki ÇKP'ni baştan itibaren mahkum eden güçler tarafından; ve hem de AEP'ni karşı devrimci olarak nitelendiren ve Mao önderliğindeki ÇKP' ni eleştirmeyen, onu abartan güçler tarafından ısrarla savunulmaya devam edildiğini açık bir şekilde tespit etti.

Parti Kongresi "Üç Dünya" revizyonizmi ile bağların yüzeyde koparılması, gerçekte ise, bu revizyonizmin önemli temel ve köprülerinin savunulması şeklindeki görünümü bugünkü uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde acil bir tehlike olarak değerlendirdi. Parti Kongresi modern revizyonizmin bir türü olan "Üç Dünya Teorisi"nin kökten ve bütün bölümleri ile birlikte red edilmesi ve mücadele ile yıkılması gerektiğini vurguladı.

6_ Mao Zedung'un ölümünden ve özel olarak da Enver Hoca'nın "Emperyalizm ve Devrim" adlı kitabının yayınlanmasından sonra Mao Zedung'un değerlendirilmesi, "Mao Zedung Düşüncesi" denen şeyin değerlendirilmesi, ve bunlarla bağıntılı şeylerin değerlendirilmesi sorunu, Marksist-Leninist olduğunu söyleyen güçler arasında yeni ayrılıkların ve bölünmelerin nedeni oldu.

AMLP 3.Parti Kongresi, "Mao Zedung Düşüncesi "denen şey ile ; Mao Zedung'un kişiliği ve eserinin değerlendirilmesi sorununun birbirinden kesin bir şekilde ayrılması gerektiğini vurguladı.

Parti Kongresi "yeni bir çağın Marksizm-Leninizmi" ya da "Marksizm-Leninizmin yeni aşaması" olarak "Mao Zedung Düşüncesi" tanımlamasını kararlı bir şekilde red etti. Çunkü bu tanım bilimsel olarak savunulması imkansız bir tanımdır ve doğrudan doğruya hala geçerli olan Leninizm tanımına "Leninizmin emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmi" olduğu şeklindeki tanıma yönelen, onu red eden bir tanımdır. AMLP "Mao Zedung Düşüncesi" kavramını, yalnızca bu kavram "yeni bir çağ" ile bağıntı içinde ele alınırsa red etmemektedir. AMLP, bu kavram ne şekilde kullanılırsa kullanılsın bu kavramı red etmektedir. Dünya Komünist hareketi içindeki güncel mücadele her gün daha berrak bir şekilde şu gerçeği göstermektedir : "Marksizm-Leninizmin yeni bir basamakta yoğunlaştırılması" vb, şeklinde "Mao Zedung Düşüncesi" propagandası; son elli yılın tarihsel tecrübesinin Marks Engels Lenin ve Stalin'in öğretilerinin yetersiz, hatta yanlış olduğu ve Mao Zedung tarafından tamamlandığı ya da düzeltildiği şeklindeki düşünce ile içiçe geçmektedir. Böylece revizyonist ihanetin sorumluluğu Marksizm Leninizmin kendine, özellikle de yoldaş Stalin'in teori ve pratiğine yüklenmekte; felaketlerin Marksizm-Leninizmden sapmalar sonucu değil; Marksizm-Leninizmin eksiklik ve hataları sonucu ortaya çıktığı düşüncesi yayılmaktadır.

AMLP, Mao Zedung'un doğru bir şekilde değerlendirilebilmesi için de anti-Leninist "Mao Zedung Düşüncesi" uydurmasının red edilmesi gerektiği görüşündedir. Yalnızca Marksizm-Leninizmden, yani Marks Engels Lenin Stalin'in öğretisinden yola çıkarak, Mao Zedung'un eserinin içeriğini doğru bir şekilde değerlendirebiliriz. Bunun için onun teori ve pratiğini (elimizde olan kesimini) Marksizm-Leninizmin ilkeleri ile karşılaştırmalıyız.

3.Parti Kongresi Mao Zedung'un değerlendirilmesi ile ilgili şu direktifi kararlaştırdı : Biz Mao Zedung'un geniş ve vaz geçilmez Marksist-Leninist mirasını, özellikle onun anti-emperyalist anti-feodal devrimle ilgili eserini; ve Kruşçev revizyonizmine karşı mücadeledeki katkılarını ve Çin'de Kültür Devrimi'nin başlatılmasındaki olağanüstü rolünü savunuyoruz. Biz aynı zamanda onun revizyonist hatalarını, özellikle sosyalis devrim aşamasındaki milli burjuvaziye karşı Marksizm-Leninizm le kökten çelişen tavrını -ki onun bu tavrı 1956-57 deki yazılarında formüle edilmektedir, ve bu tavır daha sonra -ne yazık ki kamuoyu önünde özeleştirisi yapılmadan - kendisi tarafından önemli ölçüde düzeltilmiş, düzeltilmeye çalışılmıştır -eleştiriyoruz.

Bu temel değerlendirmeden yola çıkan Parti Kongresi, bu konuda hem Mao Zedung'u basitçe oportunist olarak mahkum edip, onunla Kruşçev revizyonistleri arasında ayrım çizgisi çekmeyenlerin görüşlerine; ve hem de Mao Zedung'u eleştirici olmayan bir şekilde olduğundan fazla gösterip, onun ağır hatalarının üzerini örten ve hatta bu hataları "katkı" olarak savunanların görüşlerine karşı mücadele edilmesi gerektiğini açıkladı.

II

7_ Oportunizmin ve sosyal şövenizmin her türüne karşı AMLP'nin 3.Kongresi Avusturya'nun büyük güç olmasa da her halükarda emperyalist bir ülke olduğunu; burjuvazinin hiç bir şekilde ilerici potansiyele sahip olmadığı ve olamayacağı bir ülke olduğu

nu vurguladı. Avusturya'daki devrimci güçlerin siyasi esas görevi, ilk stratejik hedefi proleter devrimin gerçekleştirilmesi ve devrimin zaferi ile birlikte dolaysız olarak Proletarya Diktatörlüğünün kurulmasıdır.

Bundan yola çıkarak bizim çizgimiz, aramızda hiç bir alanda hiç bir şekilde çıkar ortaklığı olmayan ve olmayacak olan "kendi" emperyalist burjuvazisine karşı barışmaz mücadele çizgisidir. Parti Kongresi bir kez daha vurguladı ki, Avusturya'da proleter devrimin hazırlanması ve zaferi, özellikle "kendi" emperyalizmimiz tarafından ezilen veya ezilmesinden pay alınan halkların mücadelesi kayıtsız şartsız desteklenmeden mümkün değildir. Avusturya'da proletaryanın proleter enternasyonalisti eğitiminde ağırlık, proleter devrimin hedefi ve baş düşmanı olan"kendi" burjuvazimizin şövenizmine karşı mücadelede olmak zorundadır.

AMLP, hain, sosyal şöven "anavatan savunması" şiarının karşısına Leninist emperyalist savaşın hakim olan emperyalist burjuvaziyi devirmek için iç savaşa dönüştürülmesi şiarını koymaktadır. AMLP Leninizmin savaş, barış ve proleter devrimi ile ilgili teorisinin eksilmeyen güncelliğinin altını çizmektedir.

8_ AMLP 3.Parti Kongresi hala Lenin ve Stalin tarafından parti inşası ile ilgili olarak ortaya koydukları aşamaların birincisi içinde bulunduğunu tespit etti. Parti Kongresi, partinin gelişme durumunu ve Avusturya'daki somut durumu göz önünde bulundurarak içinde bulunduğumuz aşamada Lenin ve Stalin'in parti inşasının birinci aşaması için tespit ettikleri görevlerin partinin çalışmasının merkezinde bulunduğunu tespit etti :

Devrimin teorisinin ortaya çıkarılması (Program ve taktiğin temelleri) , Komünist kadroların yetiştirilmesi, sağlam bolşevik bir örgütün yaratılması, çalışmanın esas şekli olarak propaganda.

Parti Kongresi, AMLP'nin merkez yayın organı olan Kızıl Bayrak'ın parti inşasında oynadığı rolün öneminin altını çizdi ve Kızıl Bayrak'ın kollektif propagandist, ajitatör ve örgütleyici olarak rolünü daha iyi oynayabilmesi için eldeki imkanlar ve görev sıralamasındaki öncelikler dikkate alınarak, adımlar atılması görevini verdi.

Parti Kongresi partinin gelişme ve tecrübelerini ve bunların özeleştirel bir tahlilini göz önüne alarak; ve dünya komünist hareketinin içinde bulunduğu karmaşık durumu göz önüne alarak devrimci teorinin ortaya çıkarılmasının tayin edici rolünü vurguladı ve bunun bütün diğer parçalar içinde, parti inşasında kavranacak esas halka olduğunu tasdik etti. Parti Kongresi bizim siyasi ve ideolojik çizgimizin geliştirilmesi çalışmasının ilerlemesinin, ve enternasyonal Marksist-Leninist hareketin en önemli sorunlarının çözümünde katkımızın olumlu olabilmesinin , ancak ve yalnız Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması çıkış noktası olarak almamız halinde mümkün olabileceğini ortaya koydu.

Parti Kongresi dünya komünist hareketinin önünde çözüm bekleyen temel sorunların çözümünde kendi ülkemizde devrimin sorunlarını doğru bir şekilde çözebilmek için kaçınılmaz bir ön şart olduğunu vurguladı.

Parti Kongresi aynı zamanda enternasyonal alandaki ideolojik

temel sorunların teorik çözümlemeleri çalışmalarının ilerlemesine uygun olarak, önümüzdeki dönemde kendi devrimimizin,kendi ülkesinin özelliklerinin sorunları konusunda harcanacak çabanın arttırılması gerektiğini açıkladı.

Parti Kongresi, partinin yol gösterici ilkesinin her zaman teori ile pratiğin birliği, Marksist-Leninist bilim ile, pratik devrimci çalışmanın birliği olduğunu açıkladı. Ancak burada "pratik"ten yalnızca kitle çalışması pratiği anlaşılmaması gerektiğini, bugün özellikle bundan en geniş anlamı ile parti inşası pratiği anlaşılması gerektiğini belirtti.

III

9_ AMLP'nin 3.Kongresi, dünya komünist hareketinin, Kruşçev revizyonizminin ihanetinden, Lenin ve Stalin'in şanlı Sovyetler Birliği'nin yozlaşmasından ve sosyal emperyalist bir büyük güce dönüşmesinden, bir zamanların halk demokrasilerinin revizyonist dejenerasyonundan ve kapitalist ülkelerdeki geleneksel komünist partilerinin hemen hemen tümünün yozlaşmasından ve en son olarak da Çin'in topyekün yozlaşmasından sonra , bugün en ağır buhranlarından birini, belki de ortaya çıktığından bu yana en ağır buhranını yaşadığını tespit etti.

Proleter dünya devriminin ve Enternasyonal Marksist-Leninist hareketin aldığı bu ağır yenilgilerin dolaysız sonucu ve ifadesi bir dizi ülkede gelişen kitle mücadelelerinin yarattığı objektif devrimci imkanlarla yalnızca komünist partileri tarafından yaratılıp geliştirilebilecek olan ve fakat onların içinde bulunduğu felaketli durum sonucu olağanüstü geri düzeyde bulunan devrimci subjektif unsur arasında var olan büyük uyumsuzluktur.

Parti Kongresi dünya Marksist-Leninist hareketinin bir müfrezesi olan AMLP'nin bütün gücü ile dünya devrimci komünist hareketimizin buhranını aşmak için çalışacağını; Marksist-Leninist dünya hareketinin Marksizm-Leninizm temelinde, Marks Engels Lenin Stalin'in öğretisi temelinde birleştirebilmek için bütün gücünü harcayarak yapabileceği en fazla katkıyı yapmaya çalışacağını açıkladı.

10_ AMLP'nin 3.Kongresi, içinde bulunulan durumda enternasyonal Marksist-Leninist hareketin birliği için verilen mücadelenin, her şeyden önce ilkeli ideolojik ve politik temeller için Marks Engels Lenin Stalin'in öğretileri temelinde yükselen bir genel çizgi için verilecek bir mücadele olması gerektiğini belirtti.

Bu mücadele Stalin'in ölümünden bu yana modern revizyonizme karşı verilmiş olan mücadelenin tümünün derinlemesine özeleştirel bir gözden geçirilmesini gerektirmektedir; bu mücadele,modern revizyonizme karşı mücadele içinde bugüne dek ortaya çıkartılamayan ilkeli Marksist-Leninist bir platformun ortaya çıkarılmasını gerektirmektedir.

Parti Kongresinin tespit ettiği gibi , Komünist ve İşçi Partilerinin Moskova'da 1957 ve 1960 da yaptıkları toplantıların dünya Marksist-Leninist hareketinin ortak platformu olma iddiasındaki kararları kesinlikle elverişsiz ve kabul edilemez belgelerdir. Bu kararlar bütünü ile Kruşçev revizyonistlerinin SBKP 20.Parti Kongresinin hain ideolojisinin etkisindedir. Her

ne kadar anti-revizyonist güçler o dönemde bazı aşırı revizyonist pasajları karar tasarısı metninden çıkartıp; bazı çok genel formüle edilmiş Marksist-Leninist görüşleri metine koyabildilerse de; bu çok genel doğrular metin içinde revizyonist görüşlerin yanıbaşında yer almakta; değeri kaybolmakta ve bu pozisyonlar ayıp örter bir işlev görmektedir. 1957-1960 Moskova toplantılarının belgeleri içlerinde bazı Marksist-Leninist pasajlar olmasına rağmen Marksist-Leninist bir çizgiye sahip değildir, bu belgeler eleştirilmeli ve red edilmelidir. Pratikte 1957 ve 1960 toplantı kararları en yüksek otorite adına modern revizyonist ideolojisinin dünya komünist hareketi içinde yayılmasına hizmet etmiştir. Bu kararların oynadığı zararlı rol; bunların kokuşmuş, ilkesiz uzlaşmacı niteliği daha sonraki yıllarda ne ÇKP, ne AEP ne de dünya hareketimizin herhangi bir başka partisi tarafından teshir edilmediğinden; daha uzun süre etkisini sürdürmüştür.

"Büyük Polemik"in belgeleri ile, bunlar arasında başta "Uluslar arası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üzerine Öneri" olmak üzere, uluslararası Marksist-Leninist bir genel çizginin taleplerine doğru cevap veremedi.

Öneri ve onun"yorum"ları modern revizyonizme karşı başlanılan mücadelenin belgeleridir ancak bunlar da proleter dünya devriminin güçlerinin ihtiyaç duyduğu Marksist-Leninist çizgiyi geliştirememiştir. Bu belgelerdeki -üzerine hiç bir gerçek tartışma yürütülmediği için tehlikeli olan- en önemli hata ve eksiklikler konusunda AMLF 3.Parti Kongresinin görüşü şöyledir:

"25 Maddelik Öneri" ve onun dokuz yorumunda devrimin güya mümkün olan "iki yol"undan; ikisi için de hazırlanmanın gerekli olduğu barışçıl ve barışçı olmayan yoldan söz edilmektedir. Bu şekilde tehlikeli bir biçimde yalnızca silahlı proletaryanın şiddete dayalı devriminin burjuva devlet aracını parçalayabileceği ve proletaryanın diktatörlüğünü kurup koruyabileceği gerçeğinin üzeri örtülmekte, sorun saptırılmaktadır.

Bu belgelerde dünyadaki bütün ülkeler için ABD emperyalizmine karşı mücadele birincil görev olarak tespit edilmekte; böylece oportunist bir şekilde her devrimin esas sorununun üzeri örtülmektedir. Bu sorun, her ülkede hangi emperyalist gücün, ya da emperyalizmle içiçe olan karşı devrimci gücün ülkedeki devlet iktidarını elde tuttuğu ve böylece devrimin baş düşmanı olduğu sorunudur.

Bu belgelerde kitlelerin komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfı tarafından ezildiği emperyalizme bağımlı ülkelerde anti-emperyalist, anti-feodal devrimde derinleşmesine bir tarım devriminin gerekliliği sorununa değinilmemektedir.

Bu belgelerde yoldaş Stalin'e, ispatsız ve haksız eleştiriler getirilmekte böylece modern revizyonistlerin Stalin'e yaptıkları revizyonist saldırılar gerçekte geri çevrilmemektedir,tersine bu tavır onlara yardımcı olmaktadır.

Bu belgelerde Marksist-Leninist kardeş partiler arasındaki ilişkiler konusunda, eleştirinin yalnızca içte yapılması herkes için her zaman geçerli mutlak kural olarak konmakta; Lenin'in Stalin'in Komintern'in bu konudaki pratiği ile çelişilmektedir. Bu tavrın yol açtığı felaketli sonuçlar günümüze kadar gelmiştir.

11_ AMLP 3.Kongresi bütün uluslararası Komünist hareketin önünde duran ve tarihi olarak artık ertelenmesi imkansız görevlerin çözülebilmesi için enerjik bir teorik mücadelenin gereğini vurgular. Bu mücadele her türlü çarpıtma ve sapmaya karşı, Marks Engels Lenin Stalin'in öğretilerinin bütün yönleri ile yeniden ve tutarlı bir biçimde ortaya çıkarılmasını; ve bu öğretilerin Marksist-Leninist hareketinin bütün bölümlerinin temel görevlerine uygulanmasını hedef alan bir mücadeledir.

Parti Kongresi, dünya çapındaki Marksist-Leninist hareketin birliğini, bu teorik çalışma yürütülmeden, ve Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri üzerine yürütülecek sert bir ideolojik mücadele süreci yaşanmadan sağlama isteklerinin başarısızlığa mahkum olduğu konusundaki düşüncesini açıkladı:

AMLP'nin 3.Parti Kongresi kararlı bir şekilde AEP ve onu ilkesiz olarak izleyen parti ve örgütler grubunun, kendi küçük, kendi içinde homojen olmayan, sallanan ve giderek parçalanan çevrelerini Marksist-Leninist dünya hareketi olarak adlandırma girişimini geri çevirdi. Bunlar, dünya Marksist-Leninist hareketinin "birliği"nin var olan ya da yeni kurulan kendine Marksist-Leninist diyen parti ve grupların, kendi kurdukları çevreye "girmesi" ile sağlanacağını savunmaktadırlar. Bu çevreye girmek için ise, bu çevreye girmek isteyenlerin kendi önlerine hazır olarak konan ve ön yargıları eleştirisiz kabul etmeleri, bunun da ötesinde AEP tarafından tespit edilen ve Lenin Stalin'in ilişki kuralları ile taban tabana çelişen kurallara ve yöntemlere boyun eğmeleri gerekmektedir.

Parti Kongresi ilkesel olarak, dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini Marks Engels Lenin Stalin'in öğretileri üzerine de değil, Marksizm-Leninizmin "zamana uygun yoğunlaştırılması" ve Parti, kitle çizgisi, Proletarya Diktatörlüğü gibi önemli konularda "ilerletilmesi" olduğu iddia edilen "Mao Zedung Düşüncesi" temelinde kurmaya çalışma şeklindeki anti-Leninist girişimi de red etti.

Parti Kongresi, daha bugünden dünya komünistlerini , şu veya bu parti tarafından sunulan bir "uluslararası program" temelinde birleştirme deneyini de red etti. Bu ikinci adımı, birinci adımdan önce atmak anlamına gelecektir. Bugün daha böyle bir programın temelini oluşturacak en temel ilkeler konusunda bile birlik yoktur ve önce bunun sağlanması için bir mücadele yürütmek gerekir. İşe yarar bir programın hazırlanması görevi ancak bundan sonra ele alınabilir.

Parti Kongresi bundan başka, Komünistlerin uluslararası alandaki birliğini sağlamak için, tek başına emperyalist savaşa karşı tavrın tayin edici ölçüt olarak ele alınmasını, ve böylece Marksizm-Leninizmin proleter dünya devrimin temel sorunları üzerine yürütülecek tartışmanın önemsiz görülmesini de mahkum etti.

AMLP 3.Kongresi özel olarak Dünya Komünist Hareketinin birliği için mücadelenin oportunizmin hangi kılıkta ortaya çıkarsa çıksın her türüne karşı mücadeleyi şart koştuğunu, ve bu mücadelenin dünya komünist hareketi içinde de yürütülmesi gerektiğini belirtti.

Dünya komünistlerini, birliğin ideolojik ve siyasi şartları yaratılmadan örgütsel alanda birleştirme istek ve çabaları yal-

nızca daha fazla karışıklık yaratmaya, ve var olan bölünmelere yeni boyutlar kazandırmaya yaramaktadır.

12_ AMLP'nin 3.Kongresi bütün kararlılığı ile bütün ülkelerin komünistlerinin birliğinin ancak ve yalnız Leninizmin yöntemi ve kurallarının tutarlı uygulanması yolu ile sağlanabileceğini ni açıkladı.

Eleştiri ve özeleştiriden korkmamak ; hataların üzerini örtmemek, hataları gizlememek; işe gelmeyen sorunları geçiştirmemek eksikliklerin üzerini örtmemek; her şey yolunda şeklinde propaganda ile her türlü canlı düşünceyi öldürmemek; partinin hataları temelinde eğitilmesini engellememek; düşman tarafından kullanılabilir gerekçesi ile partinin hatalarını ortaya çıkarıp özeleştiri yapmaktan çekinmemek-Bütün bunlar Leninizmin yönteminin belirleyici özellikleridir. Bunlar partiler arası ilişkilerde de temel alınmalıdır.

Hem oportunizme karşı mücadelede uzlaşmazlık konusunda, hem de Marksist-Leninist parti ve güçler arasındaki ilişkiler konusunda Marks Engels Lenin Stalin ve 3.Enternasyonal geleneği yeniden canlandırılmak zorundadır.

Bu düşünceden yola çıkan Parti Kongresi 1957 ve 1960 toplantılarında kabul edilen ve modern revizyonizmin önemli bir zaferi olan "yalnızca içte tartışma kuralı"nı özellikle mahkum etti. Bu "kural" temel(ilkesel-ÇN) sorunlarda açık ve kamuoyu önünde eleştiri ve özeleştiri; Komünistlerin, devrimcilerin ve en geniş kitlelerin oportunizme karşı açık mücadele ile eğitilmesini talep eden Leninizmin yöntemiyle kökten çelişmektedir. Tecrübe şunu açıkça göstermektedir :

Açık tartışmadan korkanların savunduğu şey çürüktür !

Parti Kongresi entrika ve gizli diplomasinin her biçimini mahkum etti ve dünya komünist hareketi içinde açık ve kamuoyu önünde tartışmadan yana olduğunu kayıtsız şartsız açıkladı.

Parti Kongresi Enternasyonal Komünist hareketin genel çizgisi üzerine açık tartışma talep etmektedir; modern revizyonizme karşı mücadelenin sonuçları üzerine açık tartışma talep etmektedir; Mao Zedung'un değerlendirilmesi üzerine açık tartışma talep etmektedir; AEP'nin çizgisinin bilimsel bir şekilde tahlil edilmesini, ve dayanışma içinde eleştirilmesini talep etmektedir; dünya Marksist-Leninist hareketinin ilkeler temelinde sağlam birliğini sağlamak için gerekenler üzerine açık tartışma talep etmektedir.

13_ Parti Kongresi şu şartlar yerine getirildiği takdirde enternasyonal görüşmeler ve toplantılar için yapılacak bütün girişimleri selamlamaktadır :

- Bunlar ciddi bir şekilde hazırlanmalı, ve belgeler tüm taraflara zamanında ulaştırılmalıdır.

- Bu gibi toplantılara katılacakların seçimi diplomatik entrikalara dayanmamalı, kontrol edilebilir, gerekçelendirilmiş ölçütler tespit edilmelidir.

- Bu gibi toplantı ve konferanslar örgütsel alanda sınıf düşmanlarına karşı devrimci uyanıklığın gereklerine uyularak hazırlanmalı; ama ideolojik alanda "sır" olmamalı, tersine sınırsız devrimci kamuoyu sağlanmalıdır.

- İdeolojik çelişmelerin üstü örtülmemeli, bunlar açıkça tespit edilmeli, ve katılan grupları kamuoyu önünde eleştirme imkanı olmalıdır.

14_ 3.Parti Kongresi AMLP'nin, proleter enternasyonalizminin gereği olarak dünyadaki bütün devrimci güç ve hareketleri, özellikle de, Marksist-Leninist güçleri elinden geldiğince desteklemeye yönündeki kararlılığını vurguladı. Bugünkü karmaşık şartlarda AMLP karşılıklı kardeşçe eleştiriyi karşılıklı desteğin vaz geçilmez bir biçimi olarak görmektedir.

AMLP bütün dünyadaki devrimci ve Marksist-Leninist güçlere şöyle seslenmektedir :

Bizim görüşlerimizi eleştiri süzgecinden geçirin ! Hangi konularda görüşlerimizin uyuştuğu , hangi noktalarda çeliştiğini tespit edin; ve bu konularda bizimle tartışın !

AMLP, bu uluslararası planda gerekli olan, ve bütün dünya hareketimiz için hayati önemi olan tartışma için, kendi önemli görüş ve tavırlarını içeren belgeleri; ama aynı zamanda diğer partilerin de önemli belgelerini çevirerek dünya Marksist-Leninist hareketinin denetimine sunmak için hiç bir çabadan kaçınmayacaktır.

3.Parti Kongresi, AMLP'nin, dünyanın gerçek Marksist-Leninist partilerinin modern revizyonizme ve her türden oportunizme karşı sert mücadele içinde, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin uzlaşmasız savunulması için verilen mücadele içinde, sağlam ideolojik, siyasi ve örgütsel birliği er geç sağlayacakları konusundaki derin inancını dile getirdi. Marksizm-Leninizmin yenilmez teorisine dayanan, enternasyonal proletaryaya sarsılmaz bir güven duyan; dünya emperyalizminin kaçınılmaz çöküşünden; ve proleter dünya devriminin engellenemez zaferinden emin olan Komünistler, kuşkusuz üzerinde yeni Komünist Enternasyonal'in kurulabileceği şartları mutlaka yaratacaktır !

YAŞASIN DÜNYA PROLETARYASININ BİLİMSEL İDEOLOJİSİ -MARKS ENGELS LENİN STALİN'İN ÖĞRETİSİ !

KAHROLSUN MODERN REVİZYONİZM VE HER TÜRDEN OPORTUNİZM !

MARKS ENGELS LENİN STALİN'İN ÖĞRETİSİ TEMELİNDE DÜNYA MARKSİST LENİNİST HAREKETİNİN İLKELİ SAĞLAM BİRLİĞİ İÇİN !

KAHROLSUN DÜNYA EMPERYALİZMİ - YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN !

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ !

belge 6

Çin (Marksist-Leninist) Komünist Partisi'nin belgesi

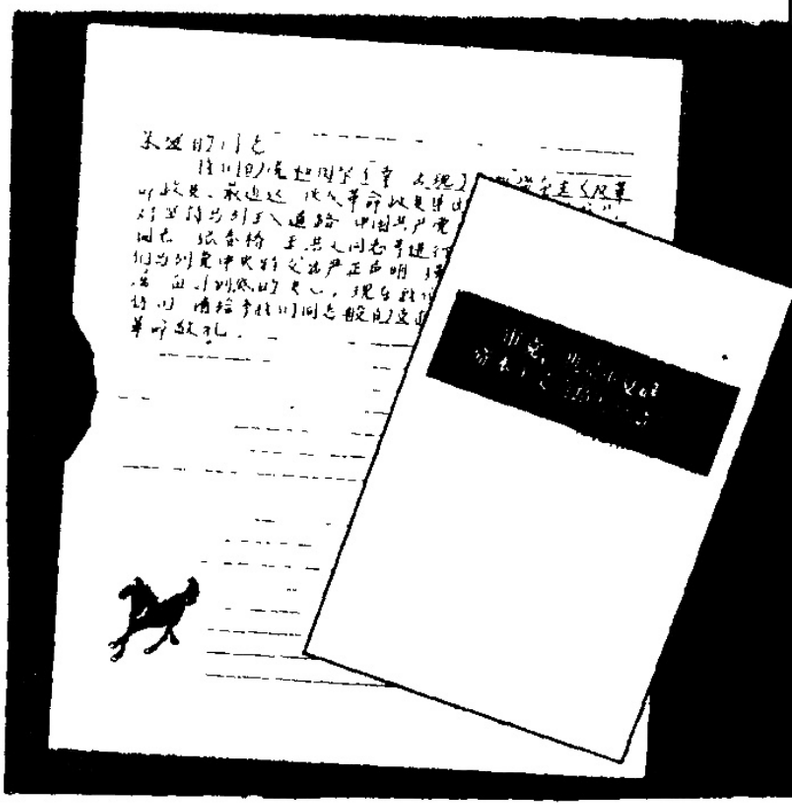

KAPİTALİST RESTORASYON YOLUNA GİREN GERİCİ GÜÇLER,PARTİYİ YARGILAMAKLA, KENDİLERİNİ YARGILAMAKTADIRLAR.

Kapitalist restorasyonu gürültülü ve adice bir şekilde gerçekleştirmeye çalışan Deng, Hu, Zhao kliği, uzun dönemli bir plan sonucu "Özel Yüksek Halk Savcılığı" ve "Özel Yüksek Halk Mahkemesi" denilen kurumlarında giriştikleri bir dizi kıvırtmadan sonra, Pekin'de Adalet Caddesi, No.1. de "On Şeytanın Büyük Yargılaması" adıyla bilinen, uluslararası komünist hareket ve Çin devrimci hareketi tarihinde şimdiye kadar görülen en hak - sız ve en çirkin bir dizi oyunu sahneye koymuşlardır. "On Şeytan" arasında, "Dörtlü Çete" şeklinde damgalanmış olan Parti - nin değerli evlatları ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi"nin savunucuları Chiang, Chang, Wang, Yao bu"yargılama" ve intikamcı saldırının ana hedeflerini oluşturmaktadırlar. Chen Boda ve Hwang, Wu, Li, Qiu ve Jiang ise sadece birer payanda görevi görmektedirler.

Deng, Hu, Zhao kliği iktidarı Chiang, Chang, Wang ve Yao'nun ellerinden çalmışlar ve restorasyona girişmişlerdi. Bu nedenle ta başından beri, iktidardan düşürdükleri kişileri kontrol edebilmek için onlara karşı azgın faşist ve ancak taht kavgalarında görülebilecek metodları uygulamışlardı. Marks'ın Paris Komünü'nün olumlu ve olumsuz yönlerini açıkladığı şu sözleri, Chiang, Chang, Wang ve Yao'nun başına gelenleri en iyi açıklayan, Deng, Hu, Zhao'yu en iyi teşhir eden sözlerdir:

"Parislilerin sahip olduğu bu fedakarlık kapasitesi, tarihi insiyatif ve esneklik ne kadar büyük!.. Ne olursa olsun,-eski toplumun kurtları, domuzları ve adi köpekleri tarafından bastırılsa bile- Paris'teki bu ayaklanma, Paris'teki Haziran ayaklanmasından bu yana Partimizin en şanlı eylemidir. Gökleri zaptetmeye kalkan bu Parislilerle, göklerin kulesi olan Alman

Prusya Kutsal Roma Imparatorluğunu, onun barakalardan, kiliselerden, köhnemiş junkerliğinden ve hepsinden de önemlisi dar kafalılığından dışarı ırlayan köhne maskaraları bir karşılaştırın."

CHİANG, CHANG, WANG ve YAO'NUN SUÇLARI SON TAHLİLDE NE İDİ?

Kanunsuz bir şekilde tutuklanıp hapsedilen ve tüm siyasi hakları elinden alınan kişi, yöneticilerin isteklerine uygun olarak bir sürü keyfi suçla suçlanabilir. Chiang, Chang, Wang ve Yao'nun sunî bir şekilde "On Şeytan" arasına dahil edilmesi, halkı utanmazca aldatan adi dalavere girişimlerini şimdiden ortaya sermiştir. Bundan da öte, iddianamenin Dörtler'in suçlarına değinen 4 bölümünde getirilen 48 suçlamada ortaya çıkan şey, kliğin devrim sırasında alınması gerekli olan olağanüstü tedbirlere karşı çıkmak için, Marks'ın hayatı boyunca tüm gücüyle karşı çıktığı reformizmi kullanıyor olmasıdır. Eğer illede Chiang, Chang, Wang ve Yao'nun özellikle de iki kahraman proleter savaşçı, Chiang Ching ve Chang Chun-chiao'nun cezalandırılması gereken bir "suç" işlediğini söylemek istiyorsak, o zaman bunların suçları şu olabilir:

1. Chiang Ching Mao Zedung'un karısı olmamalıydı. "Kocanın borcunu karısı öder"şeklindeki feodal uygulamaya uygun olarak, şimdi Chiang Ching Mao'nun karısı olduğu için cezalandırılmaya çalışılıyor. Mao Zedung yoldaş zamanımızın en büyük Marksist-Leninist'idir. Mao Zedung yoldaş emperyalizme karşı ve içte de gerici sınıflara karşı mücadelede, Parti içinde sağa ve sol oportünizme karşı çizgi mücadelesinde, revizyonizmin çeşitli türlerine karşı mücadelede, Marksizm-Leninizm'in evrensel gerçeğini Çin devriminin somut pratiği ile birleştirmede ve tüm dünyada ezilen uluslar ve ezilen halkların kurtuluş mücadeleleri davasında, ülkemizin ve dünya halklarının devrim tarihinden hiç yok olmayacak büyük bir miras bırakmıştır. Fakat Mao Zedung yoldaş bir tanrı değil insandı. Emperyalistlerin, içte gerici sınıfların, Parti içi sağ ve sol oportünistlerin, çeşitli revizyonistlerin ve kurtlar, domuzlar ve adi köpekler sürüsünün saldırı ve karalamalarına karşı koyarken, o kadar yumuşak, nazik, ince, gevşek ve alicenap olamaz, bu mücadeleyi bir elişi yapma, bir yemek daveti düzenleme ya da bir makale yazma şeklinde ele alamazdı. Bu yüzden bütün canavar ve hayaletleri ortadan kaldırırken, Marksizm-Leninizm'i savunmak ve proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmek için amansız bir mücadele yürütürken, kendini "aziz ve kahraman"sanan az sayıda kişinin hayalet ya da canavar yerine konması, ya da bir iki insan kafasının köpek kafası yerine konup ezilmesi kaçınılmazdır Böylesi kurbanların olması her devrim sürecinde önüne geçilemeyen bir şeydir. Fakat bugün kapitalist yolu restore eden Deng, Hu, Zhao kliği ve şürekası, ortadan kaldırılan tüm hayalet ve canavarlara "aziz ve kahraman" ünvanı vermekte, ezilen bütün köpek başlarını da insan kafasına dönüştürmektedirler. Onlar sadece "haksızlık" çığlıkları atmakla kalmamakta, aynı zamanda da Çin halkı ve tüm dünya halkları arasında saygınlığa sahip Mao Zedung'a çamur atmakta, Mao Zedung'un ÇKP'ne önderlik ederken ve Çin devrimi uğruna büyük başarılar kazanırken kaçınılmaz olarak işlediği birkaç küçük hatanın günahını, Mao'nun karısı Chiang Ching'in kendisine ve "Dörtlü Çete" adını verdikleri kişilerin sırtına yıkmaya çalışmaktadırlar. Bu haklı bir şey olarak değerlendirilebilir mi?

2.Chiang Ching yoldaş ve bazı yoldaşları çok medeni hareket et tiler ve "çok iyi kalpli ve yumuşak elli" oldukları için de çok çektiler. Devrimci mücadele öyle çok yumuşak, nazik, kibar ve alicenap bir şekilde yürütülemez. Devrim ince bir elişine, bir yemekli partiye ya da bir makale yazmaya benzemez. Ayrıca devrimci durumun uygun olduğu dönemlerde, dikkatsiz davranmama lı, uzlaşmaz sınıflar arasında eşitlikten, barış içinde bir arada yaşamaktan söz etmemelidir. Mao Zedung'un bizzat kontrolü altında hazırlanan "16 Mayıs Genelgesi" açık bir şekilde şunları belirtiyordu: "Proleterya ile burjuvazi, Marksizm'in gerçeği ile burjuvazi ve tüm diğer sömürücü sınıfların sahte - karlıkları arasındaki mücadelede, ya Doğu rüzgarı Batı rüzgarı nı, yada Batı rüzgarı Doğu rüzgarını altedecektir." Devamla ise şöyle söyleniyor: "...burjuvazi ve emperyalizmin sadık uşakları, burjuvazi ve emperyalizm ile yan yana, burjuvazinin baskı ve sömürü ideolojisine ve kapitalist sisteme bağlı kal - makta, M-L ideoloji ve sosyalist sisteme karşı çıkmaktadırlar. Bunlar komünist partisine ve halka karşı çıkan bir avuç karşı-devrimcilerdir. Onların bize karşı sürdürdükleri mücadele bir ölüm kalım mücadelesidir ve eşitlik diye bir sorun yoktur. Bu nedenle bizim onlara karşı mücadelemiz de bir ölüm kalım mücadelesi olmalıdır ve onlarla ilişkilerimiz hiç bir zaman eşitlik temelinde olamaz. Tam tersine bu ilişki bir sınıfın diğer bir sınıfı ezdiği bir ilişkidir, yani proletaryanın burjuvazi üzerinde diktatörlüğüdür. " Bu dahiyane direktifin ışığında proletarya yeri yerinden oynatan Büyük Kültür Devrimini başlatmıştı. O zamanlar Chiang Ching yoldaş ve yoldaşları, Mao Zedung yoldaşın tam güvenini ve desteğini kazanmışlardı. Şüphe siz ki, Parti, hükümet, ordu ve eğitim alanlarında,Liu Shao-qi Deng Xiaping, Peng Zhen, Lo Rui-qing, Lu Dingyi, Yang Shangkun ve diğerlerinden oluşan Parti düşmanı, karşı devrimci unsurları, bir daha bellerini hiç doğrultamayacakları bir pozisyona sokacak yeterli güce sahiptiler. Fakat ne yazık ki Chiang Ching yoldaş ve yakın yoldaşları bu imkana sahip olmalarına rağmen bunu yapmadılar. Kültür Devriminin şanlı on yılı boyunca, kapitalist yola girmiş Parti düşmanı ve karşı devrimci unsurlara yeni bir sayfa açmaları için fırsat tanınmış, hatta siyasi olarakta bazı yollar gösterilmişti. Fakat partiye ve halka karşı duran ve kendi sonlarını hazırlayan, suçları çok ciddi olan çok az sayıda unsur bunların dışında tutulmuştu. Buna rağmen Chiang Ching yoldaş ve yoldaşları, devrimci çalışmada nazik ve yumuşak olma ilkesini kullanmaya gerek olmadığını göremediler. Bu Parti düşmanı ve karşı devrimci unsurların kökünü kazıyamadılar. Hatta önde gelen gerici çetelerin elebaşlarının, tekrar yüze çıkabilmek ve mevki koparabilmek, böylece de zehirlerini daha çok saçabilmek ve suya düşen köpekleri kurtarabilmek amacıyla bir takım hatalarını kabul etmelerine kandılar. Bu daha sonra bu gericilere misilleme yapma imkanı verdi.

3- Chiang Ching yoldaşın güvenebileceği, devrimci mücadeleyi sonuna kadar götürebilecek ve ölüm uğruna bile teslim olmaya - cak yoldaşların sayısı çok azdı. Devrimin başarısını ya da başarısızlığını belirleyecek kilit yerlere bile yeteneksiz kişiler getirilmiş ve bu şekilde bir çok unsurun bize karşı çıktığı durumlar olmuştu. Bunun nedenleri araştırıldığında, son bir kaç on yıl içinde Partimizin Marksist-Leninist eğitiminin ve Mao Zedung Düşüncesi'nin uygulanışının oldukça zayıf olduğu görülür. Parti kadrolarının çoğunluğu özellikle de önder

durumundaki bir sürü kadro, gerçek devrimle sahte devrimi ayırabilme yeteneğine sahip değillerdi. Biz de profesyonel devrimcilerde bulunması gereken , başını kaybetmekten ya da delil bulabilmek amacıyla evinin aranmasından korkmayan, devrimci ahlak karakterini geliştirme durumunda değildik. Bu nedenle bizimkine benzeyen devrimci saflara, kafasını kabuğune çeken kaplumbağalar, savaş alanından kaçan kurnaz tavşanlar ve sadece kendi maddi çıkarlarını düşünen benciller kolayca sızabiliyordu. Wang Hong-wen ve Yao Wen-yuan gibi iyi bilinen unsurlar bile devrimci mücadelenin zorlu sınavlarını geçmeyi başaramadılar. Sonunda, işkence altında, ve Parti düşmanı ve karşı devrimci unsurların çeşitli dalavereleri karşısında, devrimci mücadelede gerekli olan şiddet ve imha yanında devrimci mücadelenin kopmaz bir parçası olan kendini savunma ilkesini de utanmazca inkar ettiler. Düşman bunlara,Parti düşmanı ve karşı devrimcilerin geçici zaferlerinin gösteri haline getirilen "mahkeme"de her türlü "hata"lar ve "suç"ları kabul ettirmiştir.

Sadece hakiki altın ateşte kararmaz. Aynı şekilde düşmanı Chiang Ching ve Chang Chun-chiao yoldaşlar gibi rezil edebilenler, ölümden bile korkmadan yüce fedakarlık örnekleri gösterebilirler.

4- Silahlı askeri eylemlerimiz değişen siyasi durumla uyum içinde gelişmedi . Kültür devrimi sırasında Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesi'nin dahiyane önderliğine ve Chiang Ching ve Chang Chun-chiao yoldaşların eylemde önderlikleri ve teorik ilhamlarına dayanan devrimci saflarımız halkın kalplerini kazanmış ve bütün ülke işçi, köylü ve devrimci aydın gençlik kitlelerinin etrafımızda toplandığı ve uğruna savaştığı ortak bir amaç haline gelmiştik. Özellikle de Halk Kurtuluş Ordusu içinde ezici çoğunluk bizi destekliyordu. Devrim davamızın geçici bir darbe yediği bugün bile, çeşitli dallarda, çeşitli askeri akademilerde ve bu ulu halk ordusunun emir zincirinin çeşitli kademelerinde sahip olduğumuz eşsiz güç, tüm Parti düşmanı ve karşı devrimci hainlerin yenilmesinde halen daha güvenilir bir güç oluşturuyorlar. Bunun yanında tüm ülke çapında işçi ve köylülerden oluşan askeri birlikler yaymıştık. Bu da, revizyonizmle mücadelede, revizyonizmin önünü almada, sınıf düşmanı, Parti düşmanı ve karşı devrimci hainlerin saldırılarını ezmede kitlesel bir silahlı güç oluşturuyordu. Fakat, siyasi faaliyetimizi derinleştirip geliştirmemize ve devrimci duruma uygun bir siyasi durum inşa etmemize rağmen, bir yandan çeşitli Parti düşmanı ve karşı devrimci kalelere darbe vurmak için insiyatif getiremedik; diğer yanda ise uyanık bulunmadık; yani gerici güçlerin, büyük devrimci önder ve büyük devrimci öğretmen Mao Zedung'un ölümünden sonra, tüm Parti, tüm ordu ve bütün ülke halkının derin yas içinde bulunduğu bir zamanı Chiang Ching ve Chang Chun-chiao yoldaşların başını çektiği devrimci safların bazı önderlerini tutuklayıp hapsetmek üzere ani bir saldırı başlatma fırsatı olarak kullanabileceklerini göremedik. Bu supriz olay meydana geldikten sonra da, Kurtuluş Ordusu'ndaki ve çeşitli bölgelerdeki askerler insiyatifi ele alıp, devrimi sürdürecek ve savaşı genişletecek ortamı yaratacak eylemlere girişemediler. Şanghay'daki silahlı ayaklanmanın sonuna yaklaştığı bir anda durdurulmasının nedeni,normal zamanlardaki uyanıklığımızın yetersiz oluşu ve alınması gereken bazı olağanüstü tedbirlerin alınmasının bir süre gecikmesi idi. Bu yüzden direniş için iyi bir fırsat kaçırılmış oldu.

Çin'de süregiden feodal ideoloji şartlarında, Chiang Ching yoldaşa getirilen bir dizi suçlamaların bazılarının önüne bizzat kendisinin geçme durumu yoktu; diğer bazı suçlamalar ise, tarihte eşi görülmemiş bu devrimci mücadelede, böylesine zorlu, açıkgöz, yaygın ve gizli Parti düşmanı ve karşı-devrimci düşman karşısında, hem bu devrimci örgütün önderlik merkezi olarak Chiang Ching'in, hem de onun önderliğinde yeni doğan devrimci güçlerin tecrübesizliğinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Bu nedenle biz, devrimci çalışmamızda var olan hata ve eksikliklerden söz etmekten ve geçici yenilgi ve gerilemeler olabileceğini kabul etmekten kaçınıyoruz. Bütün bunların tek sorumlusu Chiang Ching, Chang Chun-chiao yoldaşlar ve diğer önder yoldaşlar olamaz. Bu geri dönüş, ÇKP'nin Marksist Leninist çizgide tutarlı bir şekilde ilerleyişinden, Mao'nun proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirme şeklindeki devrimci çizgisinden, Çin devrimci halkının yanında tüm dünya devrimci halklarının revizyonizmle mücadele ve revizyonizmin önüne geçme mücadelesi çizgisinden bir geri dönüştür. Ve yine bu yüzden, ne kadar çok hata ve eksikliği bilinçli bir şekilde ortaya çıkarırsak, o kadar çok iyi bir şekilde geçmişten ders alır ve gelecekte daha dikkatli oluruz. Böylece bu hata ve eksikliklerin önüne geçilebilir, birer birer düzeltilebilir, devrim davamız bin kez ertelenip yeniden işlenebilir ve bu şekilde de devrimi sonuna kadar götürmede bıkmadan direnebiliriz.

HER ŞEYİN YARGILAYICISI HALKTIR

Tarihi yaratan kitlelerdir. Aynı şekilde her Parti düşmanı ve karşı devrimci unsur halkın yargılamasından geçmeli ve haklarındaki son karar bu şekilde verilmelidir. Bugün Çin'deki proleter devlet iktidarı, daha önce devrilmiş olan ve şimdi kapitalizmi restore eden bir avuç gerici tarafından ele geçirilmiştir. Bütün hayalet ve canavarlar ortaya çıkıyor, kurtlar, domuzlar, pis köpekler sürüsü etrafta dolanıyor, tüm burjuva hakları restore ediliyor. Bunun yanında burjuva mahkemeleri kurmuşlar, burjuva anlayışıyla önde gelen proleter önderler üzerinde diktatörlük uygulamakta ve onları "yargılamakta"dırlar. Bu gülünç ve çirkin gösteri aslında Chiang Ching yoldaşın doğru ve güçlü bir şekilde vurguladığı gibi: "ÇKP'ni yargılamaktır"!

Kapitalizmi restore eden bir avuç gerici, Parti düşmanı ve karşı devrimci faaliyetlerini açıkça sürdürmekte, bu yüzden de burjuva"mahkemelerinde" Chiang Ching'in, ÇKP'nin tutarlı bir şekilde izlediği Marksist-Leninist çizgiyi, Çin proletaryası ve devrimci halkının haklarını koruma gibi en temel hakkını elinden almaktadırlar. Bu onların gerçeklerden ölümüne korktuklarının bir delili değil midir? Bu, Partiyi yargılayan ve proletarya üzerinde zalim bir diktatörlük uygulayan onların açıkça teşhiri değil midir?

Fakat kapitalist yolu restore eden bu gericiler gerçeklerden korkarak bu gerçekleri ne kadar gömmeye çalışırlarsa, gerçekler yüz milyonların kafasında o kadar çok yıkılmaz bir şekilde yer edecek ve o kadar çok halk bu bir avuç gericinin pis emellerini ve çirkin yüzlerini açıkça göreceklerdir. Bugün eğer kapitalist yolu restore eden bu gericiler, sözde "gerçeği olgularda arama" ve "pratik doğrunun tek kıstasıdır" yollu çığlıkları ciddiye alıyor görünüyorlarsa, halk bunların Partiyi ele geçirdiği, burjuva diktatörlüğünü restore ettiği ve "burju-

va ideolojisini yerleştirmek, proletarya ideolojisini tasfiye etmek" üzere işe başladığı günden bugüne geçen dört yıllık pratiğine bakmadan edemez. Halk tek tek parçaları birleştirebilecek ve Marksizm-Leninizm'in sihirli aynasını kullanabilecek, karşılaştırma yapıp inceleyebilecek durumdadır. Bu gericilerin neye ulaşmak istedikleri ile şimdiye kadar yaptıklarını ayırt etmek, bunun doğrunun Marksist-Leninist kıstası mı yoksa burjuva revizyonistlerinin doğrunun "kıstası" olarak nitelendirdikleri, Marksizm-Leninizm'e taban tabana zıt şey mi olduğunu görmek pek zor değildir.

Kapitalist yolu restore eden bu bir avuç yobazlar, kurtlar ve adi köpekler sürüsü, Marksist-Leninist çizgiye sadık kalan,proleter devrimi davasının mirasçıları olan proletarya saflarındaki kişilere her türlü iftirayı, sahtekarlıkları, küfürü ve her türlü akla gelmedik karalamayı çaldılar. Şimdi de bunu özellikle Chiang Ching ve Chang Chun-chiao yoldaşlara karşı yapıyorlar. Tüm bunlar ise aslında kendilerine daha çok yakışmaktadır. Çünkü bunların kendi "pratikleri"ni, Parti düşmanı,karşı devrimci, halk düşmanı faaliyetlerini "değerlendirdiğimizde" şunları görürüz:

1-Feodal diktatörlüğün uygulanması:

Büyük Proleter Kültür Devriminin amacı, halkın siyasi görüşlerini belirtebildiği bir ortam yaratmak, tüm ülke halkının, özellikle de işçilerin, köylülerin, devrimci öğrenim görmüş gençliğin düşüncelerini serbestçe ortaya koymalarını sağlamak, onları Parti ve devlet işleri ile ilgilenir hale getirmek,Parti'nin kitle çizgisini hayata geçirmek, kişilerin, özellikle de Parti üyelerinin ve kadroların imtiyaz ve üstünlük sahibi olabilmek amacıyla mevkilerini kullanmalarını engellemek ve burjuva düşüncesine karşı kararlı bir mücadele yürütmek için kitlelerle birleşmek idi. Böylece sosyalist devrime ve sosyalist inşaya yardımcı olunacak ve hem merkeziyetçilik hem demokrasi, hem özgürlük hem irade birliği hem de kişisel fikir özgürlüğü ve canlılığın olduğu bir siyasi ortam yaratılacaktı.Bunun için Dokuzuncu Parti Kongresi'nin İkinci Oturumunda tüzüğe yaptığımız bir ekle "halkın serbestçe konuşma, görüşlerini büyük duvar posterleri yazabilme özgürlüğü"nü resmen garanti altına almak. Fakat tam da bu dört özgürlüğün burjuvaziye karşı kararlı mücadelede kitlelerle birleşmenin birer silahı olması,burjuvazinin bu gerçek ajanlarının-yani proleterya diktatörlüğü siyasi iktidarını devirip kapitalist yolu restore eden gericilerin-bu durumu "sosyalist demokratik legalite" denilen şeyi ortaya atma fikrini yaratmak için kullanmalarına yol açtı. Fakat onlar daha sonra bu dört özgürlüğün, kapitalist yolu restore etmek üzere yönetimlerini sağlamlaştırmak için aşırı derecede uygunsuz olduğunun farkına vardılar. Dört özgürlüğü karalamak üzere çark ettiler ve bunların "demokrasiyi aksattığını, kanun düzenini ve üretimi aksattığını, Parti ve kitlelerin birliğini bozduğunu" iddia ederek bunları ortadan kaldırdılar. Bu çeşit adice geri atılar adımlar, bu sosyalizmi faşizme dönüştürmek üzere yürütülen Parti düşmanı, karşı devrimci eylemler, bizi daha önce kullandığımız "burjuva demokrattan kapitalist yolcuya" (formülüne) "kapitalist yolcudan faşist diktatöre " (formülünü) eklemeye zorluyor. Bunu belirleyen şey onların gerici nitelikleridir. Biz onlara hiç bir zaman küfretmedik.

2-Onlar ulusal ekonomiyi "korkunç felaket"in derinliklerine ittiler :

Gericiler dört yıl kadar önce kapitalist yolu restore etmelerinden bu yana, değerli sonuçlar vermiş olan 10 yıllık Kültür Devrimi dönemine adice küfürler yağdırdılar ve o dönemi "10 yıllık korkunç felaket" olarak adlandırdılar. Fakat halkın gözleri açıktır. "Korkunç felaket"i kim yaratmıştır? Bunu yaratanlar onlardır. Çünkü Ekim 1976 daki karşı devrimci darbeden önce ülkemiz mali açıdan sağlam, iç ve dış borçları olmayan, bütçede on milyonlarca yedeği bulunan, ekonomik olarak tutarlı bir ülke idi. Fakat 1978 e kadar kapitalist yolu restore eden bu müsrif gericilerin yönetiminde geriye sadece bir milyar civarında para kaldı. 1980 e girdiğimizde, doğru ilkelere ters hareket eden bu gericilerin marifeti sonucu, fazlalıktan açığa geçtik ve 17 milyar dolar açık verdik. 1981 den 1982'ye ise 10 milyar dolardan fazla açık vereceğimiz tahmin edilmekte. Bu korkunç açığın nedeni nedir? Bu durum, kapitalist yolun Parti düşmanı ve karşı devrimci bir şekilde restorasyonundan kopuk olarak ele alınamaz. Bir avuç domuzun, adi köpeğin, kendilerini rüzgara ve yağmura hükmeden "süpermen"ler sanan ve kendilerini "lütüfkar kurtarıcı" olarak görenlerin çılgınca yönetimi altında bunlar başkalarının tükürdüğünü topladılar, "dört modernleşme"yi dehalarının bir yaratığı haline getirdiler. "On yıllık ekonomik plan" denilen şey ve üç yıllık yeni bir düzenleme için "Sekiz Madde Programı" denilen şey paramparça edildi Tüm programlar birbiri ardına iflas etti. Çünkü onların gözlerinde dolar işaretleri dolanıyor, yabancı ne varsa tapıyorlar ve "özel ekonomi bölgeleri" denilen şeyleri yaratıyorlar. Tüm bunlar aslında halkımızın emeğini, alın terini ve kanını emmek üzere yabancı kapitalin çekilmesine hizmet ediyor. Onlar sosyalist ülkedeki bu özel bölgeleri, açıktan illegal faaliyet yürütebilecekleri, kârlarına kârlar katabilecekleri, kaçakçılık, vergi kacakçılığı ve istifçilik yapabilecekleri birer "cennet" haline getirmek istiyorlar.

Sosyalizme inançlarını tamamiyle kaybettiler. Kendi gücüne dayanma, ülkeyi sıkı çalışma ve tutumlu davranma yoluyla inşa etme siyasetini paramparça ettiler. Utanmazca kapitalist ülkelere yönelmekte, makine ve teçhizat ithal etmekte, sözde " ileri teknoloji" getirmekteler. İki üç yıldan daha az bir sürede bu ithalatın toplam değeri 16 ile 17 milyar Amerikan dolarına ulaştı. Ve tüm bu ithal edilen mallar yüksek faizli kredilerle alındı. Bir tek Baoshan Çelik Fabrikası için birkaç milyar dolar harcadılar. Bunlar gerçekten de ekonomik muhasebeyi göz ardı eden "kör yöneticiler"dir. Bunun doğurduğu sonuç ise, yetersiz hammadde, makinelerin nasıl kullanılacağı ve bakımının nasıl yapılacağı hakkında bilgi yetersizliği, makinelerin uyuşmaması ve yedek parça yokluğudur. Böylece bu durum ağır bir yük haline gelmiştir. Halk kitlelerinin alın teri ve kanı bunlar tarafından bu şekilde çarçur edilmektedir! Kapitalist ülkelerin yardımı için kuyruk sallayarak ve dilencilik ederek kafalarını kapitalistlerin tuzağına sokmakta, kapitalist "büyük babalar"ın kendileriyle oynamasına, alay etmesine müsade etmekte, hala da hiç bir utanç duymamaktadırlar. Bu çeşit şeyler sadece sosyalizm için değil, Çin halkı için de büyük bir yüz karasıdır.

3-Ciddi bir "inanç krizi" yaratmak :

ÇKP'nin ve ulusun kuruluşundan bugüne geçen son birkaç on yıl içinde, özellikle de 10 yıllık Kültür Devrimi döneminde Parti ülkemizde çeşitli milliyetlerden halk arasında büyük bir pres-

tije sahip olmuştu. Gençlik kitleleri Marksizm-Leninizmi ve Mao Zedung'un eserlerini yemek yer, su içer gibi incelemişlerdi. Eski kadrolar devrimci enerjilerini yeniden canlandırmışlar, halka hizmet etmek üzere canla başla ileri atılmışlardı. Öğrenim gençliği kırlara gitmiş, doğayı fethetmiş ve bunun sonucunda da Zhu Hejia ve onun gibi Lei Fang tipi kahramanlar ortaya çıkmıştı.

"721 İşçi Okulu", "7 Mayıs Okulu", köylerdeki siyasi gece okulları, teorik eğitim grupları..vb. gibi bir dizi açık eğitim çevreleri önemli birer eğitim reformu oluşturmuşlar ve kitlesel eğitim kampanyalarını popüler hale getirmişlerdi. Bu işçilerin, köylülerin, askerlerin siyasi üst yapıya kadar yükselmelerini sağladı. "Üç Büyük Devrimci Hareket" vasıtasıyla sosyalist devrimimiz ve sosyalist inşa için sayısız devrimci kadrolar eğitildi ve mücadele eden ve kazanan savaşçılar olarak çelikleştirildi. Tüm bu yaratıcı gelişmeler sadece kendi sosyalist davamıza yol gösteren birer ışık olmakla kalmadı, aynı zamanda tüm dünyada anti-revizyonist Marksist-Leninist kardeş partilerin saygınlık ve güvenini kazandı. Diger yanda bir adım bile ileri gitmemiz, bu Parti düşmanı, karşı devrimci klikler in gözünde bir diken olmuştu. Bu yüzden de, kapitalist yolu restore etmek için ihanet başlar başlamaz, alelacele ve tüm hızlarıyla Kültür Devrimini sabote etmek ve ayaklar altına almak için ileri atıldılar. Marksizm-Leninizm'i utanmazca çarpıttılar, sosyalizme çamur attılar, devrimci önderlere iftiralar ettiler, devrimci kadroları ve kitleleri katlettiler. İyi kişilere eziyet çektirerek adaleti yok ettiler. Yarı-feodalizm, yarı-sömürgeciliğe has olan her şeye kadir dolara tapma felsefesini hayata geçirdiler, sadece kar amacı güttüler. "Seni kim beslerse annen odur" anlayışını yaydılar ve yabancı olan her şeye tapındılar. Bu şeytanca atmosferi yaratabilmek ve kötü kişilerin dört nala gitmesini sağlamak için sosyalizmi karaladılar. Geniş gençlik kitleleri şimdi bir boşluk ve amaçsızlık içindeler; işçilerin, köylülerin, askerlerin hiç bir umudu, hiç bir geleceği kalmadı. Bu durum da doğal olarak sosyalist Çin'in doğuşundan beri görülmeyen bir "inanç krizi" ortamı yarattı.

Bugün Marksizm-Leninizm'i ciddi bir şekilde öğrenen gerçek Parti evlatları bulmak çok zor. Üretimin çeşitli alanlarında katkılarda bulunmuş olan ve önemli önder pozisyonlara getirilen işçi, köylü ve asker saflarından gelme evlatların bir çoğu bugün görevlerinden atılmıştır ve zalim eziyetlere maruz kalmaktadırlar.

Kırlara gitmek, devrim yapmak isteyenlerin bir amacı değildir artık. Durum bunun tam tersidir. Bu revizyonistler arka kapıyı sonuna kadar açtılar (1), bir dizi imtiyazlar yarattılar. Çocuklarını yurtdışına gönderebilmek üzere sinsice bir rekabet ortamı yarattılar. Şu anda bir iki ABC okuyabilen bazı serseriler çirkin oyunlar sahneye koyuyorlar. "Hac" görevlerini yerine getirmek üzere yurtdışına çıkabilmek, Çin işi çörek ve pirinç yemeyi reddederek kapitalist ekmekten tıkınabilmek için binbir çareye başvuruyorlar! İşin daha da acı ve adi olan yönü bir avuç kıçı kırık "yurtdışı seyyahları"nın, anavatanımızın alın teri ve kanı ile çok zor şartlarda kazanılmış ve biriktirilmiş dövizleri harcamalarıdır. Bunlar yurtdışında iken ya cani kapitalist "uygarlık" içinde kaybolup gidiyorlar, ya da anavatana tamamen sırtlarını dönüyorlar ve kayıp vitmek ü-

zere ayaklarının altını yağlıyorlar ve hatta bazıları da intihar ediyor. Bu da, Çin'in "totaliter" yönetiminden memnun olmayan ve "özgürlüğe iltica eden" insanlar çığlıkları atan kapitalist ülkeler ve Taywan-Komintang için değerli propaganda malzemesi oluşturuyor. Eğer kişi kendi kendine hakaret ederse, başkaları aynı işi ona karşı daha kolay yapar. Bu ciddi durumu değerlendirdiğimizde görürüz ki; bu Parti düşmanı klik sadece bir "inanç krizi" yaratmakla kalmadı, fakat aynı zamanda sosyalist binamızda kalan en son tuğlaları da devirebilmek amacıyla balyoz sallamaktadır.

4-Burjuvazinin kültürel çürümüşlüğünü genişletmek ve burjuvazinin idelojik zehirini saçmak :

Kültür Devrimi'nin on şanlı yılı boyunca, bahar ışıkları etrafı aydınlatmış , serçeler şakımış ve kırlangıçlar uçuşmuştu(2)

"Üç Büyük Devrimci Hareket"in tüm alanlarında aktif olan işçi köylü ve asker edebiyat işçilerimizin yiğit kazanımlarını övmek için kelimeler yetersiz kalırdı. Askeri destan şiirleri, işçilerin, köylülerin kazanımlarını ve ilerlemelerini, ulusal savunma ve teknolojiyi yansıtan sayısız resimler, bunların da ötesinde sosyalist inşa yolunda eskiyi süpürüp yeniyi ortaya çıkaran sonsuz sayıda hoş, her biri birer ilham kaynağı olan renkli ve şairane devrimci edebi eserler ortalığı dolduruyordu. Fakat bugün proletarya devlet iktidarını kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda edebiyat alanında da iktidarı kaybetti.Bu yüzden de metal çanlar yıkıldı ve yerine gelişigüzel vurulan kiremitlerin gök gürültüsüne benzeyen gürültüsü geçirildi. Sanat ve edebiyat alanında daha önce yıkılmış olan hayalet ve canavarlar yeniden su yüzüne çıktılar ve ekşimiş ve kokuşmuş "intikam edebiyatı"nı, "hesaplaşma edebiyatı"nı ortaya sürüyorlar. Kıç yalamaya alışmış ve kapitalist yolu restore edenleri memnun edebilmek üzere ortaya bir sürü kokuşmuş şey süren bir takım utanmaz fahişeler ise kendi "yara edebiyatları"nı ve " "fitne edebiyatları"nı (3) ileri sürme fırsatını ele geçirdiler. Zorla bir kaç damla göz yaşı akıtabilirlerse Kültür Devrimi'nin güneşli, parlak ufkunu karartıp bulutlandırabileceklerini sandılar. Fakat Kültür Devrimi'nin güneşi onların karartamayacakları bir şeydir. Tam tersine, kapitalist yolu restore eden Parti düşmanı ve karşı-devrimci klik tarafından uydurulup ileri sürülen onların "intikam edebiyatları","hesaplaşma edebiyatları", "yara edebiyatları" ve "fitne edebiyatları" daha şimdiden anavatanımızın göklerine karanlık bulutlar ve pis bir hava gibi yayılmıştır. Hiç bir güneş ya da ay ışığının görülmediği bu bulut altında, önceleri sessizce sızdırılan-pornografi, dar pantolonlar, uzun saç, kara gözlükler, disko, dejenere müzik..vb-bir sürü kapitalizmin kokuşmuş pisliği açıktan pazarlanır duruma geldi. Devrimci gelenekler üzerine bütün eğitim, zor ve basit yaşama şekli, kapitalist yolu restore eden bu bir avuç kurtlar, domuzlar ve adi köpekler sürüsü tarafından bir kenara atılmıştır. Tüm bunları değerlendirdiğimizde soruyoruz: Bunların bedenleri ve ruhlarında Marksizm-Leniniz-min zerresini bulabilir misiniz?

PARTİNİN YARGILANMASIYLA ORTAYA ÇIKAN ŞEY KAPİTALİST YOLU RESTORE EDEN YÖNETİCİ KLİĞİN ÇİRKİN YÜZÜDÜR

Partiyi ve iktidarı ele geçirmelerini, Parti düşmanı, karşı-devrimci, halk düşmanı ihanetlerini sebeplendirebilmek, haklı gösterebilmek amacıyla, Chiang, Chang, Wang ve Yao'yu-kendile-

rine karşı koymuş olan ve fakat onların ansız saldırıları sonucu şimdi hapiste olan bu Marksist savaşçıları-sahneye sürdüler ve bu baştan sona gülünç çirkin oyunu,sözde "yargılama"yı-sahnelemek için tüm burjuva kanunlarını kopye ettiler.Fakat herkesin bildiği gibi, Chiang, Chang, Wang ve Yao'nun uygula - dıkları şeyler, tüm Parti, tüm ulus ve tüm ordu tarafından desteklenen Mao Zedung yoldaşın direktifleri idi. Mao Zedung yoldaşın direktifleri ise, Parti merkezinin ve tüm ülke halkının ortak isteklerine dayanıyor ve onları özetliyordu. Bugün bu "mahkeme"de hakim kürsüsüne kurulmuş olan bir avuç kişi bile o zamanlar "Yaşasın Başkan Mao!" diye çığlıklar atıyorlar ve Başkan Mao'nun dahiyane önderliğini yakından takip ediyorlardı.Eğer onlar, yaptıkları ile söyledikleri başka başka olan iki yüzlüler değillerse, eğer entrika ve ihanet düzenlemiyorlarsa neden Mao Zedung yoldaş hayattayken açıktan kapitalist yolun savunuculuğunu yapmadılar, neden Büyük Proleter Kültür Devrimine doğrudan karşı çıkmadılar, ya da neden tüm ülkede bütün milliyetlerden halk tarafından desteklenen o büyük devrimci önderi tutuklayıp hapsetmek üzere o özel süpriz saldırı yeteneklerini o zaman kullanmadılar? Çünkü halk onlardan yana değildi ve doğru da onlardan yana değildi. Bu nedenle Başkan Mao ve Parti merkezini takip eder görünmek üzere sadakat maskelerini giyinmek zorunda kaldılar. Güven kazanabilmek için,sahte bir şekilde, revizyonizmi eleştiri yoluyla düzeltmek için yürütülen önemli mücadeleye katılmada, Lin Biao ve Konfiçyus'u eleştirmede olağanüstü istekli göründüler. Ancak Mao Zadung yoldaş öldüğünde, tüm ülke halkı yas içindeyken ani bir saldırı başlattılar ve sonunda baştan beri gizledikleri gerçek Parti düşmanı, karşı-devrimci ve halk düşmanı yüzlerini tamamiyle gösterdiler. Tam da iki yüzlü sahtekarlar oldukları içindir ki onlar bugün Chiang, Chang, Wang ve Yao'yu "yargılarken" aslında zamanımızın en büyük Marksist-Leninisti, Çin Halk Cumhuriyetinin yüce kurucusu Mao Zedung yoldaşı"yargılıyorlar". Bundan da öte onlar, 60 yıllık tarihi geçmişe sahip olan ve emperyalizmin gerici yönetimini, feodalizmi ve bürokratizmi yıkmak üzere 28 yıllık bir devrimci mücadele döneminden geçmiş olan ulu Çin Komünist Partisini "yargılıyorlar."

Fakat kapitalist yolu restore etmek için boşuna uğraşan bu bir avuç insan, bu devrimci öğretmeni "yargılama" ÇKP'ni "yargılama" oyununu sahnelerken, aynı zamanda da kaçınılmaz olarak kendilerinin vahşi emellerini mahkemeye çekiyorlar. Aslında,Partinin kontrolünü ellerine geçirdikten ve iktidarı aldıktan sonra onlar tarafından, bu broşürde ortaya koyduğumuz şekilde, siyasetimize, ekonomimize. toplumumuza ve eğitim ve kültürümüze verilen ciddi zararlar bile herbirimize, özellikle de tüm Marksist-Leninistlere, onların halk düşmanı faaliyetlerinin ulaştığı bu noktada tüm halkın onlardan nefret ettiğini gösteriyor. Nefretleri özellikle arttıran bir şey de, bunların Parti'ye ve ülkeye ihanetlerinden zerrece utanç duymamalarıdır. Fakat bunun yerine onlar Parti'yi "yargılama" oyunlarını perde perde sahnelediler ve bu şekilde kendilerini yargıladılar. Bunun için de kendi "kibirli çılgınlıkları"nı uydular aracılığıyla her yana en açık şekliyle gösteren TV'yi kullandılar.(Mahkemenin) yayın hakkı Amerikan Columbia Yayın Sistemi (CBS)'ne 40000 dolar karşılığı satıldı. Amerikan ABC istasyonu da geri kalmamak için (mahkemeyi) uydulardan alarak yayınladı. Bunun üzerine ABC'nin filmi para ödemeden yayınlayabildiğini gören CBS de parayı ödemeyi reddetti. Turnanın ellerinden uçtuğunu

gören bu bir avuç ak kediler, kara kediler, obur köpekler,aç köpekler sürüsü deliler gibi bağırmaya ve karşı tarafı anlaşmayı ihlal etmekle suçlamaya başladılar. Şimdilerde bu kavga gittikçe alevleniyor. Buna ek olarak, bu utanmaz pislikler yığını kirli oyunlarından bölümleri kasete çektiler ve bunları yurtdışında, Hong Kong ve Makau'da tanesi 230 Hong Kong dolarına satıyorlar. Bu da bir kez daha gösteriyor ki, kapitalist yolu restore eden bu kötü unsurlar para yapabilmek için her şeyi yapmaya, bunun için kendilerini enternasyonal alanda utanmazca alay konusu etmeye ve ülkeye ve halkın çıkarlarına zarar verecek her türlü şeyi yapmaya hazırdılar.

Bu bir avuç kötü unsuru ciddice uyarıyoruz: çirkin oyunlarınız ÇKP'ni, Marksizm-Leninizmi kararlılıkla savunan binlerce, milyonlarca yiğit savaşçıyı yıldıramayacaktır.Daha şimdiden Chiang Ching ve Chang Chun-chiao yoldaşlar, işkence ve tehdit altında, ölümü çok önceden göze alarak, farelerinize ve palyoçalarınıza karşı durma cesaretini göstermişlerdir. Chiang ve Chang yoldaşların gösterdikleri doğruyu savunma ve mücadeleyi sürdürme ruhu, ülkemizin devrimci halkına, Partimizdeki devrimci yoldaşlara, gerici kapitalist yolcular tarafından batağa itilmeyi reddeden ve devrim yapmaya ve sonuna kadar savaşmaya kararlı olan Kurtuluş Ordusu'ndaki herkese cesaret vermiştir. Ülkeler bağımsızlık, halklar devrim istiyor. Biz ise revizyonizm ve kapitalizmi değil, Marksizm-Leninizmi istiyoruz. Geleceğe giden bu yolu kimse kapatamaz. Kapitalizmi restore eden siz kurtlar, domuzlar ve adi köpekler sürüsü; bizler yaşadıkça dayılanmaya kalkmayın. Kararlılığımızı yüz kat daha artırmalı, hatalarımızı ve eksikliklerimizi aşmalıyız. Çalışmamızı da yüz kat artırmalı, savaşma gücümüzü güçlendirmeli ve sürdürmeliyiz. Siyasi iktidarı ele geçireceğimize ve onu yeniden proletaryanın ellerine vereceğimize yemin ederiz. Bize inanmıyorsanız, iyi seyredin !

Çin (Marksist-Leninist) Komünist Partisi
Merkez Komitesi
(Ocak 1981'de basılmıştır)

•••••••

Dipnotlar (ABD/DKP'nin)

(1) Gençleri kolejlere sokabilmek için resmi mevkileri kullanmak

(2) Mao'nun bir şiirinden

(3) "Yara edebiyatı" bu kişilerin Kültür Devrimi sırasında karşılaştıkları "kötü uygulamalar"dan yakınan edebiyattır; "ihanet edebiyatı" ise, Kültür Devrimi'ni önderlik klikleri arasında bir hizipler çatışması olarak yansıtan edebiyattır.

Çin Halk Cumhuriyeti'nde son gelişmeler üzerine

ABD Devrimci Komünist Partisi(ABD DKP) nin yayın organı olan Devrimci İşçi (Revolutionary Worker) nin 30 Ocak 1981 tarihli sayısında "Çin (Marksist-Leninist)Komünist Partisi-Merkez Komitesi" imzalı bir broşür yayınlandı. Bu broşür, ABD DKP yayın organında verilen bilgiye göre Çin'den şu mektupla birlikte posta yolu ile gelmişti :

MEKTUP

"Değerli yoldaşlar:
Ne yazık ki partimiz ve devletimizde kapitalizmi restore etmek üzere karşı devrimci bir darbe meydana gelmiştir. Bu karşı devrimci darbeci klik bir süre önce, Marksist-Leninist yolda sebatla yürüyen Çin Komünist Partisi'nin değerli önderlerini, Chiang Ching yoldaşı, Chang Chun-chiao ve Wang Hong-weng yoldaşları ve diğerlerini, "yargılamak" üzere keyfi bir "mahkeme" oluşturmuşlardır. Bu nedenle, Marksist-Leninist Parti merkezimiz, sonuna kadar savaşmak için güçlü ve eğilmez kararlılığımızı açıklamak üzere özel bir açıklama yayınlamıştır. Bu broşürü size gönderiyoruz. Lütfen bize yoldaşça destek verin. Devrimci selamlar.

(İmza) XXX
(Şanghay'da bir fabrikadan)
Bir İşçi

Aynı broşür çok kısa bir süre sonra Fransızca olarak "Pour Le İnternationale Proletarienne" adlı grup tarafından da yayınlandı. Bu grup eline de broşür aynı yolla gelmişti. Onlar da aynı ek mektubu almışlardı.

Biz Çin'de Çin (Marksist-Leninist) Komünist Partisi(Çin ML KP) adı altında teşkilatlanan bir grubun varlığından-broşürün gerçekten bu kaynaktan gelmiş olması var sayıldığında - ancak bu broşürle haberdar olduk. Bu grubun gücü, daha önce ne yaptığı, Çin Halk Cumhuriyeti'nde revizyonistlere karşı muhalefetin durumu hakkında kesin bir bilgimiz yok. Bu yüzden bu belgenin gerçekten adı geçen gruba ait olduğu konusunda kesin bir şey söylememiz imkansız. Buna rağmen bu belgeyi yayınlamayı, okuyucularımızı böyle bir belgenin varlığından haberdar etmeyi doğru bulduk.

Böyle bir belgenin varlığı bile -(sahte olmadığı var sayılırsa ki böyle bir ihtimal -Çin'de "dörtlü çete" denen kanadın propaganda araçlarını belli bir süre elinde tuttuğu, Şanghay'da çok önemli bir güce sahip olduğu hatırlanırsa; diğer yandan Çin'de belgede yer alan görüşler temelinde bir muhalefetin varlığının karşı devrim açısından hiç de istenilir bir şey olmadığı gözönüne alınırsa- belgenin sahte olması ihtimalinden daha fazladır) Çin'de bugünkü karşı devrimci yönetime karşı devrimci bir muhalefetin varlığını göstermesi, bu yönde bir işaret olması açısından önemlidir.

Bu belgeyi yayınlamak, belgedeki görüşler üzerine tartışmak bize, Çin'deki karşı devrimci gelişmeyi bütün derinliğiyle kavramak ve kavratmak için; aynı zamanda Çin'de devrimcilerin ve Marksist-Leninistlerin yaptıkları hataları ortaya çıkarmak açısından önemli görülmektedir. Çin'de bir yandan karşı devrimci yönetici kliğinin Büyük Proleter Kültür Devrimini "felaket" olarak nitelendirdiği; bu görüşü son Merkez Komitesi toplantısında resmileştirdiği bir ortamda; Kruşçef tipi modern revizyonistlerle birlikte AEP ve çevresinin de Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin "saray darbesi" olarak nitelendirdiği bir ortamda; diğer yandan buna tepki olarak Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin hatalarının üzerinin örtülmeye çalışıldığı, yapılan hataların "Marksizm-Leninizme katkı" olarak savunulma eğilimlerinin geliştiği bir ortamda ; yeniden Mao Zedung Düşüncesi" adı altında anti-Leninist bir akımın horlatılmaya çalışıldığı bir ortamda; Çin'de Çin ML KP adı altında çıkan bir grubun yayınladığı bu belgenin incelenmesi özel bir önem kazanmaktadır.

Belgede savunulan görüşlere gelince, bu konuda düşüncelerimiz mısaca şöyledir :

- Mao'nun ölümüden sonra karşı devrimci bir darbe ile devrilen dört Merkez Komitesi Siyasi Bürosu üyesi hakkında 1981 başında düzenlenen "mahkeme"nin değerlendirilmesi üzerine :

Bu konuda belge açık bir şekilde mahkemenin karşı devrimci niteliğini teşhir etmekte; yargılanan dört siyasi büro üyesi lehinde tavır takınmakta, karşı devrime karşı, devrimi savunmaktadır. Belge doğru bir şekilde dört siyasi büro üyesine getirilen suçlamaların keyfiliğini ve karşı devrimci niteliğini gözler önüne sermekte; yargılananın gerçekte yalnızca dört siyasi büro üyesi olmadığını; Büyük Proleter Kültür Devrimi ve Mao Zedung olduğunu, devrimci ÇKP olduğunu ortaya koymaktadır.

Belgede dört siyasi büro üyesi de devrimci olarak değerlendirilmekte, savunulmaktadır. Bu tavır, yalnızca mahkemede doğru tavır takınan Chiang Ching ve Chan Chun-chiao'yu savunan ve diğer siyasi büro üyelerini savunmayan batıdaki "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularından -mesela ABD DKP'den , Çin ML KP'ni ayırmaktadır. Çin ML KP adına çıkan belgede, Wang Hong wen ve Yao Ven Yüan, bir yandan geçmişteki eylemleri ile savunulurken, mahkemedeki teslimiyetçi tavırları eleştirilmekte ve onların bu "zor sınavı geçmeyi başaramadıkları" tespit edilmektedir. Bu tavır, onları "unutan" onların geçmişteki başarılarını ve kazanımlarını yok sayan ABD DKP ve onun gibilerinin tavrından ayrılan doğru tutarlı bir tavırdır.

- Bugünkü karşı devrimci yönetimin niteliği üzerine :

Çin ML KP'nin belgesinde bugünkü yönetim "faşist" olarak değerlendirilmektedir. Gerçekten de bugün Çin Halk Cumhuriyeti'nde sosyalizm adı altında gerçekte faşist bir diktatörlük uygulanmaktadır. Her türlü devrimci muhalefet faşist yöntemlerle susturulmaya çalışılmaktadır. Emekçilerin her türlü demokratik hakkı elinden alınmış durumdadır.

Belgede bugünkü yönetimin dört, beş yıl içinde, kalkınma adına Çin Halk Cumhuriyeti'nin ekonomik bağımsızlığını emperyalistlere peşkeş çektiği; Çin'in ekonomisinin giderek emperyalizme bağımlı bir ekonomi haline geldiği ortaya konmaktadır. Büyük gürültülerle reklamı yapılan "dört modernleşme" kampanyasında or

taya konan plan hedeflerinin hiç birine varılmamış olması; işsizliğin, enflasyonun ortaya çıkması ve gelişmesi belgede bu konuda yapılan değerlendirmelerin doğruluğunun kanıtıdır.

Çin ML KP, bugünkü yönetimi aynı zamanda "ciddi bir inanç krizi yaratmak " ve "burjuvazinin ideolojik zehirini saçmak, onun kokuşmuş kültürünü yaymak" konularanda da suçlamaktadır. Çin'deki pratik hayat bu suçlamaların da doğruluğunu ortaya koymaktadır. Emperyalist basında hemen her gün Çin üzerine çıkan haberlerde şimdi artık Çin'de "bireyci düşünce"nin geliştiği övülerek ve sevinerek anlatılmaktadır. "İnsan tabiatına aykırı kollektifi, bireyin üstünde gören düşünce"nin yenildiği, bunun "olumlu" bir gelişme olduğu, "Komünizmin imkansızlığı'nın bir kez daha ispatlandığı teraneleri tekrarlanıp durmaktadır. Hemen her gün yayınlanan resimli röportajlarda, Çin'de işsiz gegençlerin kurduğu çetelerden; batı hayranlığının yaygınlaşmasından, fuhuşun yaygınlaştığından, vb. söz edilmektedir. 1976 da karşı devrimci darbeden sonra çekilen son dönemde batıda gösterilmeye başlanan filmlerde, bol bol göz yaşı edebiyatı ile, "dörtlü çetenin" hainlikleri! gösterilmekte- bu filmlerde Kültür Devrimi alabildiğine karalanmakta; Kültür Devriminin başını çekenler, yarı manyak tipler olarak gösterilmektedir.

- Geçmişin değerlendirilmesi üzerine:

Marksist-Leninistler açısından, Çin'de Marksizm-Leninzmi savunma adına ortaya çıkan bir grubun belgesinde en önemli olan şey, kuşkusuz geçmişin değerlendirilmesi ile ilgili olan bölümlerdir. Çünkü yapılan hatalara karşı tavır bu belgeyi hazırlayanların hataları aşmaya yetenekli olup olmadığını; gösterir, "ciddiyeti"nin derecesini gösterir.

Çin ML KP'nin belgesi, geçmişte hatalar yapıldığını, ve bu hataların tespit edilmesinin görev olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bile -eğer ABD DKP gibi Mao önderliğindeki ÇKP'ni dokunulmaz olarak gören bir akımın varlığı göz önüne alınırsa - önemli ve olumlu bir tespittir.

Belge karşı devrimin geçici bir zafer kazandığı tespitini yapmakta, bunda yapılan hataların da belli bir rol oynadığını kabul etmektedir. Hatalar konusunda belge şu tespitleri yapmaktadır :

•• Karşı devrimin bastırılması doğrudur. Ama bu yapılırken tali olarak bazı hatalar da yapılmıştır. Şimdi karşı devrimciler tali olan bu hataları eleştiri adına, tüm doğru şeyleri de hata olarak göstermeye çalışmaktadırlar.

•• Chiang Ching ve yoldaşları "çok iyi kalpli ve yumuşak elli" davrandılar. Esasında burjuvazi ile proletarya arasındaki mücadele bir ölüm kalım mücadelesidir. Büyük Proleter Kültür Devrimi bu gerçeği vurgulamıştır. Kültür Devrimi içinde Chiang Ching ve yoldaşları, karşı devrimcileri, bir daha bellerini doğrultamayacakları bir pozisyona sokacak güce sahiptiler. Fakat ne yazık ki onlar bu imkanı değerlendirmediler.

•• Chiang Ching'in güvenebileceği, devrimci mücadeleyi sonuna kadar götürecek nitelikte kadrolar azdı. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin kavranılışı sığ idi.

•• Silahlı askeri eylemler değişen siyasi durumla uyum içinde gelişmedi. Orduda hakim olunmasına rağmen karşı devrime gerekli darbeler vurulmadı.

Bu tespitlerde bizim dikkatimizi çeken, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nde karşı devrimin yeterince ezilmediği yönündeki tespi pittir. Gerçekten de Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında "kapitalist yolda giden iktidar sahipleri"nden iki numaralısı olarak tespit edilen Teng Hsiao Ping ve onun gibilerinin ,Kül tür Devrimi'nden bir kaç yıl sonra yeniden iktidara gelmiş ol ması, bu yönde hatalar yapıldığını göstermektedir. Bu gibi kar şı devrimci unsurlara karşı Büyük Proleter Kültür Devrimi sı rasında yer yer belgede tespit edildiği gibi "çok iyi kalpli ve yumuşak elli" davranılmıştır. Marksist-Leninistler açısın - dan önemli olan bu "yumuşak elli" davranışın ideolojik temeli nin ortaya çıkarılmasıdır. Broşürün yazarları tam da hayati ö- nemde olan bu konuda çaba göstermemektedirler.

Belgede Büyük Proleter Kültür Devrimi içinde Chiang Ching ve yoldaşlarının "karşı devrimi" bir daha belini doğrultamayacak biçimde" ezmesi imkanı olduğu; onların bu güce sahip olduğu tespit ediliyor. Ama hemen bu tespitin altında, Chiang Ching' in güvenebileceği kadroların az olduğundan, kadroların Mark- sizm-Leninizm- Mao Zedung Düşüncesi'ni kavrayışlarının yeter - siz olduğundan vs. söz ediliyor. Bunlar birbiri ile çelişen tespitlerdir.

Bizim kavrayabildiğimiz kadarıyla, Çin ML KP adına yayınlanan belgenin en büyük eksikliği Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni doğru değerlendirmemesidir. Belge Büyük Proleter Kültür Dev - rimi'nde yapılmış olabilecek bazı tali hatalara yüzeysel ola - rak değinmekte, ama esas hatayı, idelojik hatayı görmemekte- dir. Büyük Proleter Kültür Devrimi, karşı devrime karşı kitle- lerin muazzam bir devrimci ayaklanması olmasına rağmen; ideolo jik alanda Kültür Devrimine yol gösteren düşünce Marksizm-Leni nizm'den bir sapma olan, ve Mao'nun bazı hata ve sapmalarını "Marksizm-Leninizm'e katkı" olarak sistemleştiren "Mao Zedung Düşüncesi" olmuştur. Kültür Devrimi sırasında doğru bir şekil- de "burjuvazi üserinde topyekün proleter diktatörlüğü gerekli- dir" "burjuvazi ile proletarya arasındaki mücadele ölüm kalım mücadelesidir" tezleri savunulmasına rağmen; geçmişte bu konu- da savunulan hatalı - "Çin şartlarında milli burjuvazinin bir kesimi sosyalizmin inşasına katılabilir" şeklindeki - görüşle- rin özeleştirisi yapılmamıştır. ÇKP'nin 8.Kongresinde kabul e- dilen revizyonist çizginin özeleştirisi yapılmamıştır.

Kültür Devrimi sırasında geçmişteki hataların tutarlı bir öz eleştirisi yapılmadığından, ve kadrolar ve kitleler bu hatala- ra karşı mücadele içinde eğitilmediğinden ; Kültür Devrimi'nde alaşağı edilen iktidar sahipleri- eğer canlarını kurtarabildi- lerse - kısa süre içinde yeniden itibarlarına kavuşabilmişler- dir. Proletarya diktatörlüğü konusunda Marksist-Leninist öğre- tiden sapmanın özeleştirisinin tutarlı bir biçimde yapılmaması kadrolar ve kitlelerin proletarya diktatörlüğü konusunda ye- terli bir biçimde eğitilmemesi, revizyonistlerin geçici zafe- rinin şartlarının ideolojik alanda yaratılmasında önemli bir rol oynamıştır.

İşte belgede, tam da bu ideolojik hatalar görülmemektedir. Ter sine Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin hataları yalnızca aske- ri alanda yapılan hatalara indergenmektedir.

Belge'Mao Zedung Düşüncesi'ni savunmaya devam etmekte; ancak ÇKP, 9.Parti Kongresinin "Mao Zedung Düşüncesi çağımızın Marksizm-Leninizmidir" şeklindeki anlayışını açıkça savunmamak

tadır. Onun yerine, Mao'nun zamanımızın en büyük Marksist-Leninisti olduğunu savunmaktadır. Belgenin bu konuda savunduğu görüşlerden, Lin Biao'nun bu konuda savunduğu görüşlere varmak için bir adım gereklidir. Çin ML KP, adına yayınlanan broşürün yazarları, hangi biçimi ile olursa olsun "Mao Zedung Düşüncesi nin" ya Leninizmin doğrudan inkarı, ya da Leninizmi inkara bir köprü olduğu gerçeğini kavramamıştır.

Broşürde bir başka önemli hata " tarihi yaratan halktır" şeklindeki gerçeğin vurgulandığı bölümde, yer yer Marksist-Leni - nist öncünün önemini hiçe indiren kendiliğindenci pozisyonlara düşülmesidir. Bu bölümde halkın revizyonist çetenin "dört yıllık pratiğine bakarak", "tek tek parçaları birleştirebilecek ve Marksizm-Leninizmin sihirli aynasını kullanabilecek"durumda olduğu tespiti yapılmaktadır. Böyle bir tespit önce Çin'de somut pratik tarafından yanlışlığı ortaya konan bir tespittir. Çin'de karşı devrimcilerin halk yığınlarının önemli bir kesimini kendi peşlerine takabilmiş olduğu bir olgudur. İkincisi, Marksizm-Leninizm bir bilimdir. Bu bilimin halkın kendiliğin - den kavraması; yalnızca pratikter yola çıkarak halk yığınlarının Marksizm-Leninizm ile revizyonizmi birbirinden ayırt etmesi imkansızdır. Bu Marksizm-Leninizmin en temel öğretilerinden biridir. Bu öğretinin doğruluğu bir çok kez ispatlanmıştır.Çin de de yeniden ispatlanmıştır. Marksizm-Leninizm kendiliğinden hareket içinde, kendiliğinden öğrenilemez, kavranamaz. Sosya - list, komünist bilinç, geniş kitleler içine ancak dışardan, Marksizm-Leninizmi kavramış öncü unsurlar tarafından taşınır. İşte öncü partinin, Komünist Partisinin de zaten bu gereklilikten, zorunluluktan doğar. Broşürde, kitlelere kendiliğinden yapamayacakları bir görev, Marksizm-Leninizm ile revizyonizmi birbirinden ayırma görevi yüklenerek; kendiliğindenciliğin, kitle kuyrukçuluğunun propagandası yapılır duruma düşülüyor.

Broşürün bitiş bölümünde, "Üç Dünya Teorisi"nin ünlü formülasyonlarından biri olan "ülkeler bağımsızlık, halklar devrim istiyor" şeklinde bir formülasyona da yer verilmiştir. Bu da broşürü kaleme alanların, aynı savundukları dört siyasi büro üyesi gibi, "Üç Dünya Teorisi"ne karşı önemli bir eleştirilerinin olmadığının bir belirtisidir.

Bütün bu ideolojik hatalar, broşürü kaleme alanların berrak bir Marksist-Leninist çizgiye sahip olmadıklarını; ama bugün Çin'de karşı devrimci yöneticilere ve onların açık revizyonist karşı devrimci çizgisine karşı devrimi savunduklarını göstermektedir. Broşürün sorumlusu olan grubun gerçek bir Marksist-Leninist partiye doğru gelişip gelişemeyeceğini süreç içinde hatalarına karşı tavrı belirleyecektir. Her halde bu grubun Marksist-Leninist bir partiye doğru gelişme imkanı vardır.

Broşürde bugün Çin'deki karşı devrimci çetenin geleceği, dev - rimci, Marksist-Leninist hareketin geleceği hakkında da bazı tespitler yapılmaktadır. Bu tespitler de bize aşırı iyimser,abartmalı tespitler olarak görünmektedir.

Görüşümüze göre, bugün Çin Halk Cumhuriyeti'nde devrimciler, ve Marksist-Leninistler çok zor, ağır görevlerle karşı karşıya bulunmaktadır. Revizyonistler büyük avantajlara sahiptirler.Bütün bunlar çatışmanın zorlu olacağını, ve uzun süreceğini göstermektedir. Broşürde yayılan görüş ise, revizyonist çetenin kısa zamanda tükeneceği şeklindeki -bizce aşırı iyimser - bir

görüştür. Ajitasyon yazısında bile olsa, aşırı iyimser değer - lendirmeler, uzun süreçte devrimci çalışmaya zarar verir.

Bizim, yayınladığımız broşürde savunulan görüşler hakkında düşüncelerimiz kısaca böyledir. Bütün Marksist-Leninistlerin ve devrimcilerin, bu belgeyi dikkatle inceleyeceklerini ve tartışacaklarını umuyoruz.

Yazı Kurulu
Temmuz 1981

Çin Halk Cumhuriyeti'nde karşı devrim ilerliyor

Haziran ayı sonunda toplanan Çin Komünist Partisi/Merkez Komitesi(ÇKP/MK) "Çin Halk Cumhuriyeti (ÇHC)nin kuruluşundan bu yana parti tarihimizde bazı sorunlar üzerine karar" başlıklı bir belge hazırladı. Merkez Komitesi(MK)nin onayını alan bu belge Çin'de karşı devrimin hangi boyutlara vardığının ; Çin'deki karşı devrimci yöneticilerin artık Mao Zedung'u savunur görünme maskelerine de fazla ihtiyaçları kalmadığının bir belgesidir.

Bu belgede parti içindeki ve devlet iktidarı içindeki revizyonistlere karşı bir saldırı hareketi olan Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD) hakkında şu tespitler yapılıyor :

""Kültür Devrimi" Mayıs 1966 dan, Ekim 1976 ya kadar sürdü ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasından sonra parti, devlet ve halkın aldığı en büyük yaralara, en ağır kayıplara sebeb oldu."

""Kültür Devrimi" sırasında revizyonist ve kapitalist olarak değerlendirilen bir çok şey, gerçekte bir çoğu bizzat yoldaş Mao Zedung tarafından ortaya atılan ve desteklenen Marksist ve sosyalist ilkelerdi."

"Pratik "Kültür Devrimi"nin hiç bir şekilde bir devrim ya da sosyal ilerleme anlamına gelmediğini gösterdi. Bu zaten mümkün olamazdı. Kültür Devrimi düşmanı değil, bizi kaos içine çekti."

Bu tespitlerde ilginç ve yeni olan şey birincisi bu tespitlerin artık yalnızca şu veya bu revizyonist önderin tespiti olmaktan çıkıp, ÇKP'nin resmi tespitleri haline gelmiş olmasıdır. Bu ÇKP'nin artık bütünü ile yozlaştığının revizyonistlere karşı ÇKP içinde önemli bir muhalefetin kalmadığının önemli bir göstergesidir. İkincisi, Kültür Devriminin süresi hakkında yapılan tespittir. Belgede Kültür Devriminin 1966 dan, 1976 Ekimine -yani Mao'nun ölümünden bir ay sonra dört siyasi büro üyesinin devrilmesine kadar-sürdüğü tespit ediliyor. Bu, gerçekten de revizyonistlere karşı verilen ölüm-kalım mücadelesinin, 1969 da yapılan 9.Parti Kongresi ile sonuçlanmadığını; burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesinin daha sonra da bütün şiddeti ile sürdüğünü, Marksist-Leninist'lerin kazandığı zaferlerin kesin zaferler olmadığını; aslında 1969 dan sonra da Marksist-Leninistlerle beraber revizyonistlerin de iktidar içinde yer aldığını ve bunlar arasında ölümüne bir mücadele sürdüğünü, sonuçta revizyonist kanadın 1976 Ekiminde çok önemli bir başarı kazandığını göstermektedir.

Üçüncü ilginç nokta; Kültür Devrimi hakkında yapılan "kaos" tespitidir. Bütün dünyada, bütün burjuvaziyi ve onların işçi sınıfı içindeki uzantıları revizyonistleri en çok korkutan şey "düzensizlik"tir. "Kaos"tur. Her devrim burjuvazi açısından "kaos"tur. Çünkü her devrim bir alt üst oluştur. Daha önce var olan düzen yerini düzensizliğe; kaosa, karışıklığa; kurallar yerini kuralsızlığa, bambaşka yepyeni kurallara terkeder. Bu kötü bir şey değil, iyi bir şeydir. Bütün devrimciler için özlenen bir şeydir. Kültür Devrimi - nin "kaos" olarak adlandırılması ,Kültür Devrimindeki "düzensizlikten" yakınma(bunu bugün AEP de yapıyor) bundan yakınanların revizyonizmini teşhir etmekten başka bir işe yaramaz.

ÇKP/MK'nin yeni hazırladığı belgede, ilk defa ÇKP adına Mao Zedung da genel bir değerlendirmeden geçiriliyor. Bu konuda şu tespitler yapılıyor :

"Kültür Devrimi bizzat yoldaş Mao Ze - dung yoldaş tarafından başlatıldı. ve yönlendirildi. "

Görüldüğü gibi, daha önce "dörtlü çete ye" mal edilen Kültür Devrimindeki hatalardan bizzat Mao'nun sorumlu olduğu, Kültür Devrimini başlatan ve yönlendire - nin o olduğu söylenerek -ki bu doğrudur- açıkca belirtiliyor. Bu revizyonistlerin iktidarlarını sağlama aldıkları düşünce - sinde olduklarının bir işaretidir. Onlar artık "Mao Zedung savunucusu" pozlarına girmeye ihtiyaç duymamaktadırlar.

Belgede daha sonra Mao'nun hataları konusunda şu tespitler yapılıyor:

"Mao Zedung'un prestiji en yüksek noktasına vardı, ve Mao Zedung tam da parti yeni bir görevle karşı karşıya geldiğinde çalışmasının ağırlığını sosyalist inşaya vermesi gerektiğinde burnu büyüklüğe kapıldı... o giderek daha fazla ölçüde pratikten ve kitlelerden uzaklaştı, gittikçe daha fazla keyfi ve subjektif davranmaya başladı ve kendini parti MK'nin üstünde görmeye başladı.

O bu temel hatasını "Kültür Devrimi"

boyunca da sürdürmesine rağmen, bazı özel hatalarını eksiltti ve düzeltti, bazı yönetici parti fonksiyonerlerini ve kamu işlerinde görevli bazı kişileri korudu ve bazı yönetici fonksiyonerlerin yeniden önemli görevlere gelmesini mümkün kıldı.

Hayatının son yıllarında ülkemizin güvenliği konusu üzerinde önemle durdu; sosyal emperyalizmin ülkemiz üzerindeki baskısına karşı koydu, bütün halkların haklı mücadelelerini destekledi, dünyanın üçe bölünmesi şeklindeki doğru stratejiyi çizdi ve Çin'in hiç bir zaman hegemonya peşinde koşmayacağı şeklindeki önemli şiarı ortaya koydu.

Yoldaş Mao Zedung büyük bir Marksist idi ve büyük bir proleter devrimci stratejist ve teorisyen idi. O "Kültür Devrimi" sırasında önemli yanlışlar yapmıştır. Ama eğer onun bütün yaptıklarını bütünlük içinde değerlendirirsek, Çin devrimine katkılarının, hatalarından ağır bastığını; kazanımlarının birinci sırada, hataların ikinci sırada olduğunu tespit edebiliriz. "

Bu değerlendirmede ilginç olan, Mao hakkında yapılan "pratikten, kitlelerden koptu...Burnu büyüklüğe kapıldı...keyfi ve subjektif davrandı...kendini Merkez Komitesinden üstte gördü."..vb. değerlendirmelerin, Kruşçev revizyonizminin Stalin'e saldırısından sonra, ÇKP'nin Stalin hakkında yaptığı değerlendirmelerle büyük benzerliği -yer yer aynılığı-dır ! Aynı ÇKP'nin 1956 da Stalin'i eleştirdiğinde yaptığı gibi, Mao hakkında iddialar ileri sürülmekte, bunların ispatlanma ihtiyacı duyulmamaktadır. Böyle sözüm ona eleştiriler karşısında Marksist-Leninistlerin tavrı, bunları red etmektir. ÇKP'nin 1956 da ve daha sonra Stalin'e getirdiği eleştiriler(!) ile şimdi Mao'ya yine ÇKP'nin getirdiği eleştiriler arasındaki bu benzerlik; Mao'yu savunduğunu ve Mao'nun Stalin'e getirdiği eleştirileri doğru bulduğunu söyleyenlere de bir uyarı olmalıdır.

Aynı değerlendirmede yer alan, Mao'nun "bazı yönetici fonksiyonerleri koruduğu" "bunların yeniden iş başına gelmesine imkan sağladığı" vb. tespitler; Mao'nun "Üç Dünya stratejisini çizdiği" şeklindeki tespitler de bizim için doğruluğu araştırılmaya muhtaç olan iddia düzeyindeki tespitlerdir.

Mao ve Kültür Devrimi konusunda bu tespitleri yapan ÇKP/MK, bu belgeyi kabul ettiği toplantıda Mao Zedung'un ölümünden ve dört siyasi büro üyesinin devrilmesinden sonra, iktidarı Teng Hsiao Ping kliği ile paylaşan Hua Kuo Feng hakkında da şu tespitleri yaptı:

"Hua Kuo Feng, karşı devrimci Chiang Ching kliğinin devrilmesine yardımcı oldu ve ondan sonra da yararlı işler yaptı. Ama o yanlış olan "iki ne olursa olsun siyaseti"nin propagandasını yaptı. Yani: "Başkan Mao Zedung ne söyledi ise ve ne siyasi karar aldı ise, bunlara dokunulmamalıdır" dedi. O bu hatasını düzeltmek için uzun zaman geçirdi. O 1978 yılında ülke çapında başlatılan "gerçeğin kıstası nedir" tartışmasını engellemeye çalıştı. O geçmişte büyük yararlılıklar göstermiş olan fonksiyonerlerin eski görevlerine getirilmesine : ve geçmişte yapılan haksızlıkların - bu arada Tien na men olayının (1976 Nisanında Teng'in partideki görevlerinden alınmasıyla sonuçlanan karşı devrimci ayaklanma denemesi-ÇN) düzeltilmesine karşı direndi. Kendisi hakkında yürütülen kişiye tapmaya karşı çıkmadı, geçmişte var olan kişiye tapmayı da sürdürdü.

Onun yöneticiliği altında bu yüzden parti içindeki "sol" hataları düzeltmenin ve mükemmel parti geleneklerini sürdürmenin imkanı yoktur "

Hua Kuo Feng hakkında bu değerlendirmeyi yapan Merkez Komitesi, onu Merkez Komitesi başkanlığından aldı. Yerine Teng Hsiao Ping'in en has adamlarından olan , bütün dünyada burjuva basınının bile "faydacı" olarak nitelendirdiği Hu Yao Bang getirildi. Görünen odur ki; biri daha ılımlı (Hua Kuo Feng) biri daha aşırı (Teng Hsiao Ping) olan iki revizyonistlik arasındaki çekişmeler şimdilik, aşırı revizyonistler lehine sonuçlanmıştır. Bu, Çin'de karşı devrimci, kapitalist restorasyon ve yozlaşmanın çok daha hızlı gelişeceğinin bir göstergesidir.

Bu yazı "Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu"nun 35/6 sayısından alınmıştır.

●●●●●●●●

"TKP/ML (BOLŞEVİK) I. KONFERANSI" ADLI BELGEYE ELEŞTİRİ

(GDS-Info 4/81)

Aşağıdaki eleştiri, bazı yoldaşların yürüttüğü tartışmanın sonuçlarıdır.

İlk önce, bu belgede belirtilen, bugünkü durumda bolşevik parti inşasında karşılaşılan zorlukların somut değerlendirilmesi ile ilgili tezleri ve aşağıdaki görüşleri doğru bulduğumuzu belirtmek isteriz:

- Öncelikle ikiyüzlülüğe karşı uyarıda bulunulması;
- Yurt dışındaki hizipçi faaliyetin mahkum edilmesi;
- MK'in hizipçi faaliyeti desteklemesinin mahkum edilmesi;
- Üyelerini ikna etmeye çalışmadan, seçilmiş ARBK'nin anti-Leninist bir şekilde dağıtılmasının mahkum edilmesi;
- Temel ideolojik çelişkilerin kitlelerden gizlenmesinin mahkum edilmesi
- Sorunların olduğu yerlerde sorun yokmuş gibi davranma sahtekarlığının mahkum edilmesi;
- T'nin çizgisinin olumsuz gelişme gösterdiğinin ve orada revizyonist görüşlerin güçlendiğinin doğru şekilde tesbitedilmesi.

Eleştirimiz, bu kuruluş belgesinin "Siyasi Çizgimiz Üzerine" adlı kapsamlı, çok önemli son bölümünün üzerinde yoğunlaşmaktadır.

Bu bölümde açıklanan görüşlere ilkesel bir eleştirimiz ve önemli eleştirilerimiz vardır.

TÜRKİYE'DE EKSİK OLAN NEDİR?

Şöyle denmektedir:

> "Bir ülkede o ülke devriminin somut sorunlarına çözümler getirmeyen berrak bir çizgi olmadan ve o çizgiyi pratiğe uygulamaya önderlik edecek kadrolar olmadan devrim yapmak (x) hayaldir. BUGÜN ÜLKEMİZDE İŞTE EKSİKLİĞİ DUYULAN BUDUR." (Bolşevik Partizan 11/1, sf. 32)

Biraz aşağıda, yukarıda aktarılan bölüm kelime kelimesine tekrarlanmakta ve şöyle devam edilmektedir:

> "Eğer sorun bu ise, önümüzdeki dönemde yapacağımız çalışmada kavrayacağımız esas halka ortaya Oıkar:" (Bolşevik Partizan 11/1, sf. 33)

TKP/ML ile Türkiye'deki dığer guruplar arasındaki farklar konusunda şöyle denmektedir:

> "TKP/ML şimdiye kadarki çizgisiyle bu guruplardan Marksizm-Leninizmin ilkelerini esas olarak savunma noktasında ayrılmıştır. Ama Türkiye devriminin somut sorunlarına getirdiği çözümler, Türkiye'nin yapısının somut araştırması sonucu değil; çoğunlukla Çin devriminin Türkiye'ye uygulanması sucu ortaya konan çözümlerdir." (Bolşevik Partizan 11/1 sf. 32)

Görüşümüze göre, bu bölümlerin temel hatası, kavranacak esas halkanın Türkiye'nin somut incelenmesi (bu somut çizgiyi kavramış olan kadroların eğitilmesi de dahil olmak üzere) olduğu, yani TKP/ML'in şimdiye kadarki çalışmasında temel ilkelerin esas olarak savunulduğu, böylece (bu ilkelerin ç.n.) somut şartlara

(x) Kastedilen şüphesiz devrimin ZAFERİdir, çünkü doğru bir çizgi olmadan da başarıya ulaşmayan devrimler olabilir.

uygulanmasının kavranacak esas halka haline geldiği izleniminin yaratılmasında yatmaktadır.

TKP/ML'in temel belgeleri ve TKP/ML'in somut gelişmesi hakkındaki bilgimiz, bunun hiçte böyle olmadığını göstermektedir:

Modern revizyonizme ve çeşitli revizyonist akımlara karşı Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri etraflı bir şekilde değil sadece yer yer savunulmuştur. Burada ana hata budur Bundan da parti inşasında kavranacak esas halkanın ideolojik mücadele olduğu sonucu çıkmaktadır.

TKP/ML'in temel ilkeleri (ama temel ilkelerin hepsini değil) savunduğunun belirtilmesi gereklidir. Somut olrak savulanlar şunlardır:

- Silahlı mücadelenin gerekliliği hakkında berraklık;
- Devrimin iki aşamasının gerekliliği hakkında berraklık;
- Komünist partisinin gerekliliği konusunda berraklık;
- Komünizme geçişte proletarya diktatörlüğü, proletaryanın egemenliği programatik hedef üzerinde berraklık;
- Ulusal azınlıkların ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkı üzerinde berraklık.

Bunlar, özellikle İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın yazılarında öz olarak doğru bir şekilde açıkladığı bazı temel ilkelerdir.

I.Konferans, önemli bir ilkesel sorunu, içinde yaşadığımız çağı ve Leninizmin geçerliliğini doğru olarak tesbitetti.

TKP/ML'in bu (ve sayılması gereken başka) sorunlardaki çizgisinin savunulması, bugünkü MK'nin bu doğru ilkeleri bugün olmasa bile yarın ayaklar altına alacağından, çok önem kazanmaktadır.

Ama, bu ilkelerin çok kabaca savunulmuş olduğu ve parti saflarında ve sempatizanlar arasında çok kaba bir şekilde bilince çıkarılmış olduğu akılda tutulmalıdır.

Eğer gerçekten silahlı mücadelenin gerekliliği konusunda açık bir anlayış olsaydı, o zaman, "Polemik"de bulunan "iki olası yol" tezi nasıl eleştirmeden kaldı?

İki aşama sorununun, birinciden ikinci aşamaya geçiş sorunu, birinci aşamada müttefik olabilecek olan milli burjuvaziye (veya onun bölümlerine) karşı ikinci aşamaya geçişte alınacak tavır sorunu konularında açıklık getirilmedi, v.s.

Görüşümüze göre, kabaca savunulmuş olan tezlerden hangilerinin bugün mümkün olduğu kadar esaslı bir şekilde savunulması gerektiğinin araştırılması bir görevdir.

Ama bir dizi ilke ya çok az savunuldu veya hiç savunulmadı:

- Komünizmden önce, proletarya diktatörlüğü sürecinde burjuvazinin sınıf olarak tasfiyesi
- Parti inşasının iki aşaması
- Merkezi organın, kitle önünde tartışmaya bağlı olarak, parti inşasında ve kitlelerin eğitilmesindeki rolü, ve

başka sorunlar.

Biz burada, böyle konulara bazı örnekler vermek için değiniyoruz. Görüşümüze göre, bunun kapsamlı incelenmesi görevi yerine getirilmelidir.

Ayrıca, Marksizm-Leninizmin teori ve ilkeleri kapsamlı bir şekilde savunulmadan, Türkiye'nin "somut incelenmesi"nin kavracak esas halka olarak ilan edilemiyeceği görüşündeyiz. Bu konuda, tali bir görev olsa da, şimdi hemen, dışa karşı da atılacak

gerekli adımların önşartı, görüşümüze göre, Marksizm-Leninizmin "büyük çaplı" temel eserlerinin, yani "Kapital", "Rusya'da Kapitalizm", "Halkın Dostları Kimlerdir?", "Kapitalizmin En Yüksek Aşaması, Emperyalizm", Lenin'in "Ulusal ve Sömürge Sorunu Hakkındaki Tezler"i, Kominform'un başlıca metinleri gibi eserlerin bilinmesidir.

Kısaca, görüşümüze göre, TKP/ML'in "ilkeleri savunması" olduğundan daha olumlu gösterilmektedir.

Aynı zamanda yanlış bir şekilde, genel olarak, TKP/ML'in çizgisinin devrimin somut sorunlarına verdiği cevapların, Türkiye gerçeklerinin incelenmesine dayanmadığı, tam tersine sadece Çin devriminin çizgisini kopya ettiği ileri sürülüyor.

Bu yanlıştır.

İbrahim Kaypakkaya'nın mutlaka savunulması ve sürdürülmesi (ve teorik alan berraklaştırılması ve bazı tali hatalarından arındırılması gereken) çok büyük kazanımı (Türkiye'nin somut gerçeğine dayanarak) kemalizmi karşı-devrimci olarak teşhir etmesi, Türkiye'de Kürt milliyetinin kendi kaderini tayin ve ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını ortaya koyması, Türkiye'nin gerçeklerine dayanarak, burjuva demokrasisinin hakim olmadığını ve olamayacağını, TKP'nin 1956'dan önce de merkezi sorunlarda açık bir revizyonist çizgiye sahip olduğunu kanıtlamasıdır.

Bütün bu sorunlarda "Çin çizgisi" uyarlanmadı, tam tersine İbrahim Kaypakkaya bağımsız olarak Marksist-Leninist ilkeleri kullandı ve onları Türkiye'nin gerçeklerine ve Türkiye devriminin sorunlarına uyguladı.

Görüşümüze göre HATANIN KAYNAĞI teorik olarak bakıldığında Bolşeviklerin belgesinin yazarının sadece bir sorunu, yani silahlı mücadele sorununu gözönünde tutmasında yatmaktadır. Bunun için, TKP/ML'in silahlı mücadele ilkesini gerçekten savunduğu, ama bu ilkenin Türkiye'de nasıl uygulanacağına somut cevabında, tümevarımcı bir şekilde, sadece Mao Zedung'un çizgisinden Türkiye için sonuç çıkardığı --ki bu, yöntem açısından temelden yanlıştır-- doğrudur.

Ama bu sorunda şematizme karşı mücadelede, genel olarak TKP/ML'in şimdiye kadarki çizgisi şematik bir şekilde ve genelleştirilerek değerlendirilmekte, böylece yukarıda saydığımız hatalara düşülmektedir.

Eğer bir sorun madde madde henüz tahlil edilmemişse, görüşümüze göre, toptan ve çok erken genelleştirme yapan görüşlere eğilim çok tehlikelidir.

Burada bir (çok önemli, ama sadece bir) sorun genelleştirilerek, birden "somut inceleme"nin kavranacak esas halka olduğu şeklindeki tehlikeli şema ortaya çıkmaktadır.

Bu görüşlerin bir daha etraflıca incelenmesini, berraklaştırılmasını ve tashih edilmesini rica ederiz.

eleştiriye cevap

Yayınladığımız eleştiride GDS(Akıma Karşı) dem yoldaşlar bir dizi çok önemli soruna dikkat çekiyorlar.

Bu sorunlardan biri "Türkiye'de eksikliği duyulan nedir?" sorusu ve buna verilen cevap; bu cevaptan yola çıkılarak yanılgım kavranacak esas halka tespitidir.

GDS'den yoldaşlar, eleştirdikleri "TKP/ML (Bolşevik) 1.Konferansı" adlı belgeden alıntılar yaparak bu belgede "TKP/ML'in şimdiye kadarki çalışmasında temel ilkelerin esas olarak savunulduğu " "Bu konuda önemli bir problem olmadığı izlenimi yaratıldığı" şeklinde eleştiri getirmektedirler.

Gerçekten de belge böyle bir yorumlamaya açıktır. Bu durum sözü geçen belgede sorunların detaylandırılmadan kısaca konmasından ve Konferansta sürdürülen tartışmanın yalnızca sonuçlarının konmasından kaynaklanmaktadır. Böylece bazen belgede yer alan formülasyonların hangi konuyu tartıştığı, hangi tartışma sonucu olduğu bilinmemekte; tartışılan özel bir sorunla ilgili sonuçlar genel sonuçlar olarak görülebilmektedir.

Sonunda belge, bolşeviklerin diğer belgelerinden bağımsız olarak, tek başına ele alındığında, GDS'den yoldaşların yaptığı gibi yorumlara açık hale gelmektedir. Bu belgenin hata ve eksikliğidir. Ve GDS'den yoldaşlar bu noktada haklı olarak eleştirmektedirler.

GDS'den yoldaşların eleştirdiği bu konuda bolşeviklerin belgeleri bütünlük içinde incelendiğinde, bolşeviklerin bu belgede yoruma açık olan şekilde bir düşünceye -yani "Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunma konusunda görevler çözülmüştür - esas görev bu değildir " şeklindeki bir düşünceye sahip olmadıkları görülür. Yani sözü geçen belgede, bolşeviklerin, tartışılan konudaki gerçek görüşleri tam olarak yansımamaktadır.

Sorun tam olarak nedir?

GDS'den yoldaşların eleştirdiği belgede, TKP/ML içindeki Marksist-Leninistlerin -bolşeviklerin- durumu üzerine tartışılan bölümde şöyle denmektedir :

> " Bizim siyasi çizgimize gelince : Bugün partinin çizgisindeki Marksizm-Leninizmin en temel ilkeleri konusunda var olan hata ve sapmalara karşı doğru Marksist-Leninist görüşleri, Marksist-Leninist ilkeleri savunuyoruz. Fakat Türkiye devriminin somut sorunlarına getirilmesi gerekli somut çözümler konusunda bizim görüşlerimiz geliştirilmeye muhtaçtır. " (BP,Sayı:1,s.109)

Burda sorun, genel olarak TKP/ML açısından değil, TKP/ML içindeki Marksist Leninist kanat, yani bolşevikler açısından ortaya konmaktadır. Gerçekten de bolşevikler, bugün Marksizm-Leninizmin genel ilkelerini TKP/ML'in geçmiş çizgisindeki hata ve sapmalara karşı da savunma durumundadırlar. Ancak bu bolşevikler açısından da, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması görevinin esas olarak çözüldüğü; artık bu görevin ikincil bir görev olduğu anlamına gelmemektedir. Marksizm-Leninizmin en genel ilkeleri kaba çarpıtmalara karşı savunulmasına rağmen; bu ilkelerin kavranması ve savunulması bolşeviklerin bütünü açısından da yeterli değildir. Marksist-Leninist ilkelerin kavranması ve savunulması bolşeviklerin bütünü açısından çok sığdır. Bolşeviklerin bu konudaki relatif ileriliği; diğer grupların (ve bu arada Merkez Komitesi hizibinin) bu konudaki aşırı sapmaları karşısında, onları red etme temelinde onlara göre bir ileriliktir.

Bu, bolşevikler açısından da bugün bütün çalışmalar içinde birincil olanın Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranılması ve savunulması olduğu anlamına

gelmektedir. GDS'den yoldaşların eleştirdiği bölümde ise bu tespit berrak bir şekilde yapılmamakta; Marksizm-Leninizmin ilkelerinin genel olarak savunulduğunun söylendiği cümlenin hemen ardından; Türkiye devriminin somut sorunları konusundaki eksiklik ortaya konarak; sanki Marksist-Leninist ilkelerin savunulmasında yeterli olunduğu düşüncesi savunuluyormuş gibi görünmektedir. Türkiye devriminin somut sorunları konusunda eksik olunduğu tespiti doğrudur. Ancak sorun bu eksikliğin nasıl giderileceği sorunudur. Türkiye devriminin somut sorunlarına ancak Marksizm-Leninizmin ilkeleri kavranıldığı ve savunulduğu ölçüde doğru çözümler getirilebilir. Bu yüzden bu görev -yani Türkiye devriminin somut sorunlarına doğru çözümler getirme görevi- -Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranılması ve savunulması görevine bağlı olarak ele alınmak zorundadır.

Bolşeviklerin bir çok belgesinde sorun bu şekilde ortaya konmuş ; birincil görevin Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranması ve savunulması olduğu ortaya konmuştur.

Bolşevik Partizan'ın birinci sayısında "Çıkarken" yazısında da Bolşevik Partizan'ın şu görevleri yerine getirmek için çıktığı açıklanmıştır :

> "1. MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN HER TÜRLÜ OPORTUNİST VE REVİZYONİST ÇARPITMAYA KARŞI SAVUNULMASI
> 2. MARKSİZM-LENİNİZMİN TÜRKİYE SOMUTUNA UYGULANMASI; MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNDEN YOLA ÇIKARAK TÜRKİYE'NİN YAPISININ İNCELENMESİ VE TÜRKİYE DEVRİMİNİN SOMUT SORUNLARINA SOMUT ÇÖZÜMLER GETİRİLMESİ. " (BP, sayı:1, s.4)

Görüldüğü gibi, burda ikinci görev yani Türkiye'nin yapısının incelenmesi; Türkiye devriminin somut sorunlarına çözümler getirilmesi görevi Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması görevine bağımlı olarak ele alınmaktadır. Bolşeviklerin bu anlayışının berrak bir şekilde bolşeviklerin 1.Konferans belgesinde formüle edilmemesi; yanlış yorumlara açık kapı bırakılması önemli bir eksikliktir. Bu eksiklik giderilmemesi halinde içimizde Marksizm-Leninizmin klasiklerinin eserlerinin incelenmesini; Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranması yönünde yapılan eğitimi lüks görme eğilimlerine üç beş aylık bir süre içinde Türkiye devriminin bütün sorunlarına doğru çözümler getirme hayallerine ve isteklerine dayanak olabilir, nitekim olmuştur da. Uluslararası plandaki revizyonizme karşı mücadeleye katılmayı lüks gören, ülkemizde de oportunistlere karşı mücadelede çıkış noktasının "Marksizm-Leninizmin Genel İlkeleri" değil; "Türkiye somutu" olması gerektiğini savunan düşünceler çıkmıştır. Bu düşünceler, bizim genelimiz açısından Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranmasının ne kadar sığ olduğu gerçeğini kavramayan düşüncelerdir. GDS'den yoldaşların Konferans belgesinin sözü geçen bölümüne dikkat çekmesi bu yüzden yerindedir, ve bizim yanlışları ve eksiklikleri aşmamız için önemli bir yardımdır.

•••

GDS'den yoldaşlar ikinci olarak 1.Bolşevik Konferansı belgesinde yer alan "TKP/ML şimdiye kadarki çizgisi ile bu gruplardan (oportunist gruplardan-BP) Marksizm-Leninizmin esas olarak savunma noktasında ayrılmıştır" tespitini eleştiriyorlar . Bu tespitin bu şekli ile yanlış olduğunu; bu tespitin bu şekli ile TKP/ML in bütün temel konularda Marksizm-Leninizmi savunduğu izleniminin yaratıldığını gerçek durumun bu olmadığını ortaya koyuyorlar.

Bu konuda bolşevikler, TKP/ML in bugüne kadarki çizgisinin her temel noktada Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunduğu görüşünde değillerdir. Nitekim bolşevikler parti çizgisindeki bir dizi hata, eksiklik ve sapma olduğunu bir çok belgelerinde ortaya koymuşlardır; GDS'den yoldaşların eleştirdiği belgenin kendi içinde de TKP/ML'in çizgisinde hata ve sapmalar olduğu tespiti vardır. Buna rağmen GDS'den yoldaşların eleştirdiği formülasyon yoldaşların yaptığı şekilde bir yoruma ve eleştiriye açıktır.

Bolşevikler de , GDS'den yoldaşların tespitleri ile; yani TKP/ML in temel ilkelerin bir bölümünü savunmuş olduğu; ve fakat bu ilkelerin kabaca savunulmuş olduğu ve parti saflarında ve sempatizanlar arasında çok kaba bir şekilde bilince çıkartılmış olduğu tespitleri ile hemfikirdir. Zaten TKP/ML deki bölünmede bolşeviklerin bu şekilde düşünmesi; Merkez Komitesi hizibinin ise parti çizgisi dediği şeyi Marksizm-Leninizm bilimi ile eşitlemesi tayin edici rol oynamıştır. Bu eleştiri bu anlamda anlayışımıza değil; formülasyona yönelen bir eleştiridir.

•••

GDS'den yoldaşların üçüncü eleştirisi 1.Bolşevik Konferansı belgesinde TKP/ML'in Türkiye devrimi ile ilgili görüşleri hakkında yapılan tespite yönelmektedir. Bu tespit şöyledir :

> "(TKP/ML çizgisinin -BPN) Türkiye devriminin somut sorunlarına getirdiği çözümler, Türkiye'nin yapısının somut araştırması sonucu değil, çoğunlukla (abç) Çin devriminin Türkiye'ye uygulanması sonucu ortaya konan çözümlerdir. "

Alman yoldaşlar bu tespitleri eleştirirken; böyle toptancı bir değerlendirmenin yanlış olduğunu ortaya koyuyorlar. Onların bu noktadaki eleştirilerinde haklı olan yan, burada TKP/ML çizgisinde Türkiye devrimi ile ilgili olarak İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafından ortaya konan ve Türkiye gerçeklerinin incelenmesi sonucu olan görüşlerin üzerinde durulmaması ve bunun sonucunda bir tek yanlılığın ortaya çıkmasıdır. Ancak GDS'den yoldaşlar eleştirilerinde belgede "TKP/ML çizgisinde sadece Çin devriminin çizgisinin kopya edildiğinin ileri sürüldüğü" tespitini yapıyorlar. Onların bu eleştirisi doğru değildir. Çünkü belgede bir tek yanlılık olmasına rağmen , Türkiye devrimi ile ilgili TKP/ML çizgisinin genel olarak ve yalnızca (ya da her konuda) Çin devriminin kopyacılığı olduğu ileri sürülmüyor. Söylenen bunun çoğunlukla böyle olduğudur. Burda da bu sorun ortaya konarken göz önünde bulundurulan -GDS den yoldaşların da tespit ettiği gibi- gerçekte Türkiye devriminin tüm sorunları değil; öncelikle Türkiye devriminin askeri yoludur. Bu konuda Çin kopyacılığı ve şematizm ortadadır. 1.Bolşevik Konferansında da esas olarak bu nokta üzerinde tartışılmıştır. Ancak belgede tartışılan sorun berrak olarak ortaya konmadığından bu noktada da yanlış anlayışlara ve yorumlamalara açık kapı kalmaktadır.

•••

GDS'den yoldaşlar eleştirilerinde "bir sorun henüz madde madde tahlil edilmeden, toptancı ve erken genelleştirmeler yapma"ktan kaçınma yönünde bir uyarıda bulunmaktadırlar. Bu uyarı dikkate alınması gereken önemli bir uyarıdır. Gerçekten içimizde böyle eğilimler vardır.

GDS'den yoldaşların eleştirisi aynı zamanda formülasyonlara da dikkat edilmesi, yanlış anlayışlara ve yoruma açık formülasyonlardan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışılması gerektiğini gösteriyor.

Bolşevik Partizan
Yazı Kurulu

İbrahim Kaypakkaya'nın önemli bir yazısı

Bu sayımızda İbrahim Kaypakkaya yoldaşım henüz TKP/ML kurulmadan önce yazdığı; ve"Proleter Devrimci Aydınlık"ın Mayıs 1970 tarihli 5-19 sayılı nüshasında yayınlanan önemli bir yazısını yeniden yayınlıyoruz. "İşçi Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika" başlıklı bu yazı görüşümüze göre gerek içeriği, gerek yöntemi açısından öğrenilmesi gerekli olan bir yazıdır. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın sorunlara nasıl yaklaştığını gösteren; onunla bugün yüzde yüz İbrahim Kaypakkaya savunucusu ! olarak ortaya çıkan "müminler hizibi" arasındaki büyük farkı ortaya koyan bir yazıdır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, bu yazısında 1968 den itibaren Türkiye'de İşçi - Köylü hareketlerinin gelişmesini ; ve bu hareketlerin gelişmesinin kendine devrimci diyenlerin önüne koyduğu görevleri inceliyor.

O, işçi-köylü hareketlerinin somut gelişmesini incelerken genel laflar edip "halkımız mücadele ediyor" ajitasyonu ile sorunu geçiştirmiyor. Leninistlere yakışır bir şekilde, işçi ve köylü hareketlerini tek tek ele alarak detaylı verilerle bu mücadelenin somut olarak nasıl geliştiğini ortaya koyuyor. O, incelediği dönemde olan hemen bütün grevleri, direnişleri, yürüyüşleri, toprak işgallerini,vb. mücadeleleri tek tek yer ve zaman vererek ; bunlara kaç kişinin katıldığını ortaya koyarak; bu mücadelelerde elde edilenlerin dökümünü yaparak bize bu konuda bir araştırmanın nasıl olması gerektiğini gösteriyor. Onun bu tavrı ile, bugün onu yüzde yüz savunma adına ortaya çıkan müminler hizibinin tavrı karşılaştırıldığında, onu savunma adına ortaya çıkanların İbrahim Kaypakkaya ile bağıntısı olmadığını görebiliriz. Bugün İbrahim Kaypakkaya'yı yüzde yüz savunma adına ortaya çıkan Partizan'cılar bolca "halkımız mücadele ediyor" edebiyatı yapmaktadırlar; ama onlar bu mücadelenin somut olarak ne olduğu sorulduğunda genel laflardan öte bir şey söyleyememektedirler.

İbrahim Kaypakkaya yayınladığımız yazısında işçi-köylü hareketlerinin somut gelişmesini inceledikten sonra; bu hareketlerin proleter devrimci (Komünist-BPN) siyasete yüklediği görevler üzerine tartışmaktadır. O, bu tartışma i - çinde Lenin'in "Ne Yapmalı" adlı eserine dayanarak, Marksizm-Leninizmin en temel öğretilerinden biri olan "sosyalist bilincin kendiliğinden hareket içinde dışardan taşınması gerektiği" öğretisini özetlemekte ve savunmaktadır. İbrahim Kaypakkaya savunuculuğu adına ortaya çıkanların, onunbaşı üstüne yemin edenlerin, bu konuda savundukları kendiliğindenci. kitle kuyrukçusu görüşlerle İbrahim Kaypakkaya'nın bu yazısında savunduğu doğru görüşlerin karşılaştırılması onların ne kadar İbrahim Kaypakkaya savunucusu olduğunu göstermek açısından ilginç olacaktır.

İbrahim. Kaypakkaya yazısında, sosyalist bilincin rolünün küçümsenmesinin kendiliğindenciliğin, siyasette ya ekonomizme, ya da terörizme varacağını, bunların aslında ikiz kardeş olduğunu, yine Lenin'e dayanarak doğru bir şekilde açıklamaktadır. Bugüne kadar Türkiye devriminin pratiği de bu Leni - nist tespiti yüzlerce kez doğrulamıştır. Bugün "müminler hizibi"nin prati - ğinde de bu tespit doğrulanmaktadır.

İbrahim Kaypakkaya, kendiliğinden devrimci hareket içine dışardan sosyalist bilinç taşınmasında Yayın Organı'nın önemini yine Lenin'e dayanarak doğru bir şekilde ortaya koyuyor. Yayın Organı'nın kollektif propagandist, ajitatör ve örgütleyici olarak büyük önemini vurguluyor. Onun bu konuda burda savunduğu doğru görüşler, ne yazık ki, TKP/ML içinde uzun süre "unutulmuş"; bazıları bu Leninist öğretinin sadece kapitalist ülkeler için geçerli olduğunu bile savunmuşlardır.

İbrahim Kaypakkaya yayınladığımız yazısında aynı zamanda işçi sınıfı içinde çalışmanın özel önemini vurguluyor ve işçi sınıfı içinde çalışmanın taktik

leri ile ilgili bir dizi doğru düşünce savunuyor.

Bütün bu düşünceler bugün de dikkatle incelenmesi, öğrenilmesi gereken düşünceleridir.

Yazının temel eksikliği ve hatası görüşümüze göre parti inşası sorununun, parti inşasında kavranacak halka sorununun ; parti inşasının içinde bulunulan aşaması sorununun , vs. tam olarak kavranmaması; sorunların bu sorundan bağımsız olarak tartışılmasıdır. Halbuki o dönemde görev, bütün sorunların bu meseleyle bağıntılı olarak tartışılması: ve sağlam bir Marksist-Leninist partinin inşasının ilk aşamasında atılacak adımların tespit edilmesi idi. Yazıda bunun ötesinde İbrahim Kaypakkaya yoldaş, İşçi-Köylü gazetesini de , "Proleter Devrimci Hareket"in merkez yayını, işçileri, köylüleri etrafında örgütleyecek örgütçü olarak değerlendirmektedir. Bilindiği gibi, o, bu yanlış, iyimser değerlendirmesini daha sonra değiştirmiştir. (Geçmişteki bu değerlendirmenin özeleştirisini yapmamış olması önemli bir eksikliktir.)

Yazı, hatalarına rağmen olumlu, ve baştan da belittiğimiz gibi dikkatle incelenmesi, üzerine tartışılması gerekli bir yazıdır. Okuyucu yazıyı okurken ve genel değerlendirme yaparken yazının yazıldığı tarihi gözünden kaçırmamalıdır.

Bolşevik Partizan
Yazı Kurulu

ibrahim kaypakkaya

işçi - köylü hareketleri ve proleter devrimci politika

ÜLKEMİZDE İŞÇİ - KÖYLÜ HAREKETLERİ GİTTİKÇE YAYGINLAŞIYOR

Ülkemiz, özellikle son iki yıl içinde gittikçe yaygınlaşan ve yoğunlaşan işçi, köylü hareketlerine sahne oldu. Grevler, fabrika ve toprak işgalleri, iş boykotları, yürüyüşler, mitingler birbirini kovaladı. Daha büyük ve daha güçlü hareketlerin habercisi olan işçi, köylü hareketlerinin başlıcalarını özetliyelim.

İşçi Hareketleri

1968 yılının Mart ayında, AP kurucularından Tahsin Demiray'ın işyeri Türkiye Basımevinde 22 işçi, bir yıldan fazla devam edecek olan bir greve başladılar (1). Nisan ayında, Goodyear işyerinde ve Sümerbank Filyos ateş tuğla fabrikasında iki grev daha patlak verdi (2). Mayıs ayında, Foster Wheeler şirketinin Ankara'daki bürosunda, birçok devrimci örgütün desteklediği ve Amerikalıların işçilerimiz üzerindeki baskısını hedef alan yeni bir grev doğdu (3). Yarımca İpraş Rafinerisinde çalışan 450 işçi sosyal hakları için Haziran ayında yemek boykotuna gittiler (4). Temmuz başlarında Derby Lastik Fabrikasının 1700 işçisi, Lastik İş Sendikasını işyerine sokmayan, Lastik İş'e kaydolan işçilere baskı yapan işvereni protesto amacıyla fabrikayı işgal etti (5). Aynı günlerde 23 fırın işçisi, zam talebiyle Şişli Gürsel Mahallesinde çalıştıkları fırını işgal etti. Yine Temmuz ayı içinde çevre köylerden gelerek Balıkesir Orman Fidanlığında çalışan kadınlı erkekli 50 işçi, Türk Ot - İş Sendikasına girdikleri için işten atılınca, Orman Fidanlığının kapılarını tutarak içeriye yeni işçi alınmasına engel oluyorlardı. İşçiler daha sonra da aileleriyle birlikte Balıkesir'de bir sessiz yürüyüş yaptılar (6).

---

(1) TÜRK SOLU, sayı 26; AYDINLIK, sayı 2, s. 106.
(2) TÜRK SOLU, sayı 27.
(3) TÜRK SOLU, sayı 29.
(4) TÜRK SOLU, sayı 32.
(5) TÜRK SOLU, sayı 34.
(6) TÜRK SOLU, sayı 40.

Ağustos başlarında Alibey Köyündeki Finifis Branda Fabrikası işçileri Teksif'ten ayrılarak Federal Sendika'yı kurdular. Sendika kurucusu 4 işçinin işten atılması, 200 branda işçisinin «arkadaşları tekrar işe alınıncaya kadar» oturma grevine gitmelerine yol açtı (7). İş güvenliğinin bulunmaması, ücretlerin düşük olması, 15 yaşından küçük çocukların çalıştırılması vb. nedenlerle Finfinis işçileri, Eylül ortalarında yeniden direnişe geçtiler (8). Jandarma baskısına, işten atılmalara ve nezarete alınmalara rağmen, direniş bir aydan fazla sürdü. İşçiler 14 Ekimde Demokratik Devrim Derneği, İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği ve Fikir Kulüpleri Federasyonunun katıldığı bir yürüyüş düzenlediler. Bu arada, grevleri 220. gününü dolduran Türkiye Basımevi işçileri aralarında para toplayarak, DİSK'in kendisine bağlı olmadığı için desteklemediği Finfinis işçilerine yardımda bulundular (9).

Kasım başlarında Samsun Tekel Başmüdürlüğü'nde çalışan 197 işçi, işlerinden çıkarıldıkları için Ankara'ya doğru yürüyüşe geçti (10). 5 Kasımda Magirus Otobüs Karoseri ve Montaj Fabrikasında Maden-İş'e bağlı 600 işçinin sendika özgürlüğü, iş güvenliği, ücret artışı... gibi taleplerle başlattığı grev, işveren ve taraftarlarının zorbalığına rağmen güçlenerek devam etti ve başarıyla sonuçlandı (11). Kasım ayının önemli işçi hareketlerinden biri de Yapı-İş Sendikasına bağlı Keban barajı işçilerinin greviydi. Jandarma baskısı altında ve zaman zaman grevci işçilerle işe devam etmek isteyen yabancı işçiler arasında çıkan silâhlı çatışmalarla devam eden Keban grevinin amaçlarından biri de Türkiyeli işçilerle onlara göre iki misli fazla ücret alan yabancı işçiler arasında yapılan ayırımın ortadan kaldırılmasıydı (12). Aralık ayında ise, Adana'da lokavt yüzünden açıkta kalan 600 fırın işçisi bir sessiz yürüyüş yaptılar (13).

1969 yılına yoğun işçi hareketleriyle girildi. Hemen Ocak ayı başlarında Karayolları Genel Müdürlüğüne bağlı 7 iş yerinde «beyaz yakalı» işçiler, «kıdem ve hizmet tazminatı», «keyfî nakillerin önlenmesi» talepleriyle greve başladılar (14). Öte yandan Deniz Ulaş-İş Sendikasına bağlı 2000'e yakın işçi, Deniz Nakliyat Genel Müdürlüğü iş yeri ve gemilerinde önce İstanbul limanındaki 31 şilepte, sonra da İzmir'de greve gitti (15). Ankara'daki İş Matbaası işçileri beş gün süren bir grev yaptılar (16). Ocak ayının önemli işçi hareketlerinden biri de Sümerbank grevi idi. Sümerbank iş kollarında çalışan 30 bini aşkın işçinin greve gideceği haberi üzerine 9 Ocak günü lokavt kararı alınmıştı. Fakat 1 Şubatta bazı haklar alınarak anlaşmaya varıldı (17).

(7) TÜRK SOLU, sayı 38.
(8) TÜRK SOLU, sayı 48.
(9) TÜRK SOLU, sayı 49.
(10) AYDINLIK, sayı 2, s. 106.
(11) TÜRK SOLU, sayı 56; AYDINLIK, sayı 2, s. 106 ve 178.
(12) TÜRK SOLU, sayı 62; AYDINLIK, sayı 2, s. 106.
(13) AYDINLIK, sayı 2, s. 177.
(14) TÜRK SOLU, sayı 61; AYDINLIK, sayı 4, s. 261.
(15) TÜRK SOLU, sayı 61; AYDINLIK, sayı 4, s. 261.
(16) TÜRK SOLU, sayı 61; AYDINLIK, sayı 4, s. 261.
(17) TÜRK SOLU, sayı 64 ve 66; AYDINLIK, sayı 4, s. 261.

Şubat ayı içinde Çelik-İş'ten Maden-İş'e geçmek isteyen 520 Singer işçisi, 3 işçinin işten atılması üzerine fabrikayı işgal ettiler. Polisle işçiler arasında kanlı çatışmalar çıktı. «Kahrolsun Amerika», «Bağımsız Türkiye» sloganlarıyla tezahürat yapan işçilere etrafta toplanan halk sevgi gösterilerinde bulundu (18).

Mart ayında Rabak işçileri DİSK'e rağmen grev kararı aldılar (19). Bu arada Keban'da grevin kanunsuz olduğu gerekçesiyle Fransız-İtalyan firması tarafından 1200 işçinin işine son verildi (20). 9 Nisan'da işçilerimiz Amerikan işyeri Tuslog'da greve girdiler. Grev, zam talebi, angaryanın kaldırılması, işveren-işçi idarî işbirliği komitesinin feshini protesto gibi nedenlerle başladı ve aniden 8 işyerine daha sıçradı. Gittikçe genişleyen grev, İstanbul ve İzmir'deki Amerikan işyerlerine ve Adana İncirlik üssüne de sirayet etti. Böylece, Ankara, İstanbul, İzmir ve Adana'da NATO-İş ve Harb-İş Sendikaları tarafından yürütülen ve hemen her gün işçilerle polisin ve Amerikalıların çatıştığı şiddetli bir işçi hareketi doğmuş bulunuyordu (21). Greve ücret artışı, sosyal yardım, yıllık ikramiye gibi taleplerle başlayan işçiler, grevin sonlarına doğru, «Kahrolsun Amerika», «Bağımsız Türkiye» diye bağırıyorlardı. İzmir'de grevci işçilerle Manisa'dan gelen işçiler birlikte yürüyüş yaptılar (22). Öte yandan, Bartın'da kereste fabrikalarında çalışan 200 kadar işçi, 24 Nisanda bir sendika kurdular ve sendikalaşmalarını engelleyen işverenleri protesto amacıyla bir yürüyüş yaptılar (23).

İstanbul'da Kimya-İş Sendikasına bağlı Hoechst İlâç Fabrikasının 135 işçisi, zam ve iş güvenliği talebiyle Mayıs ayı başında greve başladı (24). 15 Mayısta, Türk Demir Döküm'de çalışan 2000 işçi işverenin Maden-İş'ten çıkmaları için işçilere baskı yapması ve 5 işçiyi işten atması üzerine çalışmayı boykot etti (25). Topçular Horoz Çivi Fabrikasında Özmaden-İş'ten ayrılıp, Maden-İş Sendikasına giren işçilerin işten atılması, işyerinde çalışan 600 işçinin iş bırakmasına yol açtı. İşçiler, baskı ve terörün kalkması, sendika çağırlığının çiğnenmemesi, işten atılanların geri alınması isteğiyle 20 Mayısta direnişe geçtiler (26).

İstanbul Küçükköy'deki Levent Maden Eşya Fabrikası işçileri 7 Mayısta greve başladılar ve 21 Haziranda bir yürüyüş yaptılar. Çelik Montaj Sanayiinin Kartal'daki Jawa ve Skoda fabrikalarında Mayıs ayında başlayan grev, Temmuz ayında da devam etti ve silâhlı grev kırıcıları Çelik Montaj Sanayiinin bir eki olan Otopar Fabrikasındaki grevcilerin de yardımıyla kovuldu. Grevciler, basının ilgisizliğini yazdıkları dövizlerle kınadılar (27). 9 Temmuzda İzmit Pirelli Lastik Fabrikasında bir işçinin işten çıkarılması, bütün işçilerin direnişe geçmesine yol açtı. Lastik-İş Sendikasının «kanunsuzdur» diye desteklemediği grev altıncı gününde sona erdi (28). Yine Tem-

(18) TÜRK SOLU, sayı 62 ve 74; AYDINLIK, sayı 4, s. 262.
(19) TÜRK SOLU, sayı 88.
(20) AYDINLIK, sayı 4, s. 261.
(21) TÜRK SOLU, sayı 77, 79 ve 81; İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 1; AYDINLIK, sayı 8, s. 89-90.
(22) AYDINLIK, sayı 8, s. 89-90.
(23) TÜRK SOLU, sayı 78; AYDINLIK, sayı 8, s. 89-90.
(24) AYDINLIK, sayı 8, s. 90.
(25) TÜRK SOLU, sayı 79.
(26) TÜRK SOLU, sayı 80; AYDINLIK, sayı 8, s. 90.
(27) TÜRK SOLU, sayı 88; İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 1; AYDINLIK, sayı 10, s. 253.
(28) TÜRK SOLU, sayı 88.

mız ayı içinde, Çorum Özel İdaresine bağlı Alpagut Linyit İşletmesinde çalışan işçiler iki üç aydır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi ve ocağın Türk Kömür İşletmelerine devredilmesi için, ocağı işgal ederek 34 gün ellerinde tuttular. Daha sonraları da, işçilerle Özel İdare arasında mücadele zaman zaman şiddetlenerek devam etti (29).

1969 yılının en şiddetli ve en güçlü işçi mücadelesi Türk Demir Döküm'de verildi. Mayıs direnişinde işverenin kabul ettiğini bildirdiği isteklerin hiç birinin yerine getirilmemesi üzerine Demir Döküm'ün 2200 işçisi, 31 Temmuz günü «Faşist Yönetime», «İşbirlikçi Patrona», «Sarı Sendikalara» ve «Yasal Hakların Ayaklar Altına Alınmasına» karşı direnerek, fabrikayı işgal ettiler. İşgalin altıncı günü saldırıya geçen polisi işçiler ve çevrede toplanan gecekondu halkı bozguna uğrattı. İşçiler İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ'nin kendi direnişleriyle ilgili sayısından Silâhtar ve Alibeyköy'de beş binden fazla sattılar (30). Öte yandan, 480 işçinin çalıştığı Adana Çimento Fabrikasında grev gidildi. Grevi AP'li Hasan Türkay'ın başkanlık ettiği Çimse-İş'ten ayrılan Çitos-İş yürütmekteydi. İşçiler Fabrika Müdürünü istenmiyen adam ilân ettiler (31).

Ağustos sonlarına doğru, Türk-İş Ankara'da «Büyük İşçi Mitingi»ni düzenledi (32).

1969 yılının başka bir önemli mücadelesi de Erdemir işçileri tarafından verildi. Ağustos içinde Ereğli Demir Çelik İşletmelerine bağlı işyerlerinde çalışan 4600 işçi, «böl, yönet» uygulamalarına karşı, Türk-İş'in engellemelerine rağmen greve gitti. İktidar, «millî güvenliği zedeleyici» bularak grevi bir ay erteledi. 15 Eylülde yeniden grev kararı alındı. İktidarın ikinci kere aldığı erteleme kararını Danıştay bozdu. İşçiler bağlı bulundukları sendikaları da dinlemiyerek 29 Eylülde üçüncü defa grevi başlattılar. Müdürleri ve yardımcıları fabrikadan dışarı attılar. İşçilerin üzerine asker sevkedildi, fakat işçiler, Demir Döküm işçileri gibi hareket ettiler ve askerlerle çatışmadılar. Grev 7 Ekimde işçilerin muhalefetine rağmen Türk-İş tarafından kaldırıldı (33).

Eylül ayında Yarımca Seramik'te çalışan 1200 işçiden 1150 tanesi Çimse-İş'ten ayrılarak Serçip-İş'e girdi. Sendika baş temsilcisinin işten atılması üzerine işçiler işi boykot ederek, İzmit içinde bir yürüyüş ve miting tertip ettiler. Mitinge Rabak'tan, tren işçilerinden temsilciler ve öğrenciler katıldı (34). 26 Eylülde 85'i işten çıkarılan ve Teksif'e girmelerine engel olunan 550 işçi, Hasan Polatkan'ın eski ortağının fabrikasında, Sancak Tül'de işten atılanları geri aldırmak ve sendikalaşma özgürlüğünün çiğnenmesine engel olmak amacıyla direnmeye başladılar (35).

10 Kasım günü, Ereğli Komür İşletmesine bağlı Armutçuk kömür üretim bölgesinde 1000'e yakın kömür işçisi, ücret azlığını protesto amacıyla iş bıraktı (36).

(29) İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 4, 5, 8 ve 9; AYDINLIK, sayı 11, s. 361.
(30) TÜRK SOLU, sayı 90, 91, 92, 93; İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 3, 4.
(31) TÜRK SOLU, sayı 93; İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 3, 4.
(32) TÜRK SOLU, sayı 94; İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 4, 5.
(33) TÜRK SOLU, sayı 92, 94, 97, 99, 100 ve 102; İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 3, 4 ve 8.
(34) TÜRK SOLU, sayı 97; İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 6, 7.
(35) İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 7, 8.
(36) İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 9, 12.

Kasım ayı içinde Kartal Eğe Sanayiinde, Köseköy Çelik Halat Tel Sanayiinde, Hisar Çelik'te ve EAS Akü Sanayiinde işçiler çetin mücadeleler verdiler (37). Konya Ereğli'sinde Sümerbank'ın devrimci işçileri Teksif'i ele geçirdiler. Sendika başkanının işe alınmaması üzerine, 3 bin işçi iş bıraktı ve civar köylerin de katıldığı bir yürüyüş yaptı (38).

1969 yılını, işçi sınıfımız bir şehit vererek kapattı. Gamak Motor Fabrikasında 540 işçiden 504 tanesinin Çelik-İş'ten ayrılarak Maden-İş'e girmeleri, işvereni rahatsız etmişti. İşveren, ham madde yokluğu bahanesiyle işçilerin bir kısmına izin verdi, bir kısmını da işten çıkardı. İşten atılan arkadaşlarının hesabını sormak üzere fabrikaya gelen işçiler, polisin ateş yağmuruyla karşılaştılar ve Şerif Aygül, «işçi kardeşliği» uğruna şehit düştü. Maden-İş muhalefetine rağmen Kartal'da 4, İstanbul bölgesinde de iki fabrika oturma grevi yaparak olayı protesto etti (39).

1970 yılı içinde de yine Otoyol'da, Chrysler'de ve daha bazı fabrikalarda grevler, direnişler oldu.

Son iki yıldır işçi hareketlerinin başına geçen ve bizim tesbit ettiğimiz başlıcaları bunlardı.

Köylü Hareketleri

1967 yılının Kasım ayında, Konya'nın Yunak ilçesine bağlı Odabaşı köyünde, Toprak Tevzi Komisyonunun çalıştığı bina, aynı ilçenin Gökpınar köylüleri tarafından kuşatıldı. Kuşatma, Kulu ilçesinden gönderilen jandarma kuvvetlerinin yardımı ile kaldırılabildi (40). Elmalı köylülerinin mücadelesi şiddetlenerek devam ederken, yine Konya'ya bağlı Sarayönü ilçesinin Kuyulusebil köyünden 10 topraksız köylü hazineye ait toprakları zapt ettiler (41).

1968 yılının Şubat ayında, Emirdağı köylerinden birinde, bir köylü, Köy İşleri Bakanlığına başvurarak, toprak istediği için, ağalar tarafından öldürtüldü (42). Öte yandan Söke'nin Bafa Gölünde balık avlayan bir köylü bekçiler tarafından vuruldu. Serçin köylüleri yaralıyı Söke'ye getirerek, gölün sahibi olduğunu iddia eden Cemal Özbaş'ın yazıhanesinin önünde olayı protesto ettiler. Vurulan köylünün ölmesi köylüleri iyice çileden çıkarmıştı. Serçin'liler toplu halde Söke'ye inerek Özbaşların el koyduğu Bafa Gölünde, cenazeyi, ağalara inat, motorla dolaştırdılar (43). Yine Şubat ayında Fatsa'nın 24 köy muhtarı bir bildiri yayınlıyarak, Amerika'ya, «birinci ihtar»larını yaptılar (44).

(37) TÜRK SOLU, sayı 106 ve 107; İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 9.
(38) İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 10.
(39) TÜRK SOLU, sayı 112; İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 11, Proleter Devrimci AYDINLIK, sayı 1-15, s. 168.
(40) TÜRK SOLU, sayı 1.
(41) TÜRK SOLU, sayı 3.
(42) TÜRK SOLU, sayı 13.
(43) TÜRK SOLU, sayı 18.
(44) TÜRK SOLU, sayı 15.

Mart ayında Urfa'nın Bozova ilçesine bağlı Ortatepe köyünde, büyük toprak sahipleriyle köylüler arasında, üç kişinin ölümüyle sonuçlanan bir çatışma oldu (45).

Nisan ayında; Ehmalı'da köylülerin ektiği topraklar ağalar tarafından sürülmek istenince mücadele yeniden şiddetlendi (46). Fatsa köy muhtarlarının bildirisinden sonra Samsun'un 15 köyünden 118 imzalı «Amerikalı sömürgeci istemiyoruz» bildirisi yayınlandı (47).

Temmuzda Malatya'nın Akçadağ ilçesine bağlı 11 köy muhtarı, bir bildiriyle Amerikan emperyalizmini ve ona «Çanak Tutanları» lanetledi (48).

28 Ocak 1969 da Torbalı ilçesine bağlı Atalan köylüleri, ağaların el koyduğu hazine arazisini işgal ettiler ve ana yol üzerine «Bu köyde toprak mücadelesi vardır» yazılı büyük bir pankart astılar (49). Atalan işgalinden birkaç gün sonra Menderes'in halası «hanım ağa» Mesude Evliyazede'nin el koyduğu hazine topraklarını Göllüce'liler zapt ettiler (50).

7 Şubatta Ege tütün piyasasının açılışı dolayısıyla FKF tarafından Akhisar'da düzenlenen mitinge binlerce tütün üreticisi katıldı. Mitingi baltalamak için tefeci tüccarların düzenlediği saldırı, köylüler ve gençler tarafından püskürtüldükten sonra, mitinge katılanlar «Köylü Gençlik Elele» sloganıyla şehire bir yürüyüş yaptılar (51). 10 Şubatta Akhisar'daki mitingin bir benzeri Ödemiş'te yapıldı (52). Yine Şubat ayında Tokat'ın Uzunburun köyündeki 2 bin dönümlük toprak, köylüler tarafından işgal edildi (53). 22 Şubatta, Malatya'da devrimci dernekler tarafından düzenlenen «Emperyalizmi, açlık ve pahalılığı tel'in mitingi»ne birçoğu köylü olmak üzere, onbine yakın Malatyalı katıldı (54). Haymana ilçesinin Çuluk köyü halkı, köylerindeki toprak ağalarına karşı bir bildiri dağıttılar (55). Torbalı'nın Hortuna, Pancar, Kuşçuburun köylüleri ağalara ait pancar çiftliğinin bazı kısımlarını işgal ettiler (56).

16 Nisanda Söke'de köylülerin ve gençlerin el birliğiyle «Toprak reformu ve bağımsızlık mitingi» düzenlendi (57). 13 Nisanda, Diyarbakır'da Lice, Siverek, Suruç, Batman, Van, Muş, Malazgirt bölgelerinden 3 bin kişinin

(45) TÜRK SOLU, sayı 15.
(46) TÜRK SOLU, sayı 21, 22.
(47) TÜRK SOLU, sayı 26.
(48) TÜRK SOLU, sayı 37.
(49) TÜRK SOLU, sayı 65; AYDINLIK, sayı 5, s. 341-344; AYDINLIK, sayı 8, s. 88.
(50) Aynı yerler.
(51) TÜRK SOLU, sayı 65 ve 66.
(52) TÜRK SOLU, sayı 66.
(53) TÜRK SOLU, sayı 67.
(54) TÜRK SOLU, sayı 69.
(55) TÜRK SOLU, sayı 72; AYDINLIK, sayı 8, s. 88.
(56) AYDINLIK, sayı 8, s. 88.
(57) TÜRK SOLU, sayı 75.

katıldığı bir başka miting yapıldı (58). Hilvan'da Ziraat Bankası kredilerinin haksız dağıtımını gören köylüler, bankaya hücum ettiler (59). Kars'ın Susuz ilçesine bağlı İncesu ve Çamçavuş köylüleri kredi dağılımındaki adaletsizliği protesto ettiler (60). Nisanın son haftasında Gaziantep'e bağlı Oğuzeli ilçesinin Karadibek köylüleri, ağalar toprakları başkalarına kiraya vermek isteyince 3 bin dönümlük toprağa el koydular (61). Antalya, Manavgat ilçesinin Çolaklı köyündeki 350 dönümlük araziye, Seki köyü ağalarının el koymak istemesi, köylülerle ağalar arasında şiddetli çatışmalara yol açtı. Köy jandarma ve komando birlikleriyle kuşatılarak, kadınlı erkekli birçok köylü tutuklandı. Ağalar, toprakları jandarma nezaretinde sürebildiler (62).

Mayıs ayında Yozgat'ın Yerköy ilçesine bağlı Kayadibi köyünden ve ve başka köylerden, topraksız ve az topraklı köylüler, hazine toprağını kendine mal eden CHP milletvekili Celâl Sungur'a karşı Yerköy'de bir yürüyüş düzenlediler. Yürüyüşleri engellenen köylüler, Danıştay'a başvurdular (63). Keller ve Hançerli köylüleri Malatya'ya inerek hukümet meydanında Amerikan emperyalizmine ve toprak ağalarına karşı bir miting yaptılar (64).

Haziranda tütün üreticileri, merkezi Akhisar'da olan «Türkiye Tütün Üreticileri Sendikası»nı kurdular ve kurucular bir bildiriyle bütün tütün üreticilerini tefeci tüccarlara karşı birleşmeye çağırdı (65). Dursunbey'e bağlı Akyayla köyünün topraksız ve az topraklı halkı ise hazine topraklarını işgal ederek hükûmetten toprak talebinde bulundular. Gemlik'e bağlı Muratoba köylüleri zaten yetersiz olan topraklarının, baraj inşaatı yüzünden ellerinden alınmasını ve alınan topraklara karşılık başka toprak verilmemesini protesto ediyorlardı. Yine Malatya'da devrimcilere yapılan baskıyı yerdikleri için; altı köylünün tutuklanması, Malatya'nın 40 köyünden yüzlerce köylünün imzalı bir bildiri yayınlıyarak olayı şiddetle protesto etmesine yol açtı. Tekman'da silâhla çatışmalar oldu (66). 1947 yılından beri Düzyurt, Keleş, Hıdır, Çekaluk ve Madralı köylerindeki hazineye ve köylülere ait toprakları kademeli olarak işgal eden Şeyh Selâhattin, Çekaluk ve Madralı'da sürüsünü otlatmak üzere yeni bir işgale kalkınca, köylüler silâha sarılarak şeyhe baş kaldırdılar. Sonraları birçok yoksul koylü, şeyhin silâhlı müritleri tarafından dövüldü ve yaralandı (67) 14 Temmuzda Fatsa köylerinin «Fındık Fiyatları ve Demokratik Haklar» konulu mitinginde, bini aşkın köylü, tefeciler ve Amerikan emperyalizmine çattı (68). Polatlı kay-

(58) TÜRK SOLU, sayı 76.

(59) AYDINLIK, sayı 8, s. 88.

(60) AYDINLIK, sayı 8, s. 88.

(61) AYDINLIK, sayı 8, s. 88.

(62) Aynı yerler.

(63) TÜRK SOLU, sayı 80, İŞÇİ-KOYLÜ GAZETESİ, sayı 1, AYDINLIK, sayı 8, s. 88.

(64) TÜRK SOLU, sayı 80.

(65) TÜRK SOLU, sayı 82.

(66) TÜRK SOLU, sayı 84; İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 1

(67) TÜRK SOLU, sayı 87.

(68) TÜRK SOLU, sayı 89.

mayan kazan gibiydi: Karailyas köyünü satın alan Kozlu çiftliği sahipleri hasatı jandarma kordonunda yapabildiler. Kırıkharmanı köylüleri, ağanın topraklarını sürerken, Sakarya köyü çobanları da ağanın sürücüsünü yüz üstü bıraktılar (69).

Ağustos, Doğu halkının uyanış mitinglerine sahne oldu (70). Elbistan'lıların sağlık mitinginde binlerce insan «doktor, ilaç, hastane isteriz» diye bağırdılar (71).

Eylülde Tarsus köyleri kaynıyordu: Kargalı, Firengülüs, Baltalı, Gerdan, İzmik, Melik, Hacıbozan, Yukarıbahçe köylüleri «Pamuk fiyatlarının düşüklüğünü» ve köylülere yapılan kötü muameleleri protesto amacıyla Yenice bucak merkezinde toplandılar ve Tarsus'a kadar traktör ve arabalarla resmi makamlara bildirimde bulunmaksızın yürüyüş yaptılar. Bir hafta sonra yeniden bir miting düzenliyen köylüler, Ankara-Adana-Mersin Karayollarını trafiğe kapatıyorlardı (72).

12 Eylülde Kırıkhan'da bir miting düzenlenmiştir. Tefecilere karşı düzenlenen mitinge Amik ovasındaki 56 köyden 4 bin kişi katılmıştı. Kozan köylüleri ise, traktörlerle Adana-Ceyhan yollarını kapatarak iktidarı protesto ediyorlardı. Aynı günlerde Silivri'ye bağlı Değirmenköylüler Esece çiftliğinin sahip çıktığı hazine toprağının yarısını ektiler (73). Hatay'ın Reyhanlı ilçesine bağlı Varışlı köyünde Değirmenköy mücadelesinin bir benzeri tekrarlandı (74).

Burdur'da pancar üreticisi köylüler, küspe satışında yapılan volsuzluğa engel olmak için, bir sürü yetkilinin kapısını çalıp eli boş döndükten sonra, nihayet Aralık ayında, traktörlerle şehre inip fabrikaya yürüdüler (75).

1970 yılının ilk ayında bildiğimiz Akhisar ve Ödemiş mitingleri oldu (76). Tekirdağ'ın Kaşıkçı, Taşomurca, İsmailli ve daha birçok köylerinde öteden beri devam eden kaynaşmalar iyice kızıştı ve gittikçe de kızışıyor. Vali, kaymakam, jandarma komutanları vs... her gün bir başka köyde, çiftlik sahiplerine karşı ayağa kalkan köylüleri yerine oturtmak için terler döküyor, tehditler savuruyorlar (77).

Son iki yılın basına geçen köylü hareketleri de, aşağı yukarı bunlar.

Sadece basına geçen işçi, köylü hareketleri bile, yığın hareketlerinin her geçen gün daha geniş çevrelere, yeni işyerlerine ve kırlara doğru yayıldığını gösteriyor. Kitleler, her gün, daha çoğalarak mücadeleye giriyor. Fabrikalarda ve kırlarda, binlerce işçi ve köylü, sınıf mücadelesinin (bilinçli siyasî mücadele anlamında değil) çemberinden geçerek tecrübeler kazanıyor, bilincini geliştiriyor. Kitlelerin «büyük devrimci ruhu», «sınırsız yaratıcı gücü» kendini ispat ediyor. Proleter devrimci saflarda, mücadelemizin ancak bilinçli ve örgütlü kitlelere dayandığı takdirde başarıya ulaşabileceği bilinci, her geçen gün daha fazla yerleşiyor, kitlelere güvenmeyen, onları hareketsiz yığınlar olarak gören küçük burjuva anlayışı, yığınların gelişen

---

(69) AYDINLIK, sayı 10, s. 252

(70) TÜRK SOLU, sayı 92 ve 93; İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 3

(71) İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 6.

(72) TÜRK SOLU, sayı 97; İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 6.

(73) TÜRK SOLU, sayı 105 ve 106; İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 9.

(74) TÜRK SOLU, sayı 107.

(75) TÜRK SOLU, sayı 111.

(76) TÜRK SOLU, sayı 117; İŞÇİ KÖYLÜ GAZETESİ, sayı 12

(77) TÜRK SOLU, sayı 120 ve 121.

atılımları karşısında geriliyor. Yaygınlaşan işçi, köylü hareketleri, aynı zamanda, proleter devrimci hareketimizin onüne yeni görevler, «yeni teorik, siyasî ve örgütlenme ile ilgili görevler, yığın hareketinin gelişmesinden önceki dönemde bizi tatmin edebilenlerden çok daha karmaşık görevler» (78) çıkarmış bulunuyor.

Şimdi, bu yeni görevler, «teorik, siyasî, orgutsel» görevler üzerinde duralım.

KENDİLİĞİNDEN-GELME İŞÇİ HAREKETLERİ VE PROLETER DEVRİMCİ SİYASÎ MÜCADELE

Kendiliğinden-gelme işçi hareketlerinin Türkiye'de hızla yoğunlaştığını ve yaygınlaştığını görüyoruz. Bu durumda kendiliğinden-gelme mücadele ile, bilinçli siyasî mücadele ilişkilerini, kendiliğinden-gelme hareketlerin sınıf mücadelesi içindeki yerini ve işçi sınıfı hareketinin nasıl bir politika ve örgütlenme ile kendiliğinden-gelmelikten kurtarılıp bilinçli siyasi mücadele haline getirilebileceğini araştırmak daha da önem kazanmaktadır. Bütün bunları, bu konulardaki bilimsel sosyalist görüşü ve bilimsel olmayan yanlış görüşleri ortaya koymak, mücadelemize ışık tutacak ilkeleri tesbit bakımından zorunludur.

Proletaryanın sınıf mücadelesi, yani bilinçli siyasi mücadele, onun dünya görüşu olan bilimsel sosyalizmin emrettiği mücadeledir. Sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya yaratmayı hedef alan ve o hedefe doğru, **bilinçle** götürülen mücadeledir. «İşçilerin mücadelesi, ancak bütün ülkenin işçi sınıfının başta gelen temsilcilerinin tek bir sınıf olarak kendilerinin bilincine vardıkları ve tek tek patronlara değil de, **tümüyle kapitalist sınıfa** ve o sınıfı destekleyen hükûmete karşı yönelmiş bir mücadeleye giriştikleri zaman sınıf mücadelesi haline gelir» (79). İşçilerin iş güçlerini daha elverişli şartlarla satmak için, çalışma ve hayat şartlarını iyileştirmek için patrona karşı yürüttükleri kollektif mücadele, yani iktisadî mücadele, yine proleter devrimcilerinin müdahalesi olmadan, iktisadî ve demokratik haklar için hükûmete karşı yürütülen mücadele, **kendiliğinden gelmedir.** İşçilerin, bu mücadelelere girebilmek için, tüm işçi sınıfının üyesi olduğunu kavramaları ve çıkarlarının düzenin tümü ile uzlaşmaz olduğu bilincine varmaları gerekmez. Şüphesiz kendiliğinden-gelme her hareket de, içinde belirli ölçüde «bilinç ışınları»nı taşır. Lenin'in dediği gibi, «İlkel isyanlar bile belirli bir ölçüde bilincin uyanışını ifade ederler.» Meselâ sistemli grevler, daha çok «bilinç ışınları» taşır; bunlarda sınıf mücadelesinin «filizlendiğine» tanık oluruz. Ama yine de bu grevler, sınıf mücadelesinin kendisi değil, onun «sadece filizlendiği» hareketlerdir. Çünkü bu grevler, sosyalizmi amaçlamaz, sadece sendika mücadelesidir. «İşçiler çıkarlarının düzenin tümüyle uzlaşmaz çelişkisinin bilincinde olmadıkları ve **olamadıkları için**», yani onların bilinci proleter devrimci bilinci olmadığı için, bu grevler isyanlara göre büyük bir ilerlemeyi temsil etmelerine rağmen gene de 'sınıf mücadelesi' değildirler ve olamazlar» (80).

İşçi sınıfı, kendi çabasıyla ancak sendikacılık bilincini geliştirebilir. İktisadî-demokratik taleplerle tek tek patronlara karşı, ya da gerekli işçi kanunlarını çıkarması için hükûmete karşı mücadele etmek üzere, sendika-

---

(78) Lenin, **Ne Yapmalı**, Ankara, Sol Yayınları, 1969, s. 78

(79) Lenin, «Önümüzdeki Görev», TÜRK SOLU, sayı 113.

(80) Lenin, **Ne Yapmalı**, s. 40.

lar içinde birleşmenin gerekli olduğu bilincini geliştirebilir. **«Kendi başına kalınca, kendiliğinden-gelme işçi hareketi, ancak sendikacılığı doğurabilir** ve kaçınılmaz olarak **hep onu doğurmuştur»** (81). Çünkü sosyalizm ile işçi sınıfı mücadelesi ayrı ayrı ön şartlardan meydana gelirler. Birbirine paralel olarak gelişirler, fakat birbirini doğurmazlar. Sosyalizm, burjuva aydınları arasında bilimin gelişmesinin bir sonucu olarak doğmuş ve zenginleşmiştir. Bu nedenledir ki, bilimsel sosyalizm işçi sınıfına, burjuva aydınlar tarafından, dışarıdan iletilir. Proletarya, bilimsel sosyalizmi kendi sınıf mücadelesine dışarıdan ithal eder. Proleter devrimci bilincin, işçi sınıfının kendiliğinden-gelme mücadelesine tabi olarak doğacağını iddia etmek, bu bilinci işçi sınıfına götürme görevini unutturmak demektir. Bu ise, işçi sınıfının, ideolojik bakımdan burjuvazi tarafından köleleştirilmesi sonucunu doğurur. «Çünkü kendiliğinden-gelme işçi sınıfı hareketi trade-unionculuktur (..) ve trade-unionculuk ise işçilerin burjuvazi tarafından ideolojik bakımdan köleleştirilmeleri demektir» (82). İşçi yığınları kendiliğinden-gelme mücadeleleri içinde bağımsız bir ideoloji yaratamayacaklarından, ya burjuva ideolojisini ya da sosyalist ideolojiyi benimsemek, bunlar arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaklardır. «Sosyalist ideolojiyi herhangi bir biçimde küçümsemek, bu ideolojiye azıcık olsun sırt çevirmek», işçi sınıfına siyasî bilinç iletme görevini azıcık olsun ihmal etmek, burjuva ideolojisini güçlendirmeye yarayacaktır. Çünkü burjuva-ideolojisi, köken bakımından proletarya ideolojisine nazaran çok daha eskidir, çok daha gelişmiştir ve çok geniş ölçüde yayılma imkânları vardır (83). Bilerek veya bilmeyerek, isteyerek veya istemeyerek, kendiliğinden-gelmeliğe boyun eğmek, onu yüceltmek, bilincin rolünü küçümsemek işçiler üzerinde burjuva ideolojisinin etkisini güçlendirmeğe yarayacağından, objektif olarak burjuvaziye hizmet etmek olur.

Proleter devrimcilerinin görevi, işçi sınıfı hareketini, proleter devrimci hareketin kanadı altına almak, onların büyük gücünü proleter devrimci hareketin emrine vermektir; kendiliğinden-gelmeliğe boyun eğerek proleter devrimci hareketın büyümesini geciktiren bütün eğilimlere karşı **hoşgörü göstermeden** mücadele etmektir. Proleter devrimci politika, işçi sınıfı hareketini proleter devrimciliğinin kanadı altına alma, işçi sınıfının kendiliğinden gelme hareketini bilimsel sosyalizmle birleştirerek, onu bilinçli siyasî mücadeleye yükseltme politikasıdır ve kendiliğinden gelmeliğin politikası, «İşçi sınıfının **burjuva politikası**» olan trade-unioncu politikanın tam zıddıdır. Proleter devrimci politika, işçi sınıfının siyasî eğitimini, siyasî bilincin gelişmesini aktif olarak ele almayı emreder. İşçi yığınlarının bilincini gerçek bir siyasî bilinç, gerçek bir sınıf bilinci düzeyine yükseltmeyi emreder.

İşçi yığınlarının bilinci, ne zaman gerçek siyasî bilinç, gerçek bir sınıf bilincidir? Yine Lenin'e başvuralım:

«Eğer işçiler, **hangi sınıflar gadre uğrarsa uğrasın, her türlü** suiistimale **karşı**, zulmün ve zorbalığın bütün davranışlarına karşı tepki göstermeğe alışmış (iseler) ve işçiler bunlara karşı herhangi bir açıdan değil de, Sosyal-Demokrat (Sosyalist) açıdan tepki göstermeye alışık (iseler), işte o zaman) ... işçi sınıfının bilinci gerçek bir sınıf bilinci (olabilir). Eğer işçiler, öteki sosyal sınıfların **her birini** entellektüel, manevî ve siyasî hayat-

(81) Aynı eser, s. 120.

(82) Aynı eser, s. 52.

(83) Aynı eser, s. 51-54.

larının bütün tezahürlerinde gözleyebilmek için somut ve aktüel siyasî gerçek ve olaylardan yararlanmasını (öğrenirlerse) . eğer materyalist tahlil ve kıstasları, bütün sınıfların, kategorilerin, grupların, bütün eylem ve hayat tarzlarına pratik olarak uygulamayı (öğrenirlerse, işte o zaman) işçi yığınlarının bilinci gerçek bir sınıf bilinci (olabilir)» (84). Proleter devrimci olabilmek için, işçi, bütün sınıf ve tabakaların «iktisadî niteliğini, sosyal ve siyasî özelliklerini», bunların güçlü ve zayıf yanlarını bilmelidir... Marx'ın deyimiyle, «muhafazakârların parolası olan 'âdil bir işgücü karşılığında âdil bir ücret' yerine, bayraklarına 'sömürme düzeninin kaldırılması parolası' nı» (85) yazan ve bunun gerektirdiği mücadeleye giren işçiler bilinçli işçilerdir.

İşçi sınıfını siyasî bilince nasıl ulaştıracağız? Bunun için toplumun bütün sınıfları arasına gitmeliyiz. Bütün haksızlıklara karşı zamanında ve geniş mücadele kampanyaları örgütlendirmeli, canlı olayları, çevremizde olup bitenleri yığınların gözleri önüne sermeliyiz. Bütün alanlarda örgütlenen bir siyasî gerçekleri açıklama kampanyası, «Ancak böyle bir kampanya, yığınların siyasî bilince ulaşmasını sağlayabilir ve yığınların devrimci eylemini hızlandırabilir» (86). Siyasî ajitasyon görevini yerine getirebilmek için, hayatın bütün alanlarını kapsayan geniş bir siyasî gerçekleri açıklama kampanyası örgütlendirmek, siyasî ajitasyonu zulmün bütün belirtilerini ele alarak yürütmek zorunludur. «Geniş bir siyasî gerçekleri açıklama kampanyası örgütlendirmezsek, işçilerin siyasî bilincini geliştirme görevimizi yerine getirmiyeceğimiz besbelli değil mdir?» (87).

Böyle bir eylem, besbellidir ki bu eylemin muhtevasıyla sıkı sıkıya bağlı bir örgütü gerektirir. Bu örgüt, birinci olarak, her şeyden önce ve başlıca mesleği devrimci eylem olan kimselerden kurulmalıdır. Üyeler arasındaki bu ortak özellik, işçilerle aydınlar arasında ve çeşitli meslek grupları arasındaki her türlü farkı kesin olarak siler. İkinci olarak, bu örgüt, bütün şartlarda ve, bütün dönemlerde mücadeleyi sürdürebilecek sağlam bir yapıya sahip olmalıdır. Ancak böyle bir örgüt, bütün ülke çapında siyasî gerçekleri açıklayacak geniş, dengeli ve sürekli bir siyasî ajitasyon yürütebilir. Sağlam bir devrimci hareket ancak böyle bir örgütün varlığıyla mümkündür. Çünkü ancak boyle bir örgüt mücadelenin çeşitli ve hızla değişen şartlarına uyabilir. Çünkü, ancak böyle bir örgüt, küçük grup ve hizipleri harekete katılan bütün unsurları bir bütün içinde toplayabilir, geniş yığın örgütlerini kendisine bağlıyabilir, denetim ve yönetimine alabilir. Ve yine, ancak böyle bir örgüte, eyleminin başlıca muhtevası toplumun bütün katları arasında yürütülen canlı siyasî ajitasyon olan bir örgüte sahip olanlar, «devrimin geldiğini önceden görememe tehlikesini en aza indirmiş» olabilirler ve «sınıf mücadelesinin kendini büyük ölçüde ortaya koyuşu sırasında» geniş örgütsüz yığınlara da bir ölçüde kumanda edebilirler.

Kendiliğinden gelme yığın hareketleri ne kadar yaygınlaşır ve büyürse, böyle bir örgütün gereği o ölçüde artar. «Ancak marksizmi anlamıyanlar ... işçi sınıfı hareketinin kendiliğinden gelme yükselişinin devrimciler örgütünü yaratma görevinden bizi azadettiğini düşünebilirler. Tam tersine bu hareket, örgüt görevini bize yüklemektedir; çünkü mücadele güçlü bir devrimciler örgütü tarafından yönetilmediği sürece, proletaryanın ken-

---

(84) Aynı eser, s. 88 - 89.

(85) Karl Marx, **Ücret, Fiyat ve Kâr**, Ankara, Sol Yayınları, 1965, s. 101.

(86) Lenin, **Ne Yapmalı**, s. 88.

(87) Aynı eser, s. 73.

diliğinden gelme mücadelesi hiçbir zaman onun gerçek sınıf mücadelesi olamaz» (88) Mao Zedung'un deyişiyle de, «devrimci prensiplere, Marksizm-Leninizmin devrimci tarzına göre kurulmuş bir parti olmaksızın, işçi sınıfı ve geniş halk kitleleri emperyalizme ve uşaklarına karşı yönetilemez.»

Eyleminin başlıca muhtevası, temerküz noktası, toplumun bütün katları arasında yürütülen canlı siyasî ajitasyon olan devrimciler örgütü, bu çalışmayı en iyi biçimde ancak bütün ülkeyi kapsayan ve düzenli aralıklarla yayınlanan bir gazete ile başarabilir. Üstelik böyle bir gazete propaganda ve ajitasyon görevinden başka, bir örgütlenme görevi de yapacaktır. «Bir gazete sadece kollektif propagandacı ve kollektif ajitatör değil, aynı zamanda kollektif örgütlendiricidir de» (89).

Buraya kadar, kendiliğinden gelmeliğin ne olduğunu ve işçi sınıfını nereye götüreceğini, kendiliğinden-gelmelik karşısında proleter devrimcilerinin görevini, bilinçli siyasî mücadeleyi ve bu mücadelenin icabı olan örgütlenmeyi, bilimsel sosyalizmin esas kaynaklarına dayanarak özetlemiş bulunuyoruz. Şimdi de, kendiliğinden gelmeliğe boyun eğen, proleter devrimci saflara sokulmuş iki siyasî akım üzerinde duralım.

KENDİLİĞİNDEN GELMELİĞE BOYUN EĞEN İKİ AKIM: EKONOMİZM VE TERÖRİZM

Ekonomizm, işçi sınıfının kendiliğinden-gelme hareketini yüceltme, putlaştırma teorisidir. Ekonomizm, siyasî mücadeleyi reddetmiyen, fakat, kendiliğinden-gelme siyasî mücadelenin bilinçsizliği önünde boyun eğen, yani, proleter devrimci politikayı, trade-unionçu politika derekesine düşüren bir akımdır. Ekonomizmin benimsediği politika, işçilerin içinde bulundukları şartlardan ileri gelen acıların hafifletilmesini sağlamaya yönelir. Hükûmetten gerekli kanunların çıkarılmasını talep ve bunun için mücadeleyi kabul eder. Ama bu politika, işçileri sermayenin boyunduruğunda tutan şartların ortadan kaldırılmasını hedef almaz.

Ekonomizm, işçilerin sınıf bilincini geliştirmek için, iktisadî mücadeleyi biricik ya da başlıca temel sayar. Ekonomizm, iktisadî mücadelenin yığınları aktif siyasî mücadeleye çekmek için en geniş uygulama alanı ve bir araç olduğunu iddia ederek, siyasî ajitasyonun kapsamını, işçilerin siyasî bilincinin gelişmesini hiçbir zaman sağlayamayacak olan dar bir çerçeve içinde sınırlandırır. Bütün yönleri ile siyasî ajitasyon yerine, «aşamalı bilinçlendirme teorisi»ni koyar; önce ekonomik mücadele bilinci, sonra bu mücadele sınırları içinde kazanılan siyasî bilinç (!). «Bir grevden sonra, hiç değilse birkaç grevden sonra, hükûmet polisi ve jandarmayı karşılarına çıkarınca, yığınlar kısa vadeli çıkarlarını anlamaya başlıyorlar» iddiası, ekonomistlerin, oportünizmin teorisi olan «aşamalı bilinçlendirme teorisi»nin tipik bir örneğini teşkil eder.

Ekonomizm «işçi sınıfının dikkatini, gözlem imkânlarını ve bilincini» yalnız işçi sınıfı üzerine, işçi sınıfının iktisadî mücadelesi üzerine çeker. «Salt işçi hareketi» taraftarıdır; işçi olmayan her aydına, sosyalist de olsa, düşman gözüyle bakar. Böylece işçi sınıfının «çağdaş toplumun bütün sınıfları arasında karşılıklı ilişkiler hakkında tam bir bilgi, siyasî hayatın tecrübesine dayanan bir bilgi» (90) sahibi olmasını önler.

Ekonomizmin, «İktisadî mücadelenin siyasî ajitasyon için en geniş ölçüde uygulanabilen araç olduğu yolundaki, bizim görevimizin bu gün iktisadî mücadelenin kendisine bir siyasî nitelik kazandırma vb. olduğu yolun-

(88) Aynı eser, s. 167.
(89) Aynı eser, s. 203.
(90) Aynı eser, s. 89.

daki iddiaları, sadece siyasi bakımdan değil, örgüt bakımından da görevlerimizin dar sınırlı bir anlayışını yansıtır» (91) Devrimci politikanın yerine, kendiliğinden-gelmeliğin politikası olan trade-unioncu politikayı koyan ekonomizm, devrimciler örgütünün yerine de, kendiliğinden gelişen örgüt biçimlerini koyar. «Devrimci eylemde dar kapsamda yetinmeyi, bu kadar dar eylem temeli üzerinde iyi bir devrimci örgütün kurulamıyacağını anlayamamayı, nihayet (ki bu en önemlisidir) bu kadar dar kapsamlı çalışmayı haklı göstermeyi ve onu özel bir 'teori' durumuna yükseltmeyi, yani bu mücadelede de kendiliğinden gelmeliğe boyun eğmeyi ifade eden» ilkelliği savunur. İlkellik, ekonomizmle sıkı sıkıya bağlıdır. Ekonomizmden kurtulmadıkça, ilkellikten, yani dar kapsamlı örgüt eyleminden kurtulmanın imkânı yoktur. Ekonomizm, yığın hareketine «devrimci eylemimizi güçlendiren ve ona hız veren bir şey olarak değil de, bizi devrimci eylemi yürütme zorunluluğundan azad eden bir şey» olarak bakar (92) Bu nedenle de, birinci ve en acil pratik görevimizin siyasi mücadeleye gerekli enerjiyi, çetinliği ve devamlılığı sağlayabilecek olan bir devrimciler örgütü yaratılması olduğunu göremez. Örgütlenmede gevşekliği savunur. İşçilerin yığın örgütleriyle devrimciler örgütünü birbirinden ayırdedemez

Besbelli ki, ekonomizm işçi sınıfını kurtuluşa değil, onu bataklığa, burjuvazinin kuyruğuna takmaya, köleleştirmeye götüren bir akımdır.

Terörizme geçelim :

Terörizm genel olarak, iktidarın terörle yıldırılacağı ve düzenin terörle bozulabileceği görüşüdür. Terörizmle ekonomizm arasında zorunlu bir iç bağlantı, ortak bir kök vardır. Bu bağlantı, bu ortak kök, kendiliğinden gelmeliğe boyun eğme denen şeydir. Ekonomistler, 'salt işçi hareketleri önünde boyun eğerler; «Teröristler ise, devrimci mücadele ile işçi sınıfı hareketini birbirini tamamlayan bir bütün içinde birleştirme yeteneğinden yoksun olan, ya da fırsatını bulamayan aydınların tutkulu öfkesinin kendiliğinden-gelmeliği önünde boyun eğmektedirler» (93). Terörizm, en geniş siyasî ajitasyonun yerine terörü, «heyecanlandırıcı terörü» koyar. Bütün alanları kapsayan siyasî gerçekleri açıklama kampanyasının mutlak olarak zorunlu olduğunu göremez. Siyasî mücadeleyi birtakım komplolar olarak sınırlandırır. Siyasî devrimi gerçekleştirmek için sıkı ve inatçı bir mücadele ile proletaryayı eğitmek, devrimcilerin güçlü bir örgütünü yaratmak yerine, heyecanlandırıcı bir terörizm ile işçi sınıfı hareketini canladırmayı savunur.

Terorizmin örgütlenme anlayışı da, siyasî mücadele anlayışına uygun olarak, ilkelliği savunmaktadır. Lenin, ekonomizm ile terörizmi karşılaştırarak şöyle der : «Biri oportünist, öteki ihtilâlci olan bu iki eğilim, egemen bulunan ilkel metotlara boyun eğmektedirler» (94). Ve yine teröristlerin terör çağrıları ve ekonomistlerin iktisadî mücadelenin kendisine bir siyasî nitelik kazandırma yolundaki çağrıları «şu anda Rus devrimcilerinin omuzlarına yüklenen en acil görevden, örgütlenme ve bütün biçimleriyle siyasî ajitasyon görevinden kaçmak için iki ayrı yoldan başka bir şey değildir» (95) der

(91) Aynı eser, s. 124.
(92) Aynı eser, s. 138.
(93) Aynı eser, s. 95-96.
(94) Aynı eser, s. 131-132.
(95) Aynı eser, s. 98.

Kendiliğinden-gelmeliğe boyun eğen bu iki akımı, bunların siyasî görev ve örgüt anlayışlarını da Lenin'den yaptığımız aktarmalarla özet olarak vermiş bulunuyoruz. Şimdi, yukardaki bilgilerin ışığında ülkemizdeki işçi hareketlerinin değerlendirilmesine ve sonra da kendiliğinden-gelmelik karşısında yine ülkemizdeki yanlış eğilimlerin, bunların dünya proleter devrimci hareketi içindeki yerlerini dikkate alarak eleştirisine geçelim.

ÜLKEMİZDEKİ İŞÇİ HAREKETLERİNİ DOĞRU DEĞERLENDİRELİM

Aybar-Aren oportünizmi, bilindiği gibi ülkemizdeki işçi hareketlerinin sosyalist hareket olduğunu iddia etti ve halen de etmektedir. Onlara göre, işçi yığınlarının kendiliğinden-gelme hareketleri «anti-kapitalisttir» yani «sosyalizm» içindir. Önce Aybar-Aren oportünizmine, daha sonra «üçüncü yol» adı altında popülizme uzun süre yataklık ettikten sonra, sözümona bir özeleştiri yaparak bugün «ilkesiz birlik cephesiyle» ilkesiz bir birlik kuran ANT dergisine göre de, kendiliğinden-gelme işçi hareketleri «anti-kapitalist» yani «sosyalist» bir mücadeledir. Hattâ bu dergi Alpagut işçilerinin kömür ocağını el koymaları üzerine «işte sosyalist işletme» diye yaygarayı basmıştır. Ama şimdi artık bu türden «büyük iddialar» fazla ileri sürülemiyor, sürülse bile kimseyi inandıramıyor. Bugün, saflarda, benzeri iddialar, daha değişik daha «devrimci» biçimler içinde ileri sürülüyor ve bilinçsiz insanlar üzerinde az çok inandırıcı da olabiliyor.

Şu satırlara bir göz atalım: «Bütün bu hareketler (işçi hareketleri) bir bakıma, meslekî hak ve istemlerin ötesinde mevcut rejime, Amerikan emperyalizmine karşı tavır dışlar değil midir? Yani bütün bu hareketler ekonomik mücadeleyi de aşıp siyasî bir mücadeleye dönüşme **belirtileri** değil midir? (Siyasî hale dönüşmeye **yönelmesi** demek, sosyalist mücadele olması demek değildir. Sosyalist mücadele olması için tek tek patronlara karşı mücadele olmaktan çıkması gerekir.) Aylardan beri süre gelen işçi sınıfı hareketi, işçi sınıfının **sınırlı da olsa** 'kendi kendine sınıf' dan, 'kendisi için sınıf' durumuna geçmekte olduğunu belirtileridir» (96). Bu görünüşte «devrimci» ifadenin altında gerçekte korkunç derecede gerici bir **ekonomizm** yatmaktadır. Takip edelim: «Yani bütün bu hareketler ekonomik mücadeleyi de aşıp siyasî bir mücadeleye dönüşme **belirtileri** değil midir?» Olabilir. Hattâ **çoğu zaman** «siyasî mücadeleye dönüşmenin **belirtileri**» değil, «siyasî mücadele»nin ta kendisi de olabilir! Ve Lenin'in dediği gibi, zaten çoğu zaman ekonomik mücadeleye polis siyasî bir nitelik verir ve ülkemizde de vermektedir. Ama bu **sosyalist siyasî mücadele değil,** trade-unioncu siyasî mücadeledir, kendiliğinden-gelen siyasî mücadeledir. Ekonomistlerin önünde eğildikleri (bugün de Aydınlık Sosyalist Dergi'nin önünde eğildiği) **kendiliğinden** siyasî mücadele (!); işçi sınıfını hiç bir zaman kurtuluşa götürmeyen ama, sadece burjuvaziye ideolojik bakımdan kole olmaya götüren siyasî mücadele (!). Burjuvazinin **kabul ettiği** siyasî mücadele (!), yani «**İşçi sınıfının burjuva politikası**»! İşçi hareketlerinin «siyasî hale dönüşmeye **yönelmesi** demek, sosyalist mücadele olması demek değildir». Yazar burada «yönelme» sözcülüğünün altını çizdiğine göre, işçilerin hareketi, siyasî hale **dönüştüğü** zaman, işçi hareketleri «sosyalist mücadele» haline gelmiş olacaktır. Bu fikir bir sonraki cümlede de daha tam ve daha mükemmel bir ifadeye kavuşmuştur: «Sosyalist mücadele olması için tek tek patron-

(96) Aydınlık Sosyalist Dergi, sayı 15, s. 205.

lara karşı mücadele olmaktan çıkması gerekir.» Sözgelimi **hükûmete karşı** sekiz saatlik iş günü **kanunu** için yürütülen mücadele «tek tek patronlara **karşı mücadele olmaktan çıktığı** için» ve **üstelik** siyasî hale **dönüştüğü** için, «sosyalist mücadele» dir(!) Sözgelimi genel grev kararı için **hükûmete karşı** yürütülen mücadele de yine «tek tek patronlara karşı mücadele» sınırlarını aştığı ve siyasî **hale dönüştüğü** için «sosyalist mücadele» dir(!) Hükûmetin gerekli işçi kanunlarını çıkarması için yürütülen her mücadele «tek tek patronlara karşı mücadele» sınırlarını aştığı ve siyasî hale **dönüştüğü** için «sosyalist mücadele» **dir(!)** Türk-İş'in, **Ağustosta düzenlediği**, «Büyük İşçi Mitingi», «tek tek patronlara karşı mücadele» olmaktan çıkmıştı ve tam siyasî bir hale **dönüşmüştü**, çünkü, «hükûmetin ve parlementonun işçi meselelerine karşı takındığı ters tutumu protesto etmek» amacıyla **düzenlemişti** (97): İşte sosyalist mücadele(!) Bu sosyalist mücadele anlayışının ekonomist anlayıştan ne farkı vardır, söyler misiniz? **Bu reformlar uğruna mücadeleyi** devrimci itadelerle süsleyerek, «sosyalist mücadele» adı altında önümüze yeniden sürmek değildir de nedir?

İşçi hareketlerinin «bir **bakıma** . mevcut rejime, Amerikan emperyalizmine karşı tavır alışlar» olduğu iddiasına gelince, bu iddia sadece «bir bakımdan», trade-unioncu siyasetle, proleter devrimci siyaseti ayıramıyanlar bakımından doğrudur. Çünkü bize göre, proletaryanın rejime ve Amerikan empervalizmine karşı tavır alışı, herhangi bir «bakımdan» değil de, proleter devrimci açıdan olduğu zaman, yani işçi sınıfı menfatlerinin bu rejimle olan uzlaşmaz çelişkisini kavrayarak ve Amerikan emperyalizminin bütün dünya işçilerinin baş düşmanı olduğunu, onu yenmeden işçilerin kurtuluşunun imkânsız olduğunu, proleter enternasyonalizmi ve onun kendisine yüklediği devrimci görevi kavrayarak «rejime ve Amerikan emperyalizmi» ne karşı çıktığı zaman gerçek bir tavır alıştır! Proletaryanın «rejime ve Amerikan emperyalizmine tavır alışı» budur, bu olmalıdır! Başka türlü bir tavır alış, meselâ bir küçük burjuva demokratı için yeterli sayılabilirse de, proletarya için kesinlikle yetersizdir ve onun henüz geri olduğunun, onu bilinçli siyasî mücadele seviyesine yükseltmek için epey mücadele etmek gerektiğinin işaretidir. Görüldüğü gibi «Aydınlık Sosyalist Dergi» yazarı **proleter devrimci** siyasî mücadele ile, **kendiliğinden** siyasî nitelik kazanan mücadeleyi, yani trade-unioncu politikayı birbirinden ayıramamakta ve durmadan, proleter devrimci politikadan trade-unioncu politikaya kaymaktadır.

«İşçi sınıfının, 'kendi kendine sınıf' dan 'kendisi için sınıf' durumuna geçmekte olduğu» iddiasına gelelim: Bu doğrudur, ama bunun belirtileri, yazarın sandığı gibi işçilerin trade-unioncu politik mücadelede aldığı yol değil, her gün daha çok sayıda işçinin proleter devrimci düşünceyi benimsemeye ve ona yakınlık duymaya başlamasıdır. Bu ise işçi sınıfının **kendiliğinden mücadelesinin doğurduğu bir sonuç** değil, 50 yıllık proleter devrimci mücadelenin ve meselâ vazarın pek itibar etmediği **İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin, proleter devrimci kadroların çabalarının ürünüdür.**

İşçi sınıfı objektif olarak en devrimci sınıftır. Fakat onun devrimciliğinin esası, proleter devrimci düşünceyi sınıf mücadelesine rehber **edinebilmesinde** ve **edinmesindedir.** Bu ise, bilimsel sosyalist düşünceyi benimseyen aydınların, bu düşünceyi işçi sınıfına götürmesiyle mümkündür. Bu gö-

---

(97) Yukarıda gösterilen kaynaklara bakınız.

revin ihmalıne yol açacak, kendiliğinden-gelmeliğin onunde her boyun eğiş, işçi sınıfının davasını, en hafif tabiriyle, geriye itmek olur. Objektif olarak burjuvaziye (ülkemizde emperyalizme) teslimiyettir Bu gerçeği iyice bile lim. Ve işçi sınıfımızın bu gün içinde bulunduğu durumu bu gerçeği bilerek, doğru tahlil edelim.

İşçi sınıfımız bugün ne için mücadele ediyor? Son ıkı yılın onemlı işçı hareketlerini gözden geçirelim Derby ışgali, Fınlinis Branda Fabrıkası boykotu, Koban Barajı, Magirus, Karayolları grevleri, Singer ışgali, Tuslog'da başlayan ve diğer Amerikan işyerlerine sıçrayan grev, Horoz Çıvi ve Pırelli boykotu, Hoechst grevi, Alpagut ve Demir Döküm işgali, Yarımca Seramik işçilerinin boykot ve mitingı, Erdemir grevleri, Eğe Sanayii, Çelik Halat, Armutçuk dırenişleri, Konya Ereğlı Sümerbank işçilerinin yürüyuşü, Gamak olayları . Bunlar niçin oldu? Hedefleri neydi? Sendika özgürlüğunun çiğnenmemesi ve sendika değiştirdiğ için işten atılanların geri işe alınması, işyerinde iş emniyetinin sağlanması, iş teminatı, işten çıkarılanlar ıçın kıdem ve hizmet tazminatı, angaryanın kaldırılması, yıllık ıkramiye, sosyal yardım, yapılacak tensikatlarda sendıka temsilcisinin bulunması (Tuslog), toplu sözleşme hükümlerinin uygulanması, işçiler üzerindeki baskının kaldırılması, ödenmeyen ücretlerın ödenmesi (Alpagut, Gamak), işveri temsılcılığinin tanınması (Eğe), ücretlere zam, çocuk zammı, sosyal guvenlik, prim dağıtımının kısım şeflerinin ınsiyatıfinden çıkarılması (Eğe), işveri mudurünün değiştirilmesi, işçilerin fabrika yönetimine katılması ve «böl-yönet» uygulamasının kaldırılması (Erdemir), asgari ücretlerin uvgulanması, vb Görüldüğü gibi işçilerimizin mücadelesi henüz iktisadî ve demokratik haklar içindir. Hedef: Yasalara ve anayasaya girmiş hakları çiğnetmemek, bu hakları söke söke almaktır. Bu mücadele işçinin sadece kendi çabasıyla ulaşabileceği mücadeledir. En nihayet, «Sendikalar içinde birleşme, işverenlere karşı mücadele etme ve hükûmeti gerekli işçi kanunlarını kabul etmeye zorlama.. » mücadelesidir. Bu hedefler uğruna mücadele, «sonuçları doğuran sebeplere karşı mücadele değil, sadece sonuçlara karşı mücadele» dir. «Sadece geçici çareler uygulayan, fakat hastalığı iyi edemeyen» mücadeledir (98). Ne zaman ki işçi sınıfı hareketi, işbırlikçi iktidarın devrilmesi görevini, birinci görev olarak kabul edecektir ve bunu gerçekleştirmeye yönelecektir, o zaman işçi sınıfının mücadelesi «geçici çareler yerine, hastalığı iyi etmeye yönelmiş» bilinçli siyasî mücadele düzeyine yükselecektir.

Proleter devrimci hareket, eylemine her zaman reformlar uğruna mücadeleyi katar ve katmalıdır. Fakat proleter devrimci hareket, «bütünün bir parçası olarak reformlar uğruna mücadeleyi, özgürlük uğruna ve sosyalizm uğruna devrimci mücadeleye tabi kılar» (99). **Reformları, amaç edinmez; reformları devrimi başarmak için araç olarak kullanılır.** Bu anlamda, devrimci mücadelemizin alanını ve olanaklarını genişletmek anlamında işçilerimizin mücadelesi milli demokratık devrim mücadelemizin bir parçasıdır (100)

---

(98) Karl Marx, **Ücret, Fiyat ve Kâr**, s. 101.

(99) Lenin, **Ne Yapmalı**, s. 80.

(100) Millî demokratik devrim mucadelesi, nihaî amaç olan sınıfsız toplума varmak için, önder güç işçi sınıfının **bilinçle** yürüttüğü bir mücadeledir; bilinçli siyasî mücadeledir Kendiliğinden-gelme işçi ve köylü hareketleri, bu mücadelenin hedefleri doğrultusunda olduğu ve onun mucadele olanaklarını genişlettiği için millî demokratik devrim mücadelesinin bir parçası sayılırlar. Ama bu mücadelenin doğrudan değil, dolaylı bir parçasıdırlar.

Bunlar, «sosyal devrime götüren sınıf mücadelesinin ve güçlü sınıf içgüdüsünün kendiliğinden ifadesi» dirler (101). Devrimci mücadelemizi yüreklendirir ve ona hız verirler. İşçi sınıfı daha geniş hareketlere girme yeteneğini, sermaye ile girdiği bu günlük çatışmalarla kazanır. Sınıf mücadelesi, bu günlük mücadeleler içinde «filizlenir». Ama sadece «filizlenir». Biz, işçi sınıfının günlük mücadelesini ne küçümsüyoruz, ne de gereksiz buluyoruz. Ama bu mücadelenin öneminin doğru tesbit edilmesini istiyoruz. Lenin şöyle diyor: «**Biz sadece, Sosyal-Demokratlar her grevi yönetmeyi başarırlarsa memnunluk duyarız.** Çunku Sosyal-Demokratların söz götürmez görevi, proletaryanın sınıf mücadelesinin her biçimini yönetmektir ve grevler, bu mücadelenin en derin, en güçlu mucadelelerinden biridir. Ama **ipso facto** bir sendikacılık hareketinden fazla bir şey olmayan bu basit mücadeleyi erdemli ve bilinçli sosyal demokratik mücadele diye **nitelendirseydik,** boyle düşünenler kuyruğunda sonuncu olurduk» (102).

Ülkemizdeki işçi hareketlerinde ne görüyoruz? İşçilerimizin mücadelelerinde giderek daha tutarlı, daha hesaplı, daha tecrübeli, daha bilgili olmaya başladıklarını görüyoruz. İşçi sınıfı saflarında giderek, daha sıkı, daha geniş çapta bir dayanışmaya tanık oluyoruz. Grevlerde, işgallerde, boykotlarda «daha şimdiden sınıf mücadelesi filizleniyor». İşçi yığınlarının bilinçli yaşantıya ve bilinçli mücadeleye doğru kendiliğinden-gelme uyanışı proleter devrimci düşünceyle silâhlanmış devrimci kadroların çabalarıyla birleşince, birtakım küçük taleplerle mücadeleye başlayan işçilerin, «Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Amerika», «Yaşasın Demokratik Türkiye» gibi devrimci şiarlara ulaştığını görüyoruz (103). Bundan çıkarılacak sonuç, «Bağımsız Türkiye» diye bağıran işçilerimizin hemen proleter devrimcisi oldukları değil, fakat, bu işçilerin hızlı bir bilinçlenme süreci içinde oldukları ve proleter devrimci düşünceyi benimsemeye hazır ve yatkın olduklarıdır ve **eğer biz işçi sınıfının siyasi eğitimini acil olarak ele alıp yürütürsek,** bilinçli siyasî mücadeleye çabucak ulaşabilecekleridir. Çünkü işçilerin, yukardaki şiarları benimsemesi, genellikle, proleter devrimci dünya görüşü açısından değildir. Sözgelimi «Kahrolsun Amerika» diye bağıran işçiler, bu şiarı, «Amerikan emperyalizmini bütün dünya işçilerinin düşmanı» olarak gordükleri, dünya halklarının kurtuluşunu emperyalizmin yenilmesinde gördükleri, proleter enternasyonalizminin kavradıkları için değil, genellikle köklü küçük burjuva on yargılarınca, milli bencilliğin, milli dar görüşlülüğün etkisiyle benimsemektedirler. Boyle olması da doğaldır. Çunku «sömürge halklarının ve zayıf düşmüş ulusların emperyalist deyletler tarafından yüzyıllar boyu uğratıldıkları zulüm, ezilen ulusların emekçi yığınlarında, sadece kin değil, aynı zamanda **proletaryaları da dahil** [altını biz çizdik — İ. K.], genel olarak ezen uluslara karşı güvensizliği de doğurmuştur» (104). Fakat, bir proleter devrimcisi için hiçbir zaman doğal olmayan şey, işçi yığınlarındaki güçlü küçük-burjuva onyargılarının, millî bencilliğin, millî dargörüşlülüğun arkasına takılmak, bunu **proleter enternasyonalizminin gereği olan anti-emperyalizm** ile, yurtseverlik ile karıştırmak ve böylece de işçi yığınlarını proleter vurtseverliğine ulaştırma mücadelesini örtbas etmektir. Evet, işçi hareketleri «Amerikan emperyalizmine tavır alış-

(101) Lenin, **Bir Adım İleri, İki Adım Geri,** Ankara, Sol Yayınları, 1969, s. 89.

(102) Aynı eser, s. 73-74

(103) Yukarıda aktardığımız kaynaklardan Demir-Döküm, Horoz Çivi, Singer, Erdemir, Yarımca Seramik işçilerinin ve Amerikan işyerlerinde çalışan işçilerin hareketlerine bakınız.

(104) Lenin, **Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı,** Ankara, Sol Yayınları, 1968, s. 158.

lar»dır ama, ne yazık ki, **henüz bilinçli** proleter devrimcisinin tavır alışları **değildir. Her** kim bu gerçeği göremiyorsa, görmezlikten geliyorsa, o kimse **proletaryayı bilinçlendirme mücadelemizi unutturduğu** için, işçi sınıfımızı **burjuvazinin** ideolojik **hâkimiyetine teslim ediyor demektir.** Unutulmamalıdır ki: «Eğer işçiler .. **her türlü** suistimale **karşı, keyfî davranışlara,** zulmün ve zorbalığın bütün davranışlarına karşı . başka herhangi bir açıdan değil **de, Sosyal-Demokrat (proleter devrimci) açıdan tepki göstermeye alışık değillerse,** [altını biz çizdik — İ.K.], işçi sınıfının bilinci, gerçek bir siyasî **bilinç** olamaz.»

Mücadele vermiş işyerlerinde yapılan ve TÜRK SOLU'nun 117. sayısında yayınlanan soruşturmaya, işçi temsilcilerinin verdiği cevaplar işçilerimizin bilinç **seviyelerini** kavramaya yardım edecek önemli bir belgedir. Orada, **işçi sınıfımızın uyanık kesimlerinin bile,** halen sosyalizmi doğru dürüst bil**mediklerini,** fakat onu benimsemeye açık ve hazır olduklarını görürsünüz.

Şüphesiz ki, ne millî demokratik devrim, ne de sosyalist devrim, «meslek dargörüşlülüğü»ne tutulmuş, trade-unioncu önyargılara kapılmış tek bir işçinin kalmadığı güne kalacak değildir. **Fakat her iki devrimde de bilimsel sosyalizmin, en azından işçi sınıfının öncü müfrezesine malolması** ve **bilimsel sosyalizmin esaslarına göre örgütlü öncü müfrezenin, işçi sınıfının ve müttefik olarak köylülüğün önemli bir kesimine, kumanda etmesi gerekir.**

Toparlarsak:

a) İşçi sınıfımızın **bugünkü** mücadelesi geniş ölçüde iktisadî-demokratik **haklar** için sendikal mücadeledir. Bu mücadelenin içindeki işçilerimizin **geniş** kesimleri gerici ideolojilerin baskısı ve hâkimiyeti altındadır.

b) İşçilerimizin daha dar bir kesimi iktisadi-demokratik haklar için mücadelede önemli tecrübeler, bilgiler kazanmış, giderek daha tutarlı, daha örgütlü davranmayı öğrenmiş, kollektif davranış ve dayanışma bilincini geliştirmiştir. Bu kesim proleter devrimci düşünceyi, bilinçli siyasî mücadelenin gereğini henüz kavrayamamıştır ama proleter devrimci düşünceyi benimsemeye ve mücadelede kılavuz edinmeye açık ve hazırdır.

c) Sayıları az olmakla birlikte, TİP, DDD ve İPSD saflarında gerçek sınıf bilincine ulaşan işçilerimizi de bir başka kesim olarak anmak gerekir.

EN GERİCİ SENDİKALARDA DAHİ ÇALIŞMALIYIZ

İşçi sınıfımızın sendikalaşma düzeyini ve işçi hareketlerinde sendikaların rolünü ele almadan önce, genel olarak sendikalar ve proleter devrimci hareketin sendikalar karşısında görevleri üzerinde duralım.

Batıda sendikalar, işçilerin kapitalistlere karşı kendiliğinden gelme mücadelesinin belirli bir aşamasında ortaya çıkan mücadele örgütleridir. «İşçilerin dağınıklığını doğurup devam ettiren, aralarındaki kaçınılması imkânsız rekabeti ortadan kaldırmak, yahut hiç olmazsa kısmak, kendilerini hiç olmazsa basit köleler durumunun üstüne yükseltecek, mukaveleye dayanan iş şartları koparmak için gösterdikleri spontane (kendiliğinden-gelme) teşebbüslerden doğmuşlardır» ([105]). Sendika, işçi sınıfının, sırf kendi çabasıyla ulaşabildiği ve en kolayca ulaşılabilir olan örgüt biçimidir ve sendikalar işverenlere ve hükûmete karşı mücadele etmenin gereğini anlayan, bilinçlenmenin bu ilkel devresine ulaşmış olan işçiler tarafından sermayenin baskı-

([105]) Karl Marx, **Ücret, Fiyat ve Kâr**, s. 102-103.

larına karşı direnme merkezi olarak kurulmuşlardır. Sendikalar, işçi sınıfına kapitalizmin gelişmesinin başlangıcında büyük ilerlemeler sağlamıştır; işçilerin dağınık ve güçsüz durumuna bu örgütler son vermiştir.

Proletaryanın en yüksek örgütlenme biçimi, onun siyasî mücadele aracı olan parti, gelişmeye başladığı zaman, sendikalar, kaçınılmaz olarak meslek dar görüşlülüğü, siyaset dışı kalma eğilimi gibi gerici özellikler göstermeye başlamışlardır. Sendikalar, işçilerin dağınık ve güçsüz durumuna son vermiş olmaları bakımından ilerici, en kolay ulaşılabilir örgüt olmaları nedeniyle, kaçınılmaz olarak işçilerin mücadelesini dar sınırlar içerisine, işçi sınıfının kurtuluşunu imkânsız kılan sınırlar içerisine hapsettikleri için de gerici bir nitelik taşırlar. Fakat, sendikaların bu gerici niteliği, proleter devrimcilerinin sendikalarda çalışmasına engel değildir. Sendikalar işçi sınıfının nihaî kurtuluşunu hiç bir zaman gerçekleştiremezler, fakat, işçi sınıfının bilinçli, örgütlü gücü olan partiyi işçi kitleleri ile düzeyde birleştirebilirler ve birleştirmelidirler. Sendikalarda teşkilâtlanmış güçler, işçi sınıfının nihaî kurtuluşu için bir manivelâ olarak kullanılabilirler ve kullanılmalıdırlar. Bu nedenle parti, sendikalar arasındaki sınır çizgisini titizlikle koruyarak, sendikalara kendi anlayışını sokmaya ve onları etkisi, yönetimi ve denetimi altına almaya mutlaka çalışmalıdır.

Karşı-devrimci sendikalarda, uzlaşıcı oportünist sendikalarda, niteliği ne olursa olsun bütün sendikalarda çalışmak ve bunları partinin 'yönetimi ve denetimi' altına almaya, işçi yığınlarını proleter devrimci hareketin saflarına kazanmaya uğraşmak, proleter devrimcilerinin görevidir « .. 'yığınlara' yardımcı olabilmek için onların sevgisini kazanabilmek için davaya katılmalarını ve desteklerini sağlayabilmek için, oportünist ve sosyal-şoven olarak, çoğunlukla —doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak—, burjuvaziyle ve polisle bağlantıları olan 'şeflerin' önümüze çıkaracakları güçlüklerden, başvuracakları hilelerden, kuracakları tuzaklardan, hakaretlerden, baskılardan yılmamak gerekir ve mutlaka yığınların olduğu yerde çalışmak gerekir. Asıl kurumlarda, derneklerde, örgütlerde, proleter ya da yarı proleter yığınların bulunduğu her yerde (bunlar en gerici eğilimde olsalar bile) metodlu, azimli, inatçı ve sabırlı bir bilinçlendirme çabası ile bütün fedakârlıkları göze almak, en büyük engelleri göğüslemeyi bilmek gerekir» (106). Lenin'in bu sözlerini bugün görüşleri saflarımızda bir hayli taraftar bulan Regis Debray'nin aşağıdaki sözleriyle karşılaştırın: «Fakat kaç siyasal önder sayabiliriz ki, gün geçtikçe, dünya sendikacılığı ile ilgilenmek ya da binbir 'uluslararası demokratik örgüt' ten birine girmek gibi kendi çıkarlarına uygun düşen bir iş yerine, kendini halkının savaşına ilişkin askerî sorunların ciddi ve somut bir incelemesine adamayı tercih etmiş olsun!»,(107). Açıktır ki, gerici sendikalarda çalışmayı reddeden bu ve buna benzer «sol» «teori»ler, henüz yeteri kadar bilinçlenememiş işçi yığınlarını «gerici liderlerin, burjuvazi ajanlarının, aristokrat işçilerin ya da 'burjuvalaşmış işçilerin' etkisine terkettiği için objektif olarak burjuvaziye hizmet etmektedir.»

Türkiye'deki sendikalara ve bunların işçi hareketlerindeki rollerine gelince: Bugün ülkemizde işçilerimizin büyük çoğunluğunu içinde toplayan iki büyük konfederasyon vardır: TÜRK-İŞ ve DİSK. TÜRK-İŞ, işçi sınıfının kendiliğinden-gelme mücadelesini emperyalizmin menfaatlerine kanalize etme görevini yerine getiren bir örgüttür. TÜRK-İŞ, emperyalizmin

---

(106) Lenin, **Markalst Eylemin Çocukluk Hastalığı**, İstanbul, Gün Yayınları, 1968, s. 106.

(107) **Gerilla Savaşı ve Marksizm**, Ankara, Ekim Yayınları, 1969, s. 375.

beslediği ve işçi saflarına soktuğu «Truva atı» dır. TÜRK-İŞ, sermaye ile emek arasındaki günlük, küçük çapta mücadelelerde bile, sermayenin safındadır. «İşçilerin safındaki dağınıklığı gidermek, rekabeti ortadan kaldırmak yahut kısmak . . işçileri hiç olmazsa basit köleler durumunun üstüne yükseltecek mukaveleye dayanan iş şartları koparmak» için değil, tersine, işçilerin dağınıklığını muhafaza etmek, işçiler arasındaki rekabeti devam ettirmek ve işçileri basit köleler durumunda tutmak için yaratılmıştır ve bu nedenlerle Batı'da doğan sendikalardan farklıdır. İşçi sınıfının kendiliğinden ulaştığı sendikacılığı değil, işçi sınıfına finans kapitalin zorla kabul ettirdiği sendikacılığı temsil etmektedir ve işçi sınıfının sırf kendi çabasıyla ulaştığı sendikacılığın ilerici niteliğinden de yoksundur. «Emperyalizm, gelişen ekonomik mücadele bilincini kontrolü altında tutmak için, sahte demokrasicilik gibi, sahte sendikacılığı da ihraç etmiş ve işçi sınıfının ekonomik mücadele örgütlerinin yok bir biçimde ortaya çıkmasını sağlamıştır» (108).

İşçilerin kendisinden kopma ihtimali belirdiği zaman işçi haklarına, o da işçilerin baskısıyla, kısmen eğilen TÜRK-İŞ'in işçi hareketlerindeki esas fonksiyonu bozgunculuktur; grev kırıcılığı yapmak, işgal ve boykotları engellemek, toplu sözleşme masalarında işçilerin menfaatlarını satmaktır. TÜRK-İŞ, kendiliğinden-gelme işçi hareketlerinde «sınıf mücadelesinin filizlenmesine» dahi karşıdır. «Partiler üstü kalma» sloganı gerçekte, finans-kapital taraftarlarının maskelenmiş adıdır. Besbelli ki, böyle bir örgüt proleter devrimci düşüncenin zerresinin bile işçi saflarına sokulmasına karşı duracaktır ve durmaktadır. Ankara'da yapılan «Büyük İşçi Mitingi»nde İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin, işçilerin eline geçmemesi için, mitingin kordon altında yürütülmeye çalışılması bunun açık delilidir. Fakat gelişen işçi hareketleri karşısında TÜRK-İŞ, gittikçe gerilemektedir. Özetlediğimiz işçi mücadelelerinin bir kısmı TÜRK-İŞ'e rağmen, çoğu da TÜRK-İŞ'e karşı verilmiştir. Derby, Finfinis Branda Fabrikası, Magirus, Singer, Demir Döküm, Horoz Çivi, Yarımca Seramik, Kartal Eğe Sanayii ve Gamak'taki işçi hareketleri böyledir.

İşçi sınıfımızın bilinçli mücadeleye, bilinçli yaşantıya doğru kendiliğinden uyanışı Amerikan emperyalizminin ihraç ettiği sendikacılığı yıkmakta ve işçiler ona göre daha ileri olan ve kendiliğinden-gelmeliği temsil eden DİSK'e doğru kaymaktadırlar.

DİSK, işçi sınıfımızın kendiliğinden-gelme örgütlenmesini temsil eder. İşçilerin iş verenlere ve hükûmete karşı ekonomik-demokratik mücadelesinin aracıdır; günlük mücadelelerinde genel olarak işçilerin yanındadır. Bu yönüyle TÜRK-İŞ'e göre ilericidir ve ondan ayrılır. Fakat öte yandan DİSK, işçi sınıfımızın mücadelesini, onun nihaî kurtuluşunu hiç bir zaman sağlıyamayacak olan, onu ideolojik bakımdan burjuvaziye köle kılacak olan, burjuvazinin de kabul ettiği ve edeceği trade-union mücadelesi sınırları içine, kendiliğinden-gelmeliğin bu dar sınırları içerisine hapseder. İşçilerin, mevcut düzenin sonuçlarına karşı mücadelelerini destekler, fakat düzenin tümüne karşı, sonuçları doğuran sebeplere karşı bilinçli siyasî mücadele vermesi yolunda her hangi bir çaba göstermediği gibi, bu yolda gösterilen çabalara da engel olur. İşçilerin örgütlenmelerini, bilinçlenmelerini ve bilinçli siyasî mücadeleye girmelerini önler. Genel Başkanı Türkler'in DİSK Kurultayındaki konuşması, bu bakımdan önemlidir. Türkler şöyle demiştir: «... bazı

(108) Mehmet Altun - Sabetay Varol, «İşçi Sınıfımızın Gelişen Kendiliğinden Hareketine Dikkat Edelim», TÜRK SOLU, sayı 113.

demokratik devrimci gençler(!) bana posta koydular. 'Biz senle konuşuyoruz ama asıl temasımız işçilerledir' dediler. Ben onun tedbirini iki senedir aldım.» Gene aynı Kurultayda, «Biz proletarya diktatörlüğüne karşıyız arkadaşlar! . Bizim prensibimiz demokrasidir(!)» diyerek, bilimsel sosyalizme olan nefretini de dile getiren Türkler'in « . işçi sınıfına bilinç dışarıdan verilirmiş. Bilinç dışardan verilmez, dışardan kendi kendine gelir» demek suretiyle, Amerikan emperyalizminin bile şapkasını göğe fırlatıp ellerini çırparak karşılayacağı trade-unioncu politikanın doruğuna ulaştığını görüyoruz. Ve bütün bunlar o «güzel yüzlü sosyalizm» adına yapılıyor. Evet, tarih, böyle «sosyalizmler»i tanımıştır ve daha da tanıyacaktır. Ama tarih, bilinçli işçilerin Türklervarî sosyalistlerin(!) maskesini indirdiğine de çok şahit olmuştur ve yine olacaktır. Ama işçilerimizin o uyanıklığa kavuşması «Türklervarî sosyalizm»e karşı amansız ve şiddetli bir ideolojik mücadele yürütmeden mümkün değildir. «Türklervarî sosyalizm», işçi sınıfı sosyalizminin düşmanıdır, çünkü açık reformizmdir, kaba oportunizmdir, işçi aristokrasisinin ve sendikacılığı meslek edinmiş işçi bürokrasisinin «sosyalizm»idir.

«Bürokrat, büyük bir güvenle, 'gerçekçi politikadan' yana olduğunu söyler; oportünizme düşmemiş ve işçi hareketinin temel hedeflerinden vaz geçmemiş kimselere, küçümseyerek, 'ütopyacı' ve 'ideolog' muamelesi yapar. **Sosyalist hareketin temel çıkarlarını, gerici avantajlara ve bürokratik düşüncelere feda etmek: İşte oportünizmin özü budur. Teori düşmanlığı da oportünizme bağlıdır. Oportünist açıdan teori, bir engel, sosyalist geçmişin baş belâsı bir gölgesi, tamamen gereksiz bir şey olarak düşünülür»** ([110]). Türkler de «bilimsel sendikacılık («gerçekçi politika»nın bir başka ifadesi) uyguladığını söylemiyor mu? Yukarıya aktardığımız sözleriyle açık açık teori düşmanlığı yapmıyor mu? Yöneticileri ister iyi niyetli, ister ihanet içinde olsun; bugün DİSK, proletarya içinde uzlaşıcı küçük burjuva ideolojisinin bayraktarlığını yapan bir örgüt durumundadır ([111]).

Proletaryanın, halkımızın millî demokratik devriminde önderliği ve nihaî zaferi için bunların ne olduklarını işçi yığınlarına göstermemiz ve işçi yığınlarını kendi tarafımıza çekmek için bunlarla mücadele etmemiz zorunludur. Bunlar, bugün yaptıkları gibi, sendikaların kapısını proleter devrimcilere kapasalar da, polise ihbar etseler de, sendikalara girmek, her türlü fedakârlığı göze alarak, sabırlı, sebatlı, inatçı bir mücadele yürütmek zorunludur: Ta ki işçi sınıfımızla proleter devrimci düşünce arasına bir duvar çekmiş olan sendika ağalarını yerlerinden kovana kadar! Bizler, emperyalizme ve feodalizmin her türlü kalıntılarına karşı millî demokratik devrim mücadelemizde küçük burjuva demokratlarıyla ve millî burjuvaziyle ittifakı hiç bir zaman reddetmeyiz, reddetmedik; tersine, durmadan onları ittifaka zorlarız, zorluyoruz. Fakat bu, burjuvazinin ve küçük burjuvazinin proletarya hareketi içinde etkisine karşı en şiddetli ve en amansız bir ideolojik mücadeleyi, proletarya üzerinde burjuva ideolojisinin etkisini güçlendi-

---

([109]) «DİSK'e İşçi Sınıfının Devrimci İdeolojisini Hâkim Kılalım», TÜRK SOLU, sayı 118.

([110]) G. Söder ve diğerleri, **Sosyal Demokratların Çıkmazı**, Ankara, Sol Yayınları, 1966, s. 19.

([111]) Sözümüz DİSK içindeki proleter devrimci unsurlara değil, DİSK'e bugün hâkim olan oportünizmin temsilcilerinedir. İleride söyleyeceklerimiz de yine onlaradır.

ren (çağımız ve ülkemiz şartlarında bu emperyalizmin güçlenmesi demektir) oportünizme karşı en şiddetli ve en amansız bir ideolojik ve siyasî mücadeleyi sürdürmemize engel değildir ve engel olmamalıdır. Proleter devrimci millî cephe politikası bunu gerektirir.

Bu nedenle proleter devrimcileri, DİSK'i TÜRK-İŞ'le aynı sepete koymamakla birlikte, DİSK'in oportünist liderlerine karşı bir an bile ideolojik mücadeleden geri durmazlar. Ancak, milli cephe politikasını proleter devrimci siyasî mücadeleden vaz geçmek, küçük burjuvaziye teslimiyet şeklinde anlayanlar DİSK'in oportünist şeflerine karşı ideolojik mücadeleyi bir «provokasyon» olarak niteleyebilirler.

Milli cephe politikasını, ittifak politikasını teslimiyet olarak anlayan bir dergide yayımlanan, DİSK'le ilgili bir yazıya değinmek istiyoruz. (Bkz: Aydınlık Sosyalist Dergi, sayı: 17, s. 339) Yazı baştan sona kadar işçi sınıfımızı sendika mücadelesi içine hapsetmek isteyen DİSK yöneticilerinin 'iyiniyetli' ne okuyucuyu inandırmaya çalışmaktadır. Bunlardan birkaç örnek: «Çoğu gerçekten iyi niyetli olan, Türkiye'nin sorunlarına 'çözüm' arayan sendikacılar...»; «DİSK en iyi niyetle kurulmuştur. Devrimci olma çabasındadır»; «Nihai tahlilde, proleter sosyalistlerle 'iyiniyetli' DİSK yöneticileri arasında —kaçamak deyimler yerine, bilimsel isimleri kullanmak hariç— bu konuda [milli cephe konusunda] bir anlaşmazlık kalmaması gerekir». «Sendikacı dostların bu gün içinde bulundukları durumu ideolojik-stratejik yanılgılar» [altın ben çizdim — İ.K.], «içine kapanık-tecrit edilmiş yönetim anlayışı», «stratejiyi doğru saptayamamak, bilinç eksikliği, Aybar-Aren-Boran kliğinin yönetim anlayışına şartlanmış olmak gibi nedenlerle hatalar içinde bulunmak», «millî güçlerle ittifak konusunda da bir hatâya daha düşer görünmek» şeklinde değerlendiren yazar, bu «hata» ve «yanılgı»larında «bazı DİSK yöneticilerinin», «devrimde hegemonyayı kaybetme» ya da sonunda «emperyalizmin geri dönmesi biçiminde özetleyebileceğimiz bilimsel olmayan korku» suna, «içlerindeki 'burjuva kuyrukçuluğu' kuşkuları» na, «emperyalizmin yine buyur edilmesi» ve «millî demokratik devrim aşamasından sonra, sosyalist devrim aşamasının gerçekleşemeyeceği» korkusuna bağlamaktadır. Aynı yazar peşinden, DİSK yöneticilerini proleter devrimcilerinin kuyrukçu olmadıklarına, «korkularının» ve «kuşku»larının yersiz olduğuna inandırmak için terler dökmekte ve başkalarına da DİSK yöneticilerine «oportünist sendika ağaları» gibisinden saldırılarda bulunmanın «provakasyondan başka hiçbir anlam, hiçbir değer taşımadığı»nı bildirmektedir. Yazar, DİSK yöneticilerinin gerçekte işçi sınıfının önderliğinden korktuklarını ya bilmiyor ya da («devrimde hegemonya», «işçi sınıfının ve yoksul köylülerin öz örgütü» gibi terimleri zevkle kullandığına bakılırsa), bir hayli benimsemiş göründüğü Aydınlık Sosyalist Dergi'nin «oportünizme yaslanma» ve «ilkesiz birlik» politikasının icabını yerine getiriyor. Eğer DİSK yöneticileri «millî cepheyi kabul ediyoruz» derlerse, onların sosyalist olmayacağını sanıyor. Onlar zaten 'cephe' den yanadır. Onların 'sosyalizmi', haliyle 'cephe sosyalizmi' dir: Proletaryayı küçük burjuvaziye tabi kılarak teşkil edilen cephenin sosyalizmi(!), yani küçük burjuva sosyalizmi! Yazarımız bu kadar açık olan gerçeği göremiyor mu ki, Kemalî Türkler'in «müttehit cephe»den bahsetmesi üzerine «nihai tahlilde, proleter sosyalistlerle 'iyi niyetli' DİSK yöneticileri arasında —**kaçamak deyimler yerine, bilimsel isimler kullanmak hariç**— [altını ben çizdim — İ.K.] **bu konuda bir anlaşmazlık olmaması gerekir** [altını ben çizdim — İ.K.]» diyebiliyor! Bu yazılar «marksist eleştiri süzgeci»nden geçti mi, bilmiyoruz. Eğer geçti ise (ki, geçmişe benzer), bugün proleter devrimci hareket karşısında kurulan ilkesiz

birlik cephesinin içindeki sağ teslimiyetçi görüşün, oportünist sendika ağalarıyla bir «anlaşmazlığın kalmadığı»nı ilân etmesi, ilkesizliğin kişiyi nerelere kadar götüreceğini ortaya koyması bakımından hayli ilgi çekicidir.

Toparlayalım :

Bugün işçi sınıfımızın çoğunluğu, biri tamamen emperyalizmin beslemesi gangster sendikacıların elinde olan, diğeri de işçi aristokrasisinin ve işçi bürokrasisinin reformist ve kaba oportünist çizgisinin hâkim olduğu iki konfederasyon içinde toplanmış bulunuyor. Proleter devrimcilerinin «yönetimi ve denetimi»ndeki sendikalar ise, birkaç yeni kuruluştan ibarettir. Açıktır ki, devrimci sendikacılık bugün devrimci hareketimizin en önemli ve acil görevlerinden biridir.

Yukarıda yaptığımız gruplamayı sendikalara göre düşünürsek, genel olarak şöyle diyebiliriz :

a) Gerici ideolojilerin hâkimiyetinde olan işçiler genellikle TÜRK-İŞ'te toplanan işçilerdir.

b) Ekonomik ve demokratik haklar için mücadelede önemli tecrübeler kazanmış, giderek daha tutarlı, daha örgütlü davranmayı öğrenmiş, kollektif davranma ve dayanışma bilincini pekiştirmiş, proleter devrimci düşünceyi benimsemeye açık ve hazır işçiler ise genellikle DİSK çatısı altındadır.

c) Üçüncü grup işçiler, TİP, İPSD, DDD gibi örgütlerde proleter devrimci düşünceyle yüzyüze gelen ve bu düşünceyi belirli ölçülerde kavrayan işçilerdir ve DİSK içinde proleter devrimci unsurları meydana getirirler.

Ülkemizdeki işçi hareketlerinin ve sendikaların genel olarak durumu budur.

Köylü hareketlerine geçelim.

KIRLARDAKİ MÜCADELE VE PROLETER DEVRİMCİ HAREKET

Kırlarda sürdürülen mücadeleyi kavrayabilmek için, önce kırlardaki sınıf yapısını bilmek gerekir. Genel olarak emperyalizme bağımlı ve bağrında çeşitli ölçülerde feodalizm kalıntılarını barındıran ülkelerde ve ülkemizde, kırlardaki sınıf yapısı şöyledir :

1 — **Tarım proletaryası** : Yaşamak için bütünüyle ya da esas olarak, kapitalist tarım işletmelerinde işgüçlerini satarak çalışırlar. Genel olarak ne toprağa ne de tarım araçlarına sahiptirler.

2 — **Yoksul köylüler** : Bunlar yarı-proleter (ya da yarı-köylü) unsurlarla küçük köylülerdir.

Yarı-proleterler : Kendilerinin toprakları ya hiç yoktur, ya da çok azdır. Yaşantılarını, kısmen kapitalist işletmelerde ücret karşılığı çalışarak, kısmen de kendine ait küçük toprağını ya da kiraladığı bir toprak parçasını işleyerek sağlarlar. Toprak kirası, borç faizi, ücretli emek biçiminde sömürülürler.

Küçük köylüler : Yetersiz miktarda tarım aracına sahip olup ya kendine ait olan ya da icarla tuttuğu toprakları işleyerek geçimini sağlarlar, ya da kendi toprağı olmakla birlikte yetersiz olduğu için icarla toprak tutar. Kendisi işgücü kiralamaz.

3 — **Orta köylüler** : Bir çoğu çok büyük sayılamıyacak toprak parçasına sahiptirler. Bazıları ektikleri toprağın bir kısmına sahiptir, geri kalanını kiralamıştır. Ücretli işgücüne başvururlar, fakat esas itibariyle kendi emek-

lerine dayanırlar. Bazı bereketli yıllarda, sermaye olmaya elverişli bir kazanç fazlası sağlayabilirler.

Yoksul ve orta köylülere, ikisine birden «köylülük» adı da verilir. Bunlar köy küçük burjuvazisini teşkil ederler.

4 — **Zengin köylüler**: Köy burjuvazisidir. Tarımın kapitalist müteşebbisleridir. Genellikle toprak sahibidirler. İşledikleri toprağın bir kısmına sahip olup geri kalanını kiralayanlar da vardır, tamamını kiralayanlar da vardır. Genel olarak iyi üretim araçlarına ve sermayeye sahiptirler. İşletmelerinde kendileri de çalışırlar, fakat esas itibariyle ücretli işçileri sömürürler. Önemli miktarda toprağa sahip olup hiç ücretli işçi tutmayanlar da vardır. Bunlar köylüleri toprak kirası, borç faizi ve ücretli emek yolu ile sömürürler. Mao Zedung zengin köylülerin karakter bakımından yarı-feodal olduğunu söylüyor. (**Yeni Demokrasi**, sayfa 95).

5 — **Büyük toprak sahipleri**: Toprağa sahip olup, bedenle çalışmaya asla katılmayan kimselerdir. Esas olarak sömürüye dayanırlar. Kapitalizmin ve feodalizmin unsurlarını çeşitli derecelerde bir arada barındırırlar.

Bunların dışında bazı feodal unsurlar da bulunabilir.

Bu güçlerin milli demokratik devrimde, sosyalist devrimde ve sosyalizmin kuruluşu döneminde yer alışları şöyledir: Milli demokratik devrimde önder güç proletaryadır ve birinci derecede sanayi proletaryasıdır. Temel güç köylülüktür: Yoksul köylüler ve orta köylüler. Zengin köylüler milli burjuvazi gibidir. «Genel olarak, bunlar köylü kitlelerinin anti-emperyalist savaşına bir dereceye kadar yardım edebilirler ve büyük toprak sahiplerine karşı ziraî inkılâp savaşlarında tarafsız kalabilirler. Binaenaleyh bunları büyük toprak sahipleriyle aynı safta saymamalıyız ve kendilerine karşı bir tasfiye siyasetini zamansız olarak benimsememeliyiz» (113). «Bürokratlara ve büyük toprak sahiplerine karşı mücadele, zengin ve orta köylü dahil bütün köylülerle birlikte yürütülebilir ve yürütülmelidir» (114). Büyük toprak sahipleri ve diğer feodal unsurlar millî demokratik devrimin düşmanları arasındadırlar.

Sosyalist devrimde ise kırdaki güçlerin yer alışı şöyledir:

Kır proletaryası sanayi proletaryasının yanındadır. Yoksul köylüler proletaryanın müttefikidirler. Orta köylü ise ilk başlarda kararsızdır, duraksamalar içindedir. «Devrimci proletarya, hiç olmazsa yakın bir gelecekte ve proletarya diktatoryası döneminin başlangıcında bu sosyal tabakayı kendi tarafına kazanmayı bir amaç olarak göremez; ancak onu etkisiz kılmakla yetinmek, yani proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadelede bu tabakanın tarafsız kalmasını sağlama almak zorundadır» (115).

Sosyalizmin kuruluşu döneminde proletarya orta köylüleri de saflarına katabilir ve katmalıdır (116).

Yukardaki bilgiler ışığında kırlardaki mücadeleyi tahlil ve köylülerin çeşitli tabakalarına karşı izleyeceğimiz politikayı tesbit edelim.

---

(112) AYDINLIK, sayı 12.

(113) Mao Zedung, **Yeni Demokrasi**, İstanbul, Sosyal Yayınlar, 1967, s. 95.

(114) Lenin, **Toprak Meseleleri**, Ankara, Sol Yayınları 1969, s. 32.

(115) Lenin, **İşçi-Köylü İttifakı**, Ankara, Sol Yayınları, 1970, s. 140.

(116) Bu konular için Stalin'in **Sosyalist Ekonominin Meseleleri**'ne (Ankara, Sol Yayınları, 1968) bakınız.

Hem kapitalizmin unsurlarının, hem de feodalizmin kalıntılarının karma halde bulunduğu bir ekonomide, yani henüz demokratik devrimin gündemde bulunduğu bir ülkede kırlarda, başlıca iki mücadele sürdürülür. Birincisi kır proleteri ile kır burjuvazisi arasındaki mücadeledir. İkincisi de tüm köylü kitlesi ile, tüm ağalar (feodalizmin kalıntıları, büyük toprak sahipleri) arasındaki mücadeledir. Bu mücadelenin niteliği demokratiktir. «Bir marksist için köylü hareketi, sosyalist değil, demokratik bir harekettir ... köylü hareketi, sosyal ve iktisadî muhtevasıyla burjuva olan, demokratik devrimin zorunlu bir parçasıdır Köylü hareketi, ne burjuva düzenin temellerine karşı, ne meta üretimine karşı, ne de sermayeye karşı yönelmiştir. Aksine, köylülük bölgelerdeki eski, feodal, kapitalizm öncesi ilişkilere ve serflik kalıntılarının temel dayanağı olan büyük toprak mülkiyetine karşı yönelmiştir. Dolayısiyle, köylü hareketinin tam bir zafer kazanması, kapitalizmi ortadan kaldırmayacaktır; aksine, kapitalizmin gelişmesi için daha geniş bir alan yaratacak ve katışıksız kapitalist gelişmeyi hızlandıracak ve yoğunlaştıracaktır» (117).

Proleter devrimci hareketin köylü hareketleri karşısındaki görevi; bir, bütün köylülerin, büyük toprak sahiplerine, feodalizmin kalıntılarına karşı yürüttüğü 'demokratik' hareketi desteklemek, onu ilerletmek; iki, tarım proletaryasını sanayi proletaryası ile birlikte bağımsız bir sınıf partisi içinde örgütleyerek, onu sosyalist devrim için mücadeleye hazırlamak; bunun yanı sıra yoksul köylüyü ve mümkün olduğu ölçüde orta köylüyü tarım proletaryasının yanına yani sosyalizme kazanmak için mücadele etmektir. Proleter devrimci hareketin esas görüş açısı proletaryanın nihaî menfaatleridir. Proleter devrimci hareketin köylü hareketi karşısındaki tutumunu tayin eden şey de, genel olarak proletaryanın (bu arada tarım proleterinin) nihaî menfaatleridir: «Köylüyü, büyük toprak sahibine karşı mücadelesi, demokrasinin geliştirilmesine ve pekiştirilmesine yardım ettiği zaman desteklemek; büyük toprak sahiplerine karşı mücadelesi, ne proletaryayı ne de demokrasiyi ilgilendirmediği, toprak sahipleri sınıfının iki bölümü arasında bir hesaplaşmaya dönüştüğü zaman, köylü karşısında tarafsız bir tutum benimsemek» (118). Proleter devrimci hareketin görevi, bir yandan sosyalist mücadelenin militanlarını köylerde hazırlamak, öte yandan da köylülerin devrimci bir öz taşıyan demokratik özlemlerini var gücüyle desteklemek, bu özlemi uyanık tutmak, köylü hareketini en yüksek bilinç derecesine, «proletaryanın tutarlı demokratik ruhunun seviyesine» (119) yükseltmek, proleter devrimci hareket ile «devrimci köylü hareketi arasında mümkün olduğu kadar sıkı bağlar kurarak köylü hareketine en devrimci karekterin kazandırılması yolunda çaba göstermek» tir (120), yani proleter devrimci mücadele ile, genel olarak köylü mücadelesini, ikisini birbirine karıştırmadan birleştirmektir; demokratik köylü mücadelesini desteklemek, ama bu mücadele içinde, proleter devrimci mücadeleyi unutmamak. Proleter devrimcileri kırlardaki örgütlenmeyi de bu iki mücadeleye göre yürütürler: Köy burjuvazisine karşı tarım proletaryasını bağımsız örgütler, sendikalar vs... içinde toparlamak. Büyük toprak sahiplerine ve elbette bir yönüyle de emperyalizme karşı mücadele organları olarak da devrimci köylü komiteleri, köylü birlikleri vs... teşkil etmek.

(117) Lenin, **Toprak Meseleleri**, s. 29.
(118) Lenin, **İşçi-Köylü İttifakı**, s. 11.
(119) Lenin, **İki Taktik**, Ankara, Sol Yayınları, 1967, s. 61.
(120) Lenin, **Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı**, s 157.

KÖYLÜ HAREKETLERİ VE KÜÇÜK BURJUVA SOSYALİZMİ

Küçük burjuva sosyalisti, kırlardaki kapitalist gelişmeyi, «feodalizmden, eşitsizlikten ve genel olarak baskıdan, eşitliğe ve özgürlüğe geçiş» [121] olarak görür. Demokratik devrimin amaçlarını ve şartlarını sosyalist devrimle karıştırır. Meta üretimi sistemi toprağın tasarrufunda eşitliğin mümkün olabileceğini sanır. Bu bakımdan küçük burjuva sosyalizmi ütopyadır, hayalcidir. Kırlardaki sınıfları doğru tahlil edemez. Kır küçük burjuvazisi gerçeğine gözlerini kapar ve «emekçiler, sömürülenler, işçi sınıfı, emekçi yığınları, sömürülenler sınıfı, sömürülen sınıflar» gibi kelime ve terimleri aralarında hiç bir ayırım yapmadan, aynı anlamda kullanır. Aren - Aybar oportünizmi ve Türkiye'deki bütün popülist akımların yaptığı gibi. Küçük - burjuva sosyalisti, burjuva - demokratik toprak reformu programını, feodalizmin tasfiyesini ve kapitalizmin gelişmesini sağlayacak bir programı, sosyalist bir program olarak, «kapitalizmi önleyici» bir program olarak ileri sürer.

Küçük - burjuvazinin yapısı, küçük - burjuva siyasî akımlarında hemen hemen bütün ülkelerde büyük çeşitliklere yol açmıştır.

Küçük - burjuva sosyalizminin bir çeşidi, ülkemizde henüz siyasî bir akım olarak ortaya çıkmamış olan, fakat ilişkilerimiz sırasında yoksul köylüler ve özellikle TİP'i destekleyen köylüler arasında uç vermeye başladığını gördüğümüz Narodnik akımdır. Rusya'da Narodniklerin, daha sonra kısmen sosyalist - devrimcilerin, Çin'de Sun Yat - Sen'in savunduğu Narodnik ütopya, doktrin açısından gerici, fakat savunduğu program açısından «demokratik devrimin gündemde olduğu ülkeler için» ilericidir, yığınların demokratik hareketinin bir parçasıdır. fakat bir yandan da onların bilinçlenmesini engeller. Köylü kitlelerinin mücadele isteğinin, sömürücülere son verme arzusunun ifadesi olan bu ütopya, sosyalist devrim aşamasında gerici ve zararlıdır. «Açıktır ki, Marksistler, dikkatle, Narodnik ütopyalar kabuğu içinden köylü yığınlarının samimî, kararlı, militan demokrasisinin sahihatli ve değerli özünü çıkarmalıdırlar» [122].

Bir diğer küçük burjuva akımı da bugün Aybar'ın temsil ettiği, barış içinde, sonuna kadar yürütülen sınıf mücadelesi olmaksızın, «sosyalist» toplumu gerçekleştirebileceklerini sananların akımıdır. Ecevit çevresi de benzeri fikirleri savunmaktadır. Proleter Devrimci AYDINLIK'ta Ecevitçi Sosyal - Demokrat gençlerin, Akhisar Tütün Mitinginde «'sendikada birleş' şiarına karşılık 'kooperatifte birleş' şiarını» attıklarını, sosyal - demokrat gençler adına söz alan konuşmacının «'kapitalist düzene karşı mücadele' den», «'kooperatifleşmenin gereği' nden» söz ettiklerini okuyoruz [123]. Bu da bir ütopyadır, bir küçük - burjuva ütopyası. Fakat bu ütopya, sınıf mücadelesinin yerine sınıf barışını koyduğu ve yığınların demokratik bilincini, mücadele azmini körelttiği için, gerici ve zararlıdır. Kendisiyle mücadele edilmesi ve mutlaka etkisiz kılınması gerekir.

TÜRKİYE'DEKİ KÖYLÜ HAREKETLERİ

Türkiye'deki köylü hareketleri, genel olarak büyük toprak sahiplerinin ve tefeci - bezirgân sermayenin baskısına karşı, özellikle yoksul köylülerin bir başkaldırması şeklindedir; feodal unsurlarla kapitalist unsurları çeşitli

([121]) Lenin, **Toprak Meseleleri**, s. 40.

([122]) Aynı eser, s. 74.

([123]) Proleter Devrimci AYDINLIK, sayı 3 - 17.

ölçülerde birarada bulunduran büyük toprak mülkiyetinin yoğun olduğu Trakya'da, Ege'de, Adana ve Antalya çevresinde, Güneydoğu Anadolu'da, Konya ve Polatlı'da büyük toprak sahiplerine karşı, tefeci-bezirgân sermayenin yoğun olduğu Ege, Adana civarı ve Karadeniz bölgesinde de tefeciliğe karşı, işgaller, çatışmalar, yürüyüşler ve mitinglerle yürütülen bir mücadeledir. Tekelci sermayenin ve feodal sömürünün ağır baskısı altında gittikçe yoksullaşan ve mülklerini kaybederek proleterleşen köylü yığınları toprak istemektedirler. Tefeci-tüccarlar tarafından sömürülen küçük üreticiler, ürünlerini daha fazla paraya satarak ve banka kredilerinden «âdil» pay alarak, bu sömürüden kurtulmak istemektedirler. Köylüler, doktor, ilâç, okul, yol, istemektedirler. Malatya'da ve Ege'de yapılan mitingler, Amerika'ya karşı yayınlanan bildiriler, proleter devrimcilerinin önayak olduğu anti-emperyalist ve demokratik hareketlerdir. Ve bunlar köylü hareketleri içinde ileri bir aşamayı temsil ederler. Besbelli ki, köylü hareketleri, kapitalizmi yoketmeye değil, onu güçlendirmeye, gelişmesini hızlandırmaya yönelen burjuva-demokratik nitelikte hareketlerdir ve artık Aybar oportünizmi ve benzerleri dışında kimse köylü hareketlerinin sosyalizm için olduğunu iddia etmiyor.

Tarım proletaryasına gelince; Türkiye'de tarım proletaryası azdır. Ege ve Trakya'daki kapitalist ilişkilerin hâkim olduğu çiftliklerde daha çok çiftlik çevresindeki yoksul köylüler, mevsimlik işçi olarak çalışmaktadır. Çiftliklerde sürekli çalışan az miktarda işçiler ise genellikle modern proleter niteliği taşımaktan uzaktırlar ve genellikle bunların ağa ile sıkı bağları vardır. Trakya'da bunlar, çiftlik sahipleri ya da işletmeciler tarafından çevredeki yoksul köylülere karşı fedai olarak kullanılmaktadır. Bu durum, tarım proleterlerinin örgütlendirilmesi ve köylülükle dayanışmaya sokulması işini daha acil ve önemli hale getirmektedir. Köylülerin, özellikle yoksul köylülerin komiteler, birlikler, sendikalar içinde örgütlendirilmeleri de önemli bir görev olarak durmaktadır. Köylülerin örgütlendirilmesi konusunda pratiğimiz geridir, bilgilerimiz çok eksiktir. Bütün dünyada devrimci hareketlerin köylüleri nasıl örgütlendirdiği bizlerce pek bilinmemektedir. Bu tecrübeler Türkiyeli devrimcilere de mal edilmelidir. Ayrıca, gelişen sosyal pratik de yine köylülerin örgütlendirilmesi konusunda yolumuza ışık tutacaktır.

Köylülerimiz, özellikle mücadeleye giren köylülerimiz, hızlı bir uyanış içindedirler. Proleter devrimci akımı tanımışlar, bilmedikleri nice siyasî gerçekleri yurdumuzdaki Amerikan emperyalizmi tahakkümünü, onun büyük toprak sahipleri ile, tekelci sermaye çevreleri ile ... olan bağlarını kavrama yolunda, kendi durumlarının sistemin bütünüyle olan ilişkisini kavrama yolunda mesafeler almışlardır. Özellikle Söke, Akhisar, Ödemiş çevresindeki köylüler ve Malatyalı köylüler, Çukurova ve Trakya köylüleri büyük bir kıpırdanma içindedirler. Köylülerin yürüyüşleri zorla engellenmekte, köylü hareketleri jandarma ile önlenmeye çalışılmaktadır. Çelişkinin ağır ve keskin olduğu bölgelerde köylülerimiz yeni hareketlere hazırdır. Fakat bu hareketlerin bölük pörçük olması ve köylülükten gelen bazı hastalıkları taşıması mümkündür. Köylü hareketlerini, proleter devrimci hareketin denetiminde, yaygın ve tutarlı hale getirmek, bunları bir bütün içinde birleştirmek, mahallî olarak kalmaktan kurtarmak gerekmektedir. Bunu sağlıyacak ilk adım, herhalde darı taneleri gibi dağınık ve örgütsüz olan köylüleri örgütlemektir. Eğer proleter devrimcileri isek, millî demokratik devrimimizin temel

gücü olan köylülüğü, «sen sensin, ben de ben» anlayışı içinde küçük burjuva radikalizminin önderliğine terkeden anlayışa karşı mücadele etmemiz gerekir. Hareketimizi bir köylü hareketi olarak görmek de başka bir hatâdır. Biz işçi sınıfı devrimcileriyiz. Nihaî amacımız, her türlü sömürünün kalkması ve sınıfsız toplumun kuruluşudur. Köylülük, bu uğurda verilen mücadelede işçi sınıfının **müttefik olarak kazanacağı** bir sosyal güçtür. Proleter devrimci örgütü, «yoksul köylülerin de öncü müfrezesi» göstermek ve yoksul köylülerle işçiler arasında ayırım yapmamak, onları sınıfı müttefikleriyle karıştırmak demek olur. Hele İlkesiz Birlik Cephesi liderinin **Yeni Gazete**'ye verdiği beyanatta olduğu gibi, «sosyalizm, yoksul köylülerin de ideolojisidir» demek, nasıl izah olunabilir? Bu anlayış bizi, proleter devrimciliğini, küçük burjuva devrimciliği ile bir tutmaya götürür. «Elbette ki, her ikisi de [küçük çiftçiler ve ücretli işçiler] 'emekçi' sınıflardır; elbette ki, farklı biçimlerde olmasına rağmen sermayenin sömürüsü altındadır. Ama, ancak kaba burjuva demokratları buna dayanarak, bu farklı sınıfları bir araya» koyabilir (124). Proleter devrimcilerine düşen görev, köylülüğü «proleteryanın tutarlı demokratik ruhunun seviyesine yükseltmek», onu uzlaşıcılardan kopararak proletaryanın en sağlam **müttefiki** ve yedek kuvveti haline getirmektir. Görevimiz, köylülüğün gönüllü ve bilinçli olarak proletaryanın ideolojik, politik ve örgütsel önderliğini benimsemesini sağlamaktır İşte köylülüğe karşı proleter devrimci tutum!

KİTLE HAREKETLERİ VE PROLETER DEVRİMCİ HAREKETİMİZ

İşçi ve köylü hareketlerinin gittikçe yaygınlaştığını belirttik. Kendiliğinden-gelmelik karşısında doğru çizgiyi ve yanlış eğilimleri özet olarak verdik. İşçilerimizin ve köylülerimizin bugün içinde bulundukları bilinç ve örgütlenme seviyesini de genel hatlarıyla ortaya koymuş bulunuyoruz. Şimdi de kısaca proleter devrimci hareketimizin kitlelerle ilişkiler yolundaki çabalarına ve aldığı yola bakalım. Yukarıdaki söylenenlerden de anlaşılacağı gibi, hareketimiz henüz geniş ölçüde bir gençlik ve aydınlar hareketi niteliğindedir, işçi sınıfı temeline dayanmamaktadır. Bilimsel sosyalizmle işçi sınıfının kendinden-gelme hareketi bütünlenememiştir. Ayrıca gençlik ve aydınlar hareketi niteliğinde olan proleter devrimci akım, aydınlar ve gençler seviyesinde bile gerçekten örgütlü ve disiplinli olmaktan uzaktır. Amatörlüğün bütün hastalıklarını, enerji israfı, işçi sınıfı hareketlerinin yeterince değerlendirilememesi, mahallî olayların mahallî olarak kalması, hem teorik hem de pratik alanda yetersizlik ve dağınıklıktan kurtulamama gibi bütün hastalıkları taşımaktadır. Tecrübeli örgütlerimiz, ajitatör ve propagandacılarımız yeterince yoktur. Genç militanlar, kitleler içinde çalışma tecrübesinden geniş ölçüde yoksundurlar. Bu şartlar altında **devrimciler**, genellikle kitle hareketlerine tabi olmuşlar; kitle hareketlerini kendilerine tabi kılmak, bu hareketleri genişletmek ve yaygınlaştırmak mümkün olmamıştır. Hareket sırasında işçi-köylü yığınlarıyla kurulan bağlar devamlı olamamış, hareketle birlikte sona ermiştir. Devrimci düşünceye kazanılan unsurlar, bir bütün içinde birleştirilip, kaynaştırılamamıştır. Kitle ile ilişkiler sırasında bilinç seviyesinin yetersizliği, tecrübe eksikliği, proleter devrimci çalışma tarzının (125) bilinmemesi ya da bilindiği halde pratiğe canlı

---

(124) Lenin, **Toprak Meseleleri**, s. 126.

(125) Proleter devrimci çalışma tarzının üç ana ilkesi vardır. Bu ilkeler şunlardır: «Teori ile pratiği kaynaştırmak kitlelerle sıkı bağlar kurmak, özeleştiri yapmak.»

bir şekilde uygulanmaması gibi nedenlerle hatâlar yapılmıştır. Bu hatâları şöyle sıralıyabiliriz:

Kendiliğinden-gelme hareket karşısında proleter devrimci görevi bilmemekten ileri gelen yanlışlar. Bu, devrimcileri ekonomizme götürüyordu.

Milli cephe politikasını yanlış anlamaktan ileri gelen yanlışlar. Bu, devrimcileri sosyalizmden söz etmemeye götürüyordu ve sonuç itibarıyla, birinci yanlışla aynı noktaya varıyordu.

Popülist eğilimler. Bu, devrimci gençleri kitlenin geri bilinç seviyesine ve şartlanmalarına tabi olmaya götürüyordu; yapmacık bir dil kullanmak, onlar gibi konuşmaya ve davranmaya özenmek gibi.

Kendi isteklerini kitlelerin isteklerinin yerine koyan eğilim. Bu, devrimcilerin ayaklarının yerden kesilmesine sebep oluyordu.

Fayda sağlıyarak adam kazanma eğilimi. Bu, devrimcileri propaganda yapmamaya, birtakım vaadlerde bulunarak bununla yetinmeye götürüyordu.

Bunlardan başka, kitlelere güvenememek, onların içinde rahatsız olmak, sabırsızlık, acelecilik, kendine güvensizlik, bilgiçlik, kibirlilik, tutarsızlık, sorumsuzluk, disiplinsizlik, el yordamıyla iş görmek ya da önceki örnekleri körü körüne izlemek gibi hatâlar sayılabilir (126).

Bütün bunlar proleter devrimci hareketin zaaflarıdır. Hareketimizin bir de güçlü yanı vardır: Proleter devrimci düşünce hızla yayılmakta ve pratikte çalışan militanların bilinç seviyeleri ve tecrübeleri hızla gelişmektedir. Devrimci teoriyi kavramış öncü kadrolar yetişmektedir. Hareketimizin kendini batağa saplayacak sağ ve «sol» eğilimlerden arınması ve giderek daha sağlam ve daha dinamik bir bünyeye kavuşmakta oluşu da hareketimizin güçlü yanlarını meydana getirmektedir. «Gelecekteki yanlışlardan kaçınmak için, geçmiş yanlışlardan ders alan» hareketimiz bu yolla, zaaflarını «kuvvet» haline dönüştürmektedir. Hareketimizin olumlu yönlerinden biri de İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ gibi bir kitle silâhına sahip oluşudur. İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ bugüne kadar kitleleri eğitip örgütlendirme, kitle hareketlerini birbirine bağlıyarak bir bütün içinde birleştirme yönünde, «halkın öfke ve kaynaşma damlalarını ve dereciklerini, toplanıp, gürül gürül akan tek bir sel haline getirilmesi gerekli olan dereciklerı» (127) birleştirme yönünde atılan en önemli adımdır. Proleter devrimci hareketle kitleler arasında halihazırda en güçlü bağı teşkil etmektedir. Aynı zamanda halkımızın Amerikan emperyalizmine karşı güçlü bir silâhıdır. Bu gerçeği biz, pratik içinde gördük. Değirmenköy'de, Kaşıkçı'da, Demirdöküm'de ... gördük. Hergün Türkiye'nin dörtbir yanından, işçilerden, köylülerden, öğretmenlerden, hademelerden, öğrencilerden gelen mektuplarda gördük. Fakat İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ'nin olumlu yanları onun olumsuz yanlarını da görmemize engel olmamalıdır. Yoksa onu daha güçlü, daha canlı, daha etkili hale getiremeyiz. Bu olumsuzluklar şunlardır: İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ proleter devrimci düşünceyi yaymakta ve öğretmekte yetersiz kalmıştır. Siyasî gerçeklerin açıklanmasında, siyasî eğitim ve ajitasyonda yeterince yaratıcı olamamıştır. Birtakım şiarlar haddinden fazla tekrarlanmış, o şiarların muhtevası fazla işlenmemiştir. Bunlar da eksiklerimiz ve hatâlarımızdır.

---

(126) Bu konuda bkz: «Kitlelerle İlişkilerimizde İlkelerimiz Nelerdir?», TÜRK SOLU, sayı 120.

(127) Lenin, **Ne Yapmalı,** s. 98.

GÖREVİMİZ «MÜCADELE KUVVETLERİMİZİN ÖRGÜTLENMESİ, HAZIRLANMASI VE SEFERBER EDİLMESİ» DİR!

Eğer bizler, sözde marksistler değilsek, marksizmi konuşmakla görevlerimizi yerine getirdiğimiz kanısında değilsek, «onu sözde onaylayan, ama pratikte uygulamayan ([128]) liberaller değilsek, bugünkü görevimizin «mücadele kuvvetlerimizin örgütlenmesi, hazırlanması ve seferber edilmesi» olduğunu görelim ve bu görevimizi yerine getirmek için vargücümüzle mücadele edelim. Eğer, işçi sınıfının «hegemonya» sı kendi kendimizi tatmin konusu değilse, onun «hegemonya» sını gerçekleştirmek için, en temel görevimizi, proleter devrimci mücadele ile işçi sınıfı hareketini bütünleme görevimizi yerine getirelim. Eğer Marksizmin M'sinden haberdarsak, gerçek kahramanın halk kitleleri olduğunu, halk kitlelerini, onların «sınırsız yaratıcı gücünü» seferber etmeden ve bu gücü proleter devrimcilerinin emrine vermeden, işçi sınıfımızın ideolojik, politik ve örgütsel önderliğini gerçekleştirmeden millî demokratik devrimi başaramıyacağımızı bilelim ve bunun gerektirdiği eylemlere yan çizmeyelim! Bu eylemin başlıca muhtevası, bu eylemin temerküz noktası «en kuvvetli patlama döneminde olduğu gibi, en sakin dönemde de mümkün ve mutlaka gerekli çalışma olmalıdır», yani «hayatın bütün yönlerini aydınlatan ve yığınların mümkün olduğu kadar geniş katları arasında yürütülen siyasî ajitasyon çalışması olmalıdır.» Bu eylem için başlıca aracımız, İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ'dir. İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ'ni daha canlı, daha yaratıcı hale getirerek, Türkiye çapında geniş bir siyasî gerçekleri açıklama kampanyası örgütlendirmeliyiz. İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ'ni her an etrafımızda olup biten canlı olayları sıcağı sıcağına ele alıp açıklayan ve TİP teşkilâtları ve onun etrafında merkezileştireceğimiz mahallî örgütler aracılığıyla hâkimiyet kuracağımız sendikalar, dernekler, birlikler, her türlü yığın örgütleri aracılığıyla, bütün Türkiye çapında dağıtılan ve düzenli olarak çıkan bir gazete haline, proleter devrimcilerin kitlelere hitap eden, eğitici, örgütleyici bir kürsüsü haline getirmeliyiz. İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ hem bütün sınıflara karşı işçi sınıfının mücadelesini yürütmelidir, onu proleter devrimci düşünceden en ufak taviz vermeden devrimci bir ruhla eğitmelidir; hem de emperyalizme ve onun uşaklarına karşı bütün halkın mücadelesini yürütmeli ve bu iki mücadeleyi bir bütün içinde birleştirmelidir. Ülke çapında bir siyasî ajitasyonu, bütün çalışmalarımızın temel taşı yapmamız gerekir; bunu mutlaka yapmak zorundayız.

«Bizim siyasî kimliğimiz başkadır. Ortanın solundakilerin başka. 'Sen sensin, ben de ben'. Aynı ipte oynamıyoruz ve CHP'nin iyi niyetli sosyalizan oylarına sahip çıkmak meselemiz değildir. Bizim bir siyasî örgütle ilişiğimiz olmadığı için, bu yoldaki bir çabamız elbette ki söz konusu olamaz. Olsaydı, proleter devrimcileri olarak bütün gücümüzü şehir ve köy emekçi yığınlarını bilinçlendirme, en gerici partinin etkisinden kurtarma yolunda harcadık [altını ben çizdim — İ.K.]», ([129]) diyerek, «şehir ve köy emekçi yığınlarını bilinçlendirme, en gerici partinin etkisinden kurtarma» mücadelesinden kaçamayız. Hem kendine «proleter devrimci» diyeceksin, hem de bir proleter devrimcinin en temel görevini yapmayıp, kendiliğinden gökten düşecek ya da yerden bitecek «bir siyasî örgüt» bekliyeceksin! Bu ne demektir? Bu, küçük burjuvaziye karşı proletaryanın mücadelesini yürütmek-

([128]) Mao Zedung, «Liberalizmle Mücadele», AYDINLIK, sayı 12.

([129]) Başyazı, TÜRK SOLU, sayı 5.

ten vazgeçmek demektir, proleter devrimci politikadan vazgeçmek demektir. Bu, örgütlenmede düpedüz ilkelliğin, dar kapsamla yetinmenin savunulmasıdır. Bunun, Bernstein'cı **Credo**'nun vardığı şu sonuçla farkını gösterebilir misiniz! **Credo**'nun vardığı sonuç şuydu: «İktisadî eylem, gerçek işçi aksiyonu, her türlü politikayı eleştirme özgürlüğü, sosyal-demokrat (sosyalist) çalışmanın gerçek derinleştirilmesi, biz sosyal demokratlar (sosyalistler) için, siyaset liberaller için; 'Cumhuriyetçi eylemden' Tanrı bizi korusun: böyle bir şey yaparsak, sonra burjuvazi yüz çevirir» (130). Evet, karşımızda gene aynı mantık! Her türlü politikacılığı eleştirme özgürlüğü 'proleter devrimcileri' için, siyasî mücadele küçük burjuva demokratları için; proleter devrimci politikadan Tanrı «bizi» korusun! Sonra küçük burjuva demokratları yüz çevirir. Sayın yazar, oynadığınız ipe pek güvenmeyin. O ip, ekonomizmin çürük ipidir. **Credo**'cular **Raboçeye Mysl** ve **Raboçeye Dyelo**'cular ve az çok bütün İkinci Enternasyonal oportünistleri o ipte oynadılar ve burjuvazi saflarına tepetaklak yuvarlanmaktan kurtulamadılar! Proletaryanın «hegemonyası»nın gerçekleşmesini isteyen her proleter devrimci, ülke çapında siyasî gerçeklerin açıklanmasını örgütlendirmek, kitlelerin siyasî eğitimini sağlamak görevini, bu başlıca görevimizi görmemezlikten gelemez. Bu görevi atlayamaz. «Halkın gözünde bir siyasî güç olabilmek için bir artçı teori ve pratiğin üzerine 'öncü' etiketini yapıştırmak yetmez» (131). Eğer «öncü» olmak istiyorsak, halkın siyasî eğitimi görevini üzerimize almalı ve bu görevi bütün enerjimizle, inatla, sabırla, imkânlarımızı son zerresine kadar kullanarak yürütmeliyiz. Eğer «öncü» olmak istiyorsak, bütün muhalefet katlarının eylemine kılavuzluk etmeli ve doğru teorimizle ve doğru pratiğimizle önderliğe lâyık olduğumuzu onlara ispat etmeliyiz.

Bugün proleter devrimci hareket karşısında bir «İlkesiz Birlik Cephesi» kuran sağ teslimiyetçi çizgi ve «sol» maceracı çizgi, işte bu eylemden bütün yönleriyle kitlelerin siyasî eğitimini ele alma ve yürütme eyleminden kaçıyor ve artçı bir teori ve pratiğin üzerine «öncü» etiketini yapıştırarak gerçekte kendi kendisini avutuyor. Aren-Aybar-Boran oportünist klikleri de aynı şeyi yapmıyor muydu? Ve bugün de aynı şeyi yapmakta devam etmiyorlar mı? Ve «İlkesiz Birlik Cephesi»ne sempati duyduklarını her yerde ilân etmiyorlar mı? Ve hattâ nice Aren'ci, Aybar'cı «içlerinden kuyrukçuları arındırdıkları için» «İlkesiz Birlik Cephesi»ne dahil olmadı mı?!

Evet, en temel görevimizden sağ teslimiyetçi çizgi, «ittifak» adına sosyalist politikadan vazgeçerek kaçıyor; «sol» maceracı çizgi ise aynı şeyi bizi «devrimci eğitim»den, küçük burjuva terörüne çağırarak, «tehlike çanlarını» çalarak yapıyor! Saflarımızdaki «sol» çizginin görüşleri yazılı hale pek gelmemiştir. Ama, örgütlenmede kendiliğinden-gelmeliğin ve ilkelliğin örgütlenme ilkelerinin savunulması olan «militan örgütlenme» ve «devrimci terör» gibi görüşleri proleter devrimci hareketle az çok ilgisi olan herkes bilir. Bu, en geniş alan üzerinde yürütülecek, siyasî ajitasyonun yerine «heyecanlandırıcı terörizmi» koymak değil de nedir? Bu, «devrimci mücadele ile, işçi sınıfı hareketini bir bütün içinde birleştirme yeteneğinden yoksun olan, ya da fırsatını bulamayan aydınların tutkulu öfkesini, kendiliğinden gelmelik önünde boyun eğme»yi ifade etmiyorsa, neyi ifade ediyor? Neden bilimsel sosyalist örgütlenme değil de, istikrarlı ve sürekli bir yanı olmayan «militan örgütlenme»? Çünkü, gerçekten bütün alanları kapsayan bir

---

(130) Lenin, **İki Taktik**, s. 100-101.

(131) Lenin, **Ne Yapmalı**, s. 113.

siyasî gerçekleri açıklama kampanyasını örgütlendirme eylemini başlıca g > rev olarak kabul etmeyenlere, siyasî mücadeleyi bireysel çıkışlar olarak sı nırlandıranlara bilimsel sosyalist bir örgüt değil, «militan örgüt» lâzımdır «Ve böyle bir örgüt ne yazık ki mücadeleye nerede ve nasıl girişeceklerini henüz bizden sormayan ya da seyrek soran yığınlarla birliklerimizin daha sıkı bağlar kurmasını gerçekten önler...» (132).

Yine bu «sol» çizginin bir yanda proleter devrimci hareketi, bütün von leriyle kitlelerin siyasî eğitimi görevinden «devrimci teröre» çağırması, bu yandan da siyasî ajitasyonun yerine, ekonomizmin «aşamalı bilinçlendirme teorisi»ni koyması ve «kitlelerin polisle çatıştırılarak bilinçlendirileceği» görüşünü, o ünlü oportünist teoriyi benimsemesi, ekonomizmle terörizmin bağlantısını, ortak kökünü ortaya koyması bakımından önemlidir ve Lenin'in «Ekonomistin bitişik kapı komşusu terörist» (133) demekte ne kadar haklı olduğunu bir kere daha göstermektedir.

Proleter devrimci hareketimiz içinde bulunduğu dönemin gerektirdiği görevlerini doğru olarak kavradıkça ve yanlış eğilimlerden arındıkça güçlenecektir ve güçlendikçe de yanlış eğilimleri etkisiz kılacaktır. Bizim yanlış eğilimler karşısındaki ilkemiz, «Gelecekte daha dikkatli olmak için, geçmişten ders almak» ve «hatâyı önlemek için hastalığı tedavi etmek» ilkesidir. Başka bir deyişle, «birlik-eleştiri-birlik» ilkesidir. Biz doğru ilkeler üzerinde birlik isteriz ve bunun için mücadele ederz. Çünkü devrimci hareketimiz, ancak doğru ilkelere bağlı kalarak güçlenebilir ve zafere ulaşabilir. İlkesizlikle mücadeleyi savsaklarsak, ilkesiz bir barışı arzularsak liberalizme düşeriz. Liberalizm ise, Mao Zedung'un dediği gibi, «Birliği alttan alta kemiren, dayanışmayı dipten çökerten, vurdum duymazlık yaratan ve ayrılık doğuran bir yozlaştırıcıdır.» Onun için, «Biz, aktif ideolojik mücadele isteriz. Çünkü bu ... kavgamız yararına birlik sağlıyan silâhtır. Her devrimci bu silâhı kullanmalıdır» (134).

---

(132) Aynı eser, s. 215.

(133) Aynı eser, s. 149.

(134) Mao Zedung, «Liberalizmle Mücadele».

PARTİNİN KÖYLÜ SORUNUNDAKİ ÜÇ TEMEL SLOGANI ÜZERİNE

YAN-SKİ YOLDAŞA YANIT

Yan-ski Yoldaş,

Mektubunuzu zamanında aldım. Biraz geciktirerek yanıtlıyorum, bunun için beni bağışlamanızı dilerim.

1. Lenin, "her devrimin en temel sorunu devlet iktidarı sorunudur" der. ("Devrimin Temel Sorunlarından Biri", c. XXI, s. 142, Rusça.) İktidarı elinde tutan hangi sınıftır ya da hangi sınıflardır; devrilmesi gereken hangi sınıftır ya da hangi sınıflardır; iktidarı alması gereken hangi sınıftır ya da sınıflardır, işte "her devrimin en temel sorunu" budur.

Devrimin şu ya da bu aşaması boyunca yürürlükte kalan, partinin temel stratejik sloganları, Lenin'in bu ana tezine bütünüyle ve kayıtsız şartsız dayanmazlarsa, temel slogan olarak nitelendirilmezler. Temel sloganlar, ancak sınıf güçlerinin marksist incelenmesine dayanırlarsa; devrimci güçlerin sınıf mücadelesi cephesindeki düzenlemesinin doğru bir şemasını çiziyorlarsa; kitlelerin, devrimin zaferi için mücadele cephesine doğru, iktidarın yeni sınıf tarafından ele geçirilmesi için savaş cephesine doğru ilerlemesini kolaylaştırıyorsa; büyük halk kitleleri içinden derlenmiş ve bu görevin yerine getirilmesinde zorunlu olan geniş ve güçlü bir siyasal ordunun oluşması için partiye yardım ediyorlarsa, doğru olabilirler.

Devrimin şu ya da bu aşamasında yenilgileri ve gerilemeleri, başarısızlıkları ve bazı taktik yanılgıları olabilir; ama bu, temel stratejik sloganın yanlış olduğu anlamına gelmez. Örneğin, 1905 Devrimi yenilgiye uğramış olmasına karşın, devrimimizin *birinci* aşamasında, "burjuva demokratik devrimin zaferi için, burjuvaziyi tarafsızlaştırarak, çara ve büyük toprak sahiplerine karşı bütün köylü ile birlikte" sloganı, tamamen doğru bir slogandı.

Onun için, partinin temel sloganı sorununu, devrimin şu ya da bu gelişme aşamasındaki yenilgiler ve başarısızlıklar sorunuyla karıştırmamalıdır.

Devrimin akışı içinde partinin temel sloganının, eski sınıfların ya da eski sınıfın iktidardan düşürülmesi, ama devrimin bu slogandan doğan temel taleplerinden bir kısmının gerçekleştirilememesi ya da bunların gerçekleştirilmesinin yeni bir devrimi gerektirmesi hali olabilir; ama bu da, temel sloganın yanlış olduğunu göstermez. Örneğin 1917 Şubat Dev-

rimi, çarlığı ve büyük toprak sahiplerini iktidardan düşürdü, ama bunların topraklarının ellerinden alınması vb. sonucunu vermedi; bunun böyle olması, devrimin birinci aşamasındaki temel sloganımızın yanlış olduğunun kanıtı değildir. Ya da örneğin: Ekim Devrimi, burjuvazinin iktidardan düşürülmesini ve iktidarın proletaryanın eline geçmesini sağladı, ama bu devrim de hemen: *a)* genel olarak, burjuva demokratik devrimini tamamlamadı, ve *b)* özel olarak, kırlarda kulakların tecridini sağlamadı; bu süreci belirli bir zaman süresi içinde sıraya koydu. Ama bu da, "proletaryanın iktidarı için, orta köylülüğü tarafsızlaştırarak, yoksul köylülükle birlikte, ve kırda kapitalizme karşı" olan devrimin *ikinci* aşamasındaki sloganımızın yanlış olduğunu göstermez.

Onun için, partinin temel sloganı sorunuyla, bu *slogandan* doğan şu ya da bu taleplerin gerçekleştirilmesinin gecikmesi ve biçimleri sorununu karıştırmamalıdır.

Bu nedenle, partimizin stratejik sloganlarını, ne devrimci hareketin şu ya da bu dönemindeki ikincil başarı ya da yenilgileri bakımından, ne de bu sloganlardan doğan şu ya da bu taleplerin gerçekleşmesinin gecikmesi, ya da biçimleri açısından değerlendirilemez. Partinin stratejik sloganları, ancak sınıf güçlerinin marksist incelenmesi açısından ve devrimin zaferi için, iktidarın yeni sınıfın elinde yoğunlaşması için mücadele cephesindeki devrim güçlerinin doğru düzenlenmesi açısından değerlendirilebilir.

Sizin yanılgınız Yan-ski yoldaş, bu son derece önemli metodolojik sorunu gözden kaçırmış olmanız, ya da onu anlamamış olmanızdır.

2. Mektubunuzda şöyle yazıyorsunuz:

"Bütün köylülük ile birlikte ancak Ekime kadar ittifak halinde yürüdüğümüzü söylemek doğru mudur? Hayır, doğru değildir. 'Bütün köylülükle ittifak' sloganı Ekimden önce, *Ekim sırasında* ve *Ekimden sonraki ilk dönemde* köylülüğün tümünün, burjuva devriminin tamamlanmasında çıkarı olduğu için yürürlükte idi."

Bu pasajdan çıkan anlam şudur ki, partinin, devrimin *birinci* aşamasındaki (1905-1917 Şubatı), çarın ve büyük toprak sahiplerinin iktidarını yıkarak, proletaryanın ve köylülüğün iktidarını kurmanın sözkonusu olduğu aşamadaki stratejik sloganı, burjuvazinin iktidarının devrilmesi ve proleter diktatörlüğün kurulmasının sözkonusu olduğu, devrimin *ikinci* aşamasındaki (Şubat 1917-Ekim 1917) stratejik sloganından *hiç de değişik değildir*. Demek ki, siz, burjuva demokratik devrim ile proleter sosyalist devrim arasındaki temel farkı yadsıyorsunuz. Ve siz hata yapıyorsunuz, çünkü görünüşe göre, stratejik sloganın temel temasının devrimin belli

bir aşamasında iktidar sorunu olduğu, *hangi* sınıfın devrildiği ve iktidarın *hangi* sınıfın eline geçtiği sorunu olduğu — bu basit şeyi anlamak istemiyorsunuz. Burada bütünüyle haklı olduğunuzu göstermeye gerek bile yok.

Köylülüğün tümünün, burjuva devriminin tamamlanmasında çıkarı olduğu için, Ekim sırasında ve Ekimden sonraki birinci dönemde "*bütün* köylülük ile ittifak" sloganını uyguladığımızı söylüyorsunuz. Ama Ekim ayaklanmasının ve Ekim Devriminin burjuva devrimini tamamlamakla yetindiğini, ya da bu görevi temel görev saydığını size kim söyledi? Bunu nerden çıkardınız? Burjuvazinin iktidardan devrilmesini ve proleter diktatörlüğünün kurulmasını, burjuva devrimi çerçevesi içinde durdurmak mümkün müdür? Proleter diktatörlüğünün gerçekleştirilmesi, burjuva devrimi çerçevesi dışına taşmak demek değil midir? Kulakların (ki onlar da köylüdür) burjuvazinin devrilmesini ve iktidarın proletaryanın eline geçmesini destekleyebilecekleri nasıl söylenebilir? Toprağın ulusallaştırılması, toprakta özel mülkiyetin kaldırılması, toprak alım-satımının yasaklanması gibi yasaların, bunlar sosyalist yasalar sayılmamakla birlikte, bizde kulaklarla ittifak halinde değil, tam tersine, onlara karşı *mücadelenin* gereği olarak kabul edildiği nasıl yadsınabilir. Kulakların (ki onlar da köylüdür) Sovyet iktidarının kabul ettiği, fabrikaların, büyük atelyelerin, demiryollarının, bankaların vb. kamulaştırılması kararnamelerini, ya da emperyalist savaşın içsavaşa çevrilmesi sloganını kabul edebilecekleri nasıl söylenebilir? Ekim Devriminde esas olan şeyin bu ve bunlara benzer davranışlar ve burjuvazinin iktidardan düşürülerek proleter diktatörlüğünün kurulması olmayıp, burjuva devriminin tamamlanması olduğu nasıl söylenebilir?

Ekim Devriminin başlıca görevlerinden birinin burjuva devriminin tamamlanması olduğu; Ekim Devrimi olmadan burjuva devriminin sonuna kadar götürülemeyeceği ve aynı biçimde burjuva devrimi tamamlanmadan Ekim Devriminin durumunun sağlamlaşamayacağı; ve Ekim Devriminin burjuva devrimini tamamladığı ölçüde bütün köylülerin sevgisini kazanacağı, tartışma götürmez bir gerçektir. Bu, kesin olarak böyledir. Ama bundan ötürü, burjuva devriminin tamamlanmasının, Ekim Devriminin bir sonucu değil de, onun özü ya da temel hedefi olduğunu söyleyebilir miyiz? O zaman, Ekim Devriminin ana hedefi nerede kalır: burjuvazinin iktidardan uzaklaştırılması, proleter diktatörlüğünün kurulması, emperyalist savaşın içsavaşa çevrilmesi, kapitalistlerin mülksüzleştirilmesi vb.? Ve eğer stratejik sloganın ana teması, her devrimin temel sorunuysa, yani temel sorun, iktidarın bir sınıfın elinden bir başka sınıfın eline geçmesi sorunuysa, bun-

dan açıkça, burjuva devriminin proletarya iktidarı tarafından tamamlanması sorununun, iktidarın burjuvaziden proletaryanın eline geçmesi sorunuyla, yani devrimin ikinci aşamasındaki stratejik sloganın ana temasını oluşturan sorunla birbirine karıştırılmaması gerektiği sonucu çıkmaz mı?

Sovyet iktidarının en büyük yapıtlarından biri, burjuva devrimini tamamlamış ve ortaçağ çamurunu kökünden temizlemiş olmasıdır. Kır için bu olay, son derece önemli ve gerçekten kesin bir olaydır. Eğer bu gerçekleşmeseydi, Marx'ın daha geçen yüzyılın ikinci yarısında sözünü ettiği köylü savaşları ile proleter devrim birleşemezdi. Eğer bu gerçekleşmeseydi, Ekim Devriminin kendisi, sağlam bir temele oturtulamazdı. Ve şu önemli koşulu da gözden kaçırmamalı: burjuva devriminin tamamlanması, bir defada başarılan bir iş değildir. Gerçekte bu devrim, koca bir dönem içinde adım adım gerçekleştirildi. Bu döneme, mektubunuzda belirttiğiniz gibi yalnız 1918'in bir kısmı değil, (Volga ve Ural bölgelerinde olduğu gibi) 1919'un bir kısmı ile (Ukrayna'da olduğu gibi) 1919-1920 yıllarının bir kısmı da girer. Burada sözünü ettiğim, köylülüğün tümünün, büyük toprak sahiplerinin iktidarının yeniden kurulması tehlikesinin karşısına dikildiğini görerek, burjuva devrimini tamamlamak ve bu devrimin meyvelerini korumak için *bir bütün* olarak sovyet iktidarı çevresinde toplandığı günler, Kolçak ve Denikin'in saldırıya geçtiği günlerdir. Lenin'den aktardığımız pasajları ve partinin sloganlarını uygulama mekanizmasını tam olarak anlayabilmek için, canlı gerçeğin temsil ettiği süreçlerin çapraşıklığı ve çeşitliliğini, doğrudan doğruya sosyalist nitelik taşıyan görevler ile burjuva devrimini tamamlama niteliğindeki görevler arasında "kaprisli" kucaklaşmayı, daima gözönünde bulundurmak gerekir. Bu sözkonusu kucaklaşma, partinin, devrimin *ikinci* aşamasındaki sloganının yanlış olduğunu mu gösterir? Bu sloganın, devrimin *birinci* aşamasındaki slogandan değişik olmadığını mı gösterir? Hayır, böyle bir şey söylenemez. Tam tersine, bu girift oluş, ancak partinin, devrimin ikinci aşamasındaki sloganını doğrular: proletaryanın iktidarı için yoksul köylülükle birlikte, kent ve kır kapitalist burjuvazisine karşı vb.. Niçin? Çünkü burjuva devrimini tamamlamak için, ilkönce, Ekimde iktidarı burjuvaziden almak ve proletaryanın iktidarını kurmak gerekti, çünkü, ancak bu iktidar, burjuva devrimini tamamlayabilirdi. Oysa Ekimde proletarya iktidarını kurabilmek için de, burjuvaziyi devirmeye ve proletaryanın iktidarını kurmaya muktedir *uygun* bir siyasal ordu hazırlamak ve örgütlendirmek gerekiyordu. Tanıtlamaya gerek yok ki, biz, *böyle* bir siyasal orduyu, ancak şu slogan altında hazırlayabildik ve örgütlendirebildik: proletarya dik-

tatörlüğü için, burjuvaziye karşı proletaryayla yoksul köylülüğün ittifakı. Açıktır ki, 1917 Nisanından Ekimine kadar uygulanan *böyle bir* stratejik slogan olmasaydı, *böyle bir* siyasal ordumuz da olmazdı ve bunun sonucu olarak Ekimde düşmanı yenemezdik, ve bunun sonucu olarak da, burjuva devrimini tamamlama olanağını elde edemezdik.

İşte bunun için burjuva devrimin tamamlanmasını, devrimin ikinci aşamasının stratejik sloganıyla, iktidarın proletarya tarafından alınmasını sağlama görevini içeren sloganla karşılaştırmamalıdır.

Bütün bu "çelişkiler"den kaçınmanın tek yolu vardır; devrimin birinci aşamasındaki (burjuva demokratik devrim aşaması) stratejik slogan ile, devrimin ikinci aşamasındaki (proletarya devrimi) stratejik slogan arasındaki temel farkı bilmek; devrimin birinci aşamasında burjuva demokratik devrim için *bütün* köylülükle birlikte yürüdüğümüzü ve devrimin ikinci aşamasında da, *yoksul* köylüyle birlikte, sermayenin iktidarına karşı proletarya devrimi için yürüdüğümüzü bilmektir. Bunu kabul etmeliyiz, çünkü devrimin birinci ve ikinci aşamalarında sınıf güçlerinin tahlili, bizi, buna zorlamaktadır. Yoksa, 1917 Şubatına kadar, proletaryanın ve köylülüğün *demokratik* devrimci diktatörlüğü sloganıyla eylemimizi yürütmemize karşılık, Şubat 1917'den sonra niçin bu sloganın yerine, proletaryanın ve *yoksul* köylülüğün *sosyalist* diktatörlüğü sloganını kabul ettiğimizi açıklamamız olanaksız olur. Kabul etmeniz gerekir ki, Yan-ski yoldaş, 1917 Mart-Nisanında bir sloganın bırakılıp, bir başkasının alınmasını, sizin şemanızla açıklamak olanaksızdır.

Partinin bu iki stratejik sloganı arasındaki temel farka, Lenin, daha *İki Taktik* adlı broşüründe işaret etmişti. Burjuva demokratik devrimin hazırlanması sırasında partinin sloganını Lenin şöyle formüle ediyor:

"Proletarya, kuvvet yoluyla otokrasiyi ezmek ve burjuvazinin tutarsızlığını etkisiz hale getirmek için köylü yığınlarıyla ittifak kurarak demokratik devrimi sonuna kadar götürmelidir." (c. VIII, s. 96, Rusça.)*

Başka bir deyişle: demokratik devrimi gerçekleştirmek için burjuvaziyi tarafsızlaştırarak, otokrasiye karşı bütün köylülükle birlikte.

Partinin sosyalist devrimin hazırlanma dönemindeki sloganına gelince, Lenin, bunu da şöyle formüle ediyordu:

"Proletarya, kuvvet yoluyla burjuvazinin direncini kırabilmek için, köylülüğün ve küçük-burjuvazinin kararsızlığını etkisiz hale getirmek için, halkın yarı-proleter unsurlarıyla ittifak kurarak sosyalist devrimi başarmalıdır." (*Ibidem.*)**

*V. İ. Lenin, *Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği*, s. 114. —*Ed.*

**Ibidem*, s. 114. —*Ed.*

Başka bir deyişle: sosyalist devrim için yoksul köylülük ve genel olarak halkın yarı-proleter tabakalarıyla birlikte, kent ve kır küçük-burjuvazisini tarafsızlaştırarak, burjuvaziye karşı.

Bu, 1905'te idi.

1917 Nisanında Lenin, o zamanki siyasal durumu, proletaryanın ve köylülüğün demokratik devrimci yönetimiyle burjuvazinin gerçek iktidarının girift hale gelişi olarak nitelendirdikten sonra şöyle diyordu:

"Bugünkü Rusya'da özgün olan şey, proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyinin yetersizliğinden ötürü, iktidarı burjuvaziye vermiş olan devrimin *birinci**** aşamasından, iktidarı proletaryaya ve köylülüğün *yoksul**** tabakalarına devredecek olan *ikinci aşamasına geçiştir.*" ("Nisan Tezleri", c. XX, s. 88, Rusça.)****

1917 Ağustos sonunda, Ekimin hazırlığı hızla ilerlerken, Lenin, *"Köylüler ve İşçiler"* adlı yazısında şöyle diyordu.

"Yalnız proletarya ve *köylülük,**** krallığı devirebilirler. O çağda sınıf siyasetimizin belirleyici ilkesi bu olmuştur. [1905 sözkonusudur —*J. St.*] Ve bu ilke doğru idi. 1917 Şubat ve Mart ayları, bu ilkeyi bir kez daha doğrulamaktan başka bir şey yapmadı.

Yalnız proletarya, en *yoksul köylülüğü** (programımızın ifade ettiği gibi yarı-proleterleri) yöneterek, savaşı demokratik bir barışla sona erdirebilir, savaşın neden olduğu yaraları sarabilir ve sosyalizme doğru mutlak olarak zorunlu olan, *âcil* bir hale gelen ilk adımları atabilir; şimdi sınıf siyasetimizi belirleyen ilke budur." (c. XXI, s. 111, Rusça.)**

Bu sözlerden, bizim *bugünkü* iktidarımızın, proletaryanın *ve* yoksul köylülüğün iktidarı olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. Bu, besbelli ki yanlıştır. Ekime doğru proletaryanın ve yoksul köylülüğün diktatörlüğü slogan altında yürüdük ve bunu, her ne kadar daha o zaman biz bolşevikler çoğunlukta olduğumuz için proletarya iktidarı bir gerçek idiyse de, sol-kanat sosyalist-devrimcilerle bir blok teşkil ederek onlarla yönetimi paylaştığımız sürece, biçimsel olarak, Ekimde gerçekleştirdik. Bununla birlikte, sol-kanat sosyalist-devrimcilerin "darbesi"nden sonra, bunlarla kurduğumuz blok parçalandıktan ve iktidarın *tamamı kayıtsız şartsız tek bir* partinin, devletin yönetimini başka bir partiyle paylaşmayan ve paylaşamayan bizim partimizin eline geçtikten sonra, proletaryanın *ve* yoksul köylülüğün diktatörlüğü resmen sona erdi. Bu, bizde proletaryanın diktatörlüğü denen şeydir.

***İtalikler benim. —*J. St.*

****V. İ. Lenin, *Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi*, Sol Yayınları, Ankara 1975, s. 10-11. —*Ed.*

*İtalikler benim. —*J. St.*

**V. İ. Lenin, *Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi*, s. 121-122. —*Ed.*

Ve nihayet, 1918 Kasımında devrimin izlediği yola bir gözatan Lenin şöyle yazıyordu:

"Evet, köylülüğün *tümüyle* birlikte yürüdüğümüz *sürece* bizim devrimimiz burjuva bir devrimdir. Biz, bunun açık olarak bilincindeydik. Ve bunu, 1905'ten beri yüzlerce, binlerce kez söyledik; biz hiç bir zaman tarihsel sürecin bu gerekli aşamasını ateşe atıp yakmayı, ya da yasalarla ortadan kaldırmayı daha denemedik. ... Ama, 1917'de, *Nisan* ayından itibaren *Ekim ayaklanmasından ve* iktidarın *bize geçmesinden* çok önce halka açıkça şöyle diyor ve şunu anlatıyorduk: şimdi devrim yerinde sayamaz, çünkü ülke yol katetmiştir, kapitalizm daha da gelişmiştir, ülkenin tahribi o derecelere varmıştır ki, (ister istemez) ilerlememiz, *sosyalizme doğru* ilerlememiz *gereklidir*. Yoksa gerçek bir ilerleme kaydetmek, savaşın ülkettiği ülkeyi kurtarmak, emekçilerin ve sömürülenlerin acılarını *dindirmek olanaksız* olur. Her şey, bizim önceden söylediğimiz gibi gelişti. Devrimin izlediği yol, düşüncemizin doğruluğunu tanıtladı. *İlkönce* "bütün" köylüyle birlikte monarşiye karşı, büyük toprak sahiplerine karşı, feodaliteye karşı (ve bu durumda devrim, bir burjuva devrimi, bir burjuva demokratik devrim olarak kalır). *Sonra da,* yoksul köylülükle birlikte, yarı-proleterlerle birlikte, bütün sömürülenlerle birlikte, *zengin köylüler, kulaklar, spekülatörler** dahil *kapitalizme karşı;* ve bu kez devrim, artık *sosyalist* bir devrimdir." (*Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky*, c. XXIII, s. 391, Rusça.)

Gördüğünüz gibi Lenin, burjuva demokratik devriminin hazırlanma dönemindeki birinci stratejik slogan ile, Ekimin hazırlanma dönemindeki ikinci stratejik slogan arasındaki derin farkı birçok kez belirtmiştir: birincisinde slogan, otokrasiye karşı *bütün köylülükle* birlikte; ikincisinde slogan, burjuvaziye karşı *yoksul köylülükle* birlikte.

Burjuva devrimin Ekimden sonra gelen bir dönem içinde sıralanmış olması, ve burjuva devrimi tamamladığımız ölçüde "bütün" köylülüğün bize karşı sevgi duymadan kalamamış olması olgusu, bu olgu, yukarda da dediğim gibi Ekime doğru *yoksul köylülükle* birlikte yürüdüğümüzü ve Ekimde *yoksul köylülükle* birlikte yendiğimizi; kulakların direncine (ki onlar da köylüdür) ve orta köylülüğün kararsızlığına karşın, Ekimde *yoksul* köylülükle birlikte, burjuvazinin iktidarını devirdiğimizi ve (hedeflerinden biri burjuva devrimi tamamlamak olan) proletaryanın diktatörlüğünü kurduğumuzu söyleyen tezde en küçük bir değişiklik yapmamak.

Sanırım ki, durum açıktır.

3. Mektubunuzda daha aşağıda şöyle yazıyorsunuz:

*İtalikler benim. —*J. St.*

"Ekime, *orta köylüyü tarafsızlaştırarak, yoksul köylülük ile ittifak* sloganıyla *geldiğimizi* söylemek doğru mudur? Hayır, doğru değildir. Yukardaki açıklamadan ve Lenin'den alınan metinlerden çıkan sonuç şudur ki, bu slogan, ancak, 'köylünün bağrında sınıf ayrımı olgunlaştıktan sonra' (*Lenin*), yani '1918 yazında ve sonbaharında' ortaya çıkabilirdi."

Bu pasajdan çıkan anlam şudur ki, parti, orta köylüyü tarafsızlaştırma yolunu Ekime hazırlık döneminde değil, Ekim sırasında da değil, ama Ekimden sonra ve özellikle 1918'den sonra yoksul köylü komiteleri döneminden sonra tutmuştur. Bu, *kesin olarak* yanlıştır Yan-ski yoldaş. Tam tersine, orta köylünün tarafsızlaştırılması siyaseti, 1918'de, yoksul köylü komitelerinden sonra başlamamış, o zaman *bitmiştir*. Bizim eylemimizde, orta köylünün tarafsızlaştırılma siyaseti, 1918'den sonra *tatbikedilmiştir* (yoksa o siyaset kabul edilmiş değil). 1918'den sonra, 1919 Martında partimizin VIII. Kongresini açarken Lenin şöyle diyordu:

"Eskiden sosyalizmin en iyi temsilcileri —devrime hâlâ inandıkları ve teorilerinde ve fikirlerinde devrime hizmet ettikleri sırada— *köylülüğün tarafsızlaştırılmasından*, yani orta köylülüğün, proletaryanın devrimine fiilen yardım eden bir toplumsal tabaka olmayacaksa, hiç değilse bu devrime engel olmayan ve düşmanlarımızın safına geçmeyen bağımsız bir toplumsal tabaka haline getirilmesi gereğinden sözederlerdi. Sorunun bu biçimde soyut ve teorik konuşu, bizim için tamamen açıktır. *Ama yeterli değildir.** Biz artık *sosyalizmi kurma aşamasına** girmiş bulunuyoruz. Ve bu aşamada, ülkenin tarım bölgelerindeki deneyimlerimizle doğruluğu tanıtlanan kural ve temel direktifleri, somut ve ayrıntılı olarak hazırlamamız ve orta köylüyle *sağlam bir ittifak alanı üzerine yerleşmek* için bir kural ve direktiflerden esinlenmemiz gerekir." (c. XXIV, s. 114.)

Gördüğünüz gibi bu sözlerden çıkan anlam, sizin mektubunuzda söylediklerinizin tam tersi olan bir anlamdır; üstelik, siz, burada, partimizin *gerçek* pratiğini, tarafsızlaştırmanın *başlangıcını* ve *sonunu* birbirine karıştırarak, altüst ediyorsunuz.

Burjuvazi devrilirken, sovyet iktidarı henüz sağlamlaşmamışken, orta köylü, ağlayıp sızlamıyor ve devrim ile karşıdevrim arasında taraf seçmede kararsız kalıyordu; onun için, o sıra, onu tarafsızlaştırmak gerekiyordu. Burjuvazinin "bir daha geri dönmemek üzere" devrildiğini, sovyet iktidarının güçlenip kök saldığını, kulağın üstesinden gelindiğini ve Kızıl Ordunun içsavaş cephelerinde muzaffer olmaya başladığını

*İtalikler benim. —*J. St.*

anlamaya başlayan orta köylü bize döndü. Ve işte böyle bir dönemeçten sonradır ki, Lenin'in, partinin VIII. Kongresinde formüle ettiği partinin üçüncü stratejik sloganı mümkün olmuştur yoksul köylülüğe dayanarak ve orta köylüyle sağlam bir ittifak kurarak, sosyalizmi kurmak için ileri.

Herkesin bildiği bu gerçeği siz nasıl unutabildiniz?

Mektubunuzdan çıkan bir başka anlam da, proleter devrime *geçiş sırasında* ve bu devrimin zaferini izleyen *ilk günlerde*, orta köylünün tarafsızlaştırılması siyaseti yanlıştı, yersizdi ve bu yüzden de kabul edilmemeliydi. Bu, *tamamen* yanlıştır Yan-ski yoldaş. Doğru olan bunun tam tersidir. Orta köylü, asıl burjuvazinin devrilmesi sırasında, ve proletarya iktidarı sağlamlaşana kadar en çok tereddüt eden ve direnendir. Yoksul köylülükle ittifak ve orta köylünün tarafsızlaştırılması, asıl bu dönemde gereklidir.

Yanılgınızda direnerek, köylü sorununun, yalnız bizim ülkemizde değil "Rusya'nın Ekimden önceki ekonomisini az-çok andıran" öteki ülkeler için de büyük önem taşıdığını söylüyorsunuz. Kuşkusuz ki, bu son söylediğiniz doğrudur. Ama Komünist Enternasyonalin II. Kongresine sunduğu toprak sorunu ile ilgili tezlerinde, Lenin'in, iktidara proletaryanın geçmesi döneminde, proleter partilerin orta köylüye karşı siyaseti konusunda bakın ne diyor. Yoksul köylülüğü ya da daha doğru olarak kırların sömürülen "emekçi yığınları"nı, tarım işçilerinden, yarı-proleterlerden, ya da yarıcılardan ve küçük köylülerden meydana gelmiş ayrı bir grup olarak tanımladıktan sonra ve sonra orta köylüye geçerek, bunu da kırdaki özel bir grup olarak ele aldıktan sonra, Lenin şöyle diyor:

"Orta köylülük deyince, sözcüğün ekonomik anlamıyla çok büyük sayılamayacak toprak parçalarının sahibi ya da onları kiralayan küçük çiftçileri anlamak gerekir, bununla birlikte, ... bu topraklar onlara, kapitalist rejimde, genel olarak yalnız ailelerinin geçimini ve işletmelerinin bakımını sağlayacak mütevazi olanaklar sağlamakla kalmaz; aynı zamanda, hiç olmazsa iyi mahsul yıllarında, sermaye olmaya elverişli belirli bir kazanç fazlası da getirir; ... bu köylüler çoğu kez ... ücretli işgücüne başvururlar." "Devrimci proletarya, hiç olmazsa *yakın bir gelecekte ve proletarya diktatörlüğü döneminin başlangıcında*, bu toplumsal tabakayı [orta köylülüğü —ç.] kendi tarafına kazanmayı bir amaç olarak göremez; ancak onu etkisiz kılmakla yetinmek, yani proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadelede bu tabakanın *tarafsız* kalmasını sağlama almak zorundadır." (*III. Enternasyonalin II. Kongresi Stenografik Tutanakları*, s. 610-611, Rusça.)*

*V. İ. Lenin, "Tarım Sorunuyla İlgili Tezlerin İlk Taslağı (Komünist Enternasyonalin II. Kongresine)" *İşçi Sınıfı ve Köylülük*, s. 408-410. —Ed.

Bundan sonra, orta köylüyü tarafsızlaştırma siyasetinin bizde *"ancak"* "1918 yazında ve sonbaharında", yani sovyet iktidarının sağlam temeller üzerinde oturmasında kesin başarılardan *sonra* "ortaya çıktığı" nasıl söylenebilir?

Gördüğünüz gibi, sosyalist devrime geçişte ve proletarya iktidarının sağlam temellere oturması döneminde, proleter partilerinin, orta köylünün tarafsızlaştırılması sorunu gibi, stratejik sloganına ilişkin sorun, sandığınız kadar basit değildir.

4. Yukarda bütün söylediklerimizden çıkan sonuç şudur ki, Lenin'in yapıtlarından aktardığımız pasajlar, partinin, devrimin ikinci aşamasındaki temel sloganının karşısına çıkarılamaz, çünkü: *a*) bu pasajlar, partinin Ekimden *önceki* temel sloganı değil, Ekimden *sonraki* burjuva devrimin tamamlanmasını ele almaktadır; *b*) çünkü bu pasajlar, bu sloganla çelişmek şöyle dursun, onu doğrulamaktadır. Yukarda da söyledim ve bir kere daha yinelemek zorundayım ki, devrimin ikinci aşamasında, iktidarın proletarya tarafından alınmasından *önceki* partinin stratejik sloganı, ki bu sloganın ana teması iktidar sorunudur, iktidarın proletarya tarafından alınmasından *sonra* gelen dönemde gerçekleşen bir görev olan burjuva devrimin tamamlanması sorununa karşı çıkarılamaz.

5. Benden aydınlanmak için bazı sorular sormaya sizi sevkeden Molotov yoldaşın *Pravda*'nın 12 Mart 1927 tarihli sayısında çıkan "Ülkemizde Burjuva Devrimi Üzerine" başlıklı yazısından sözediyorsunuz. Siz yazıları nasıl okuyorsunuz bilmiyorum Yan-ski yoldaş! Molotov yoldaşın yazısını ben de okudum ve o düşüncedeyim ki, bu yazı, benim, partimizin XIV. Kongresindeki raporumda, partinin köylülük konusundaki sloganları konusunda söylediklerimle hiç bir şekilde çelişmemektedir. Molotov yoldaş, yazısında, partinin Ekim dönemindeki temel sloganını ele almıyor, Ekimden sonra burjuva devrimini tamamladığı ölçüde partinin bütün köylülerin sevgisini toplaması olgusundan sözediyor. Ama yukarda da söylediğim gibi, bu gerçeğin saptanması, yoksul köylülükle birlikte orta köylüyü tarafsızlaştırarak, kent ve kır burjuvazisine karşı burjuvazi iktidarını devirdiğimizi ve proletaryanın diktatörlüğünü kurduğumuzu ve bunlar gerçekleşmeden burjuva devrimini tamamlayamayacağımızı söyleyen temel tezi yalanlamamakta, tersine doğrulamaktadır.

Bolşevik, n° 7-8,
15 Nisan 1927

(Stalin - "Leninizmin Sorunları" sayfa 198-210)

ORTAK TOPLANTI

BOLŞEVİK PARTİZAN (Türkiye'dem Marksist-Leninist Dergi)

KIZIL BAYRAK (Avusturya Marksist-Leninist Partisi
Merkez Yayın Organı)
AKIMA KARŞI (Batı Almanya'da Marksist-Leninist Parti
İnşası İçim Yayın Organı)
BATI BERLİNLİ KOMÜNİST (Batı Berlin'de Marksist-Leninist
Parti İnşası İçin Yayın Organı)

FRANKFURT/MAIN, 26-27 EYLÜL 1981

MAO ZEDUNG - KAZANIMLARI - HATALARI

Uzun bir zamandan beri, uluslararası alanda Marksist-Leninistler ve devrimciler arasında Mao Zedung'un değerlendirilmesi üzerine önemli bir tartışma, onun Marksist-Leninist kazanımlarının ve hatalarının değerlendirilmesi üzerine keskin bir ideolojik mücadele sürmektedir.

Bunun yanısıra, Mao Zedung'un kendilerine teslim olmayacağını kavradıktan sonra, Rus modern revizyonistlerinin binbir çeşit yayınla Mao Zedung'a karşı bir karalama kampanyası yürüttüklerinin de hesaba katılması gerektiği görüşündeyiz.

Modern revizyonistlerin öncelikle Mao Zedung'un Halk Savaşı ve Demokratik Halk Devrimi öğretilerine çılgınca saldırdıklarını ve kendilerinin "barışçıl" yolu propaganda ettiklerini bu "eleştiri"lerin tahlili göstermektedir. Onların Mao Zedung'un gerçek hatalarını "eleştiri"leri de anti-Marksist, anti-Leninist bir görüş noktasından kaynaklanmaktadır.

- Modern revizyonizme karşı mücadelede derinliğine gidilmemesi ve Mao Zedung'a yöneltilen saldırıların tahlil edilmemesi ve bu tahlile dayanarak reddedilmemesi, dünya komünist hareketinin en ağır hatalarından biridir.

- Dünya Marksist-Leninist hareketinin Mao Zedung'un ve ÇKP'nin tespit edilebilecek hatalarını, onun yaşadığı dönemde kamuoyu önünde ve dayanışmalı bir tarzda eleştirmemesi de ağır bir hatadır.

Böylece 1978'de AEP'nin neredeyse kelimesi kelimesine modern revizyonistlerin Mao Zedung'a getirdikleri eleştirileri tekrarlayabildiği bir durum ortaya çıkabildi. Aynı zamanda, Mao Zedung'a yapılan saldırılara karşı çıkan güçler arasında Mao Zedung'un hatalarına sarılan, hatta bunları sistemleştirmeye, Stalin ve Marksizm-Leninizme karşı yönelmeye çalışan bir akım güçlendi.

Bu iki akıma karşı da ideolojik planda iki cepheli bir mücadele yürütülmelidir. Bu mücadelenin amacı, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerini savunmak, Mao Zedung'un eserinde Marksist-Leninist olanlarda ısrar etmek, ve Mao Zedung ile Mao Zedung'un yaşadığı süredeki ÇKP'nin hatalarını tespit etmektir.

Böylece, görüşümüze göre Mao Zedung'un bilinen, ispatlı ve incelenebilir teori ve pratiği dikkate alınarak, şu sonuç çıkarılmalıdır:

- Mao Zedung büyük bir Marksist-Leninist olarak Marksizm-Leninizmin öğretilerini Çin devriminin demokratik aşamasında başarıyla uygulamıştır.

- Mao Zedung daha sonra bazı ağır revizyonist görüşler savunmuştur.

- Fakat bu hatalar onun olağanüstü kazanımlarını ortadan kaldırmaz, reddedilmesini gerektirmez.

Bu nedenle biz, Mao Zedung'un belli bir süre yanlış ve revizyonist görüşler savunmasının onun "yozlaşmış", "revizyonist" olarak gösterilmesi için yeterli olduğu görüşüne katılmıyoruz.

Biz aynı zamanda Mao Zedung'un bütün görüşlerinin toptan savunulmasını; onun tüm görüşlerinin Marksist-Leninist olduğunu; Marksizm-Leninizmin ilerletilmesi olarak propaganda edilmesini de reddediyoruz.

- "Mao Zedung'u savunmak", sorunları gizlemek, sanki o daima Marksist-Leninist görüşleri savunmuş gibi davranmak değildir.

- Mao Zedung'u savunmak, görüşümüze göre, öncelikle onun anti-emperyalist ve anti-feodal demokratik devrim ve halk savaşı üzerine eserini savunmak ve aynı zamanda daha sonraki (öncelikle 1957 dönemindeki) revizyonist görüşlerini eleştirmek demektir.

Aşağıda imzaları bulunan yazı kurulları kendilerinin bu görüşlerini temellendirmek, açıklamak, kamuoyuna açık bir toplantıda tartışmaya sunmak için ortaklaşa MAO ZEDUNG — KAZANIMLARI VE HATALARI adlı toplantıyı düzenlemektedirler.

Bu toplantının programı şöyledir:

Cumartesi, 26.9.1981

Açılış 15.00

ÇİN DEVRİMİ, ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ VE MAO ZEDUNG'UN ESERİ ÜZERİNE

1. Çin'in durumu ve Çin devriminin 1935'e kadar olan gelişmesi
   (Sunan: Akıma Karşı) 15.30

   - Tartışma -

2. Anti-Japon Direniş Savaşı
   (Sunan: Bolşevik Partizan) 16.30

   - Tartışma -

3. Çan Kay-şek'e ve emperyalizme karşı kazanılan zafer
   (Sunan: Batı Berlinli Komünist) 18.00

   - Tartışma -

4. Demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş
   (Sunan: Kızıl Bayrak) 19.00

   - Tartışma -

AMLP'nin bir delegasyonunun Kültür Devrimi sırasında Çin'e yaptığı bir ziyaret üzerine Film ve Konuşma 20.00

- Tartışma - 21.30'dan 23.00'e dek

Pazar, 27.9.1981

MAO ZEDUNG'UN DEĞERLENDİRİLMESİ VE MARKSİZM-LENİNİZMİN SAVUNULMASI MÜCADELESİ

5. Mao Zedung'un Marksist-Leninist eserini savunalım, hatalarını eleştirelim
   (Sunan: Kızıl Bayrak) 9.00

6. Modern revizyonistlerin Mao Zedung'a getirdiği esas "eleştiriler" üzerine,
   Deng-Hua kliklerinin Mao Zedung hakkındaki tavrı üzerine
   (Sunan: Batı Berlinli Komünist) ile

7. Enver Hoca'nın Mao Zedung'a saldırıları üzerine
   (Sunan: Akıma Karşı)

8. "Mao Zedung Düşüncesi" ve onun savunucuları üzerine 10.00 arası
   (Sunan: Bolşevik Partizan)

GENEL TARTIŞMA 10.00 - 13.00 arası
14.00 - 17.00 arası

Toplantıyı düzenleyenler, aynı görüşleri paylaşmayan örgüt ve partileri tartışmaya davet ettiklerini vurgularlar.

Mao Zedung'un değerlendirilmesi üzerine böyle gerekçelendirilmiş, kamuya açık, canlı bir tartışma yürütülmesi bu toplantının bir amacıdır.

BOLŞEVİK PARTİZAN (Türkiye)	KIZIL BAYRAK (Avusturya)	AKIMA KARŞI (Batı Almanya)	BATI BERLİNLİ KOMÜNİST (Batı Berlin)

YER: HAUS DER JUGEND, DEUTSCHHERRNUFER 12, FRANKFURT/M.

ZAMAN: 26 EYLÜL '81, CUMARTESİ, 15.00
27 EYLÜL '81, PAZAR, 9.00

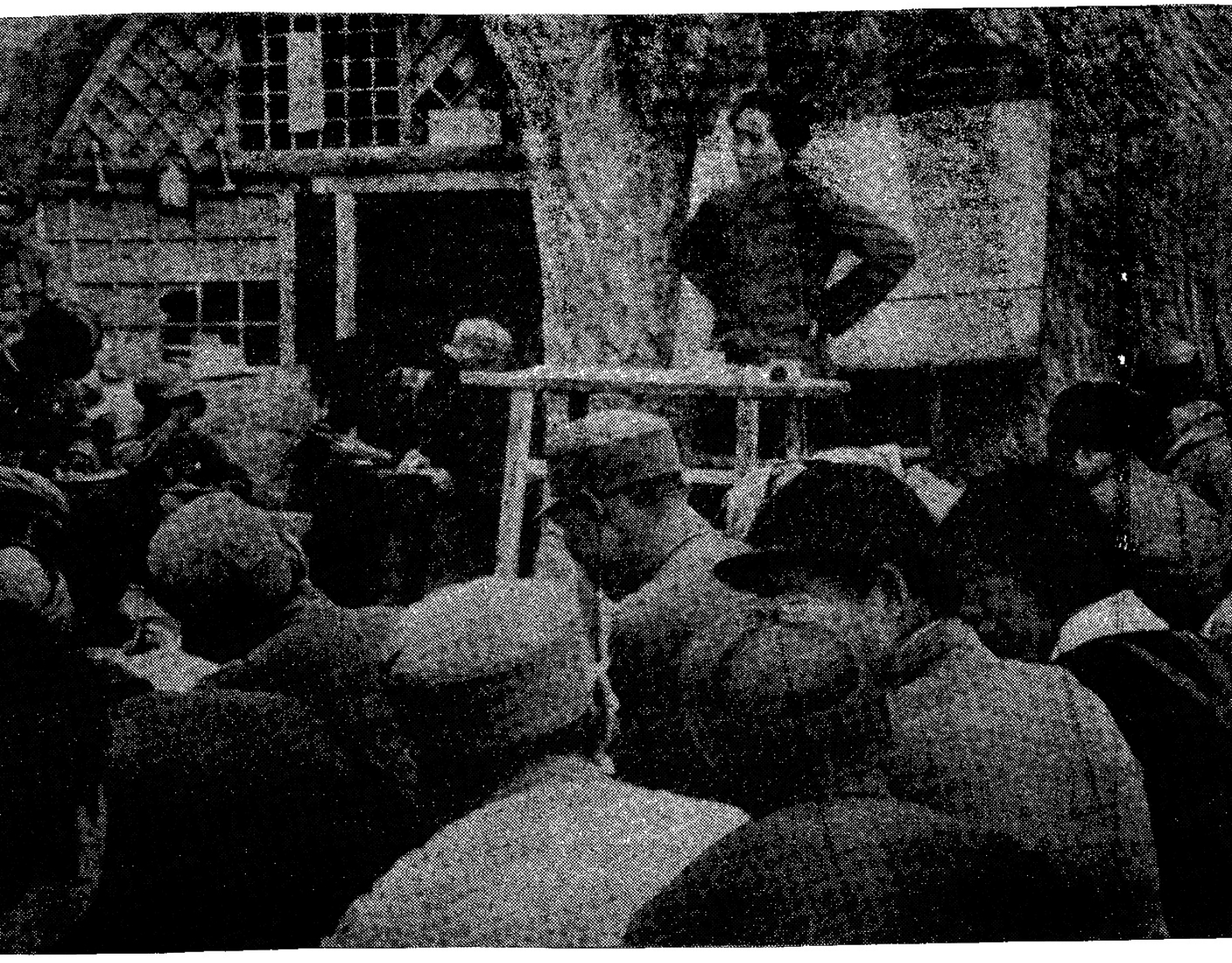

Mao Zedung Mayıs 1938'de Yenan'da konuşurken